

**ГЕНРИК
СЕНКЕВИЧ**

QUO VADIS

Генрик Сенкевич

Quo Vadis

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25476239

Quo Vadis (Πού πηγαίνεις): Μυθιστόρημα της Νερωνικής Εποχής:

Содержание

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'	14
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'	30
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'	37
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'	43
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'	63
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'	69
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'	74
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'	80
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'	88
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'	104
ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΙΒ'	116
Κонец ознакомительного фрагмента.	118

Henryk Sienkiewicz

Quo Vadis (Πού πηγαίνεις): Μυθιστόρημα της Νερωνικής Εποχής

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο Πετρώνιος εξύπνησε περί την μεσημβρίαν και, κατά το σύνηθες, ήτο πολύ κουρασμένος. Την παραμονήν, εις τα ανάκτορα του Νέρωνος, είχε παρακαθήσει εις συμπόσιον.. Από τινος χρόνου η υγεία του δεν ήτο τόσο καλή και αι αφυπνίσεις του ήσαν περισσότερο επίπονοι. Πάντοτε όμως το πρωινόν λουτρόν και μία καλή εντριβή επετάχυνον την νωθράν κυκλοφορίαν του αίματός του και ανεξωγόνουν τας δυνάμεις του τόσο πολύ, ώστε εξήρχετο από τον λουτρόνα ως ανανεωμένος με λάμποντας οφθαλμούς και τόσο γοητευτικός, ώστε ούτε αυτός ο Όθων θα ηδύνατο να συγκριθή με αυτόν. Όλη η Ρώμη τον ωνόμαζε «βασιλέα της κομψότητος».

Την επομένην λοιπόν του συμποσίου εκείνου, κατά το οποίον είχε συζητήσει με τον Νέρωνα, τον Λουκιανόν και τον Σενέκαν περί του ζητήματος, εάν η γυνή έχη ψυχήν, ήτο εξηπλωμένος επί ανακλίντρου εντριβών σκεπασμένου με χιονόλευκον τάπητα εξ αιγυπτιακού βύσσου, δύο δε ρωμαλέοι υπηρέται του λουτρώνος, με χείρας βρεγμένας εις το έλαιον του εμάλασσον τους μυς. Με κλειστούς οφθαλμούς ανέμενεν όπως η θερμότης του ελαίου ομού με την θερμότητα των χειρών των εισδύση εντός του σώματός του και αποδιώξη την κούρασίν του.

Τέλος ήνοιξε τους οφθαλμούς και του ανήγγειλαν ότι ήλθε να τον επισκεφθή ο Μάρκος Βινίκιος.

Ο Πετρώνιος διέταξε να εισαγάγουν τον επισκέπτην εις τον θερμόν λουτρόνα, όπου μετ' ολίγον μετεφέρθη και αυτός. Ο Βινίκιος ήτο υιός της πρεσβυτέρας αδελφής του, νυμφευθείσης άλλοτε κάποιον Μάρκον Βινίκιον, πρόσωπον της υπατείας επί της εποχής του Τυβερίου.

Ο νεαρός ανήρ υπηρέτει τώρα υπό τας διαταγάς του Κορβούλωνος, εκστρατεύσαντος εναντίον των Πάρθων, και, λήξαντος του πολέμου, επανήρχετο εις την Ρώμην. Ο Πετρώνιος ησθάνετο δι' αυτόν κάποιαν αγάπην, διότι ο Μάρκος ήτο νέος με ωραίαν διάπλασιν και με αθλητικόν σώμα, εγνώριζε δε να διατηρή κατά τας καλλιτέρας αισθητικάς την αβρότητα εκείνην, την οποίαν ο Πετρώνιος εθεώρει ανωτέραν του παντός.

– Χαίρε, Πετρώνιε, είπεν ο νεανίας. Είθε οι Θεοί να σου

δωρήσουν πάσαν ευτυχίαν και ονομασί η Ασκληπιάς και η Κύπρις!

– Καλώς ήλθες εις την Ρώμην και είθε να αναπαυθής μετά τον πόλεμον, απεκρίθη ο Πετρώνιος, αποσύρων την χείρα από τας πτυχάς του λεπτοῦφους σκεπάσματος του. Τι νέα από την Αρμενίαν; Κατά την διαμονήν σου εν Ασία, επήγες διόλου μέχρι Βιθυνίας;

Ο Πετρώνιος, περίφημος ήδη διά τον εκτεθηλυμένον χαρακτήρα του και την αγάπην του προς τας απολαύσεις, είχε χρηματίσει άλλοτε διοικητής της Βιθυνίας – διοικητής δραστήριος και δίκαιος. – Ανεμιμνήσκετο λοιπόν ευχαρίστως την εποχήν εκείνην.

– Επήγα εις την Ηράκλειαν, όπως εγείρω οχυρώματα μετά του Κορβούλωνος, απήντησεν ο Βινίκιος, και ήρχισε ν' ομιλή περί του πολέμου.

– Και ευτυχώς δεν προσεβλήθης από τα βέλη των Πάρθων, κατά τον πόλεμον αυτόν.

– Ναι· απήντησεν ο Βινίκιος, τα βέλη των Πάρθων δεν με επέτυχαν· επληγώθην όμως από εκείνα, που μου έρριψεν ο έρωσ όλως απροόπτως, εις μικράν απόστασιν από των πυλών της πόλεως.

– Μα τας λευκωλένους Χάριτας, θα μου διηγηθής την υπόθεσιν αυτήν! είπεν ο Πετρώνιος.

– Ηρχόμην ακριβώς διά να σε συμβουλευθώ.

Την ιδίαν στιγμήν εισήλθον θεράποντες και περιεστοίχισαν τον Πετρώνιον, έτοιμοι, να του προσφέρουν

τας υπηρεσίας των διά το λουτρόν.

Ο Βινίκιος, αφού ευρέθη εις τον λουτρόνα, έλαβε και αυτός θερμόν λουτρόν.

Μετά το λουτρόν επέρασαν εις το βαλανείον¹ αλλ' εκεί η προσοχή του Βινικίου προσειλύθη από τας θαυμασίας δούλας. Δύο εξ αυτών, μαύραι, ήρχισαν να αλείφουν με ανατολικά αρώματα το σώμα του Πετρωνίου· άλλαι, Φρυγιαναί, επιτήδειαι εις την τέχνην της κωμώσεως, εκράτουν εις τα εύστροφα χέρια των κάτοπτρον εκ χάλυβος και κτένια· δύο άλλαι, Ελληνίδες κόραι από την Κω, ανέμενον την στιγμήν, καθ' ην θα επτύχωναν εις αγαλαμάτωδεις γραμμάς τας τηβέννους των κυρίων των.

– Μα τον νεφεληγερέτην Δία, είπεν ο Βινίκιος, τι εκλεκτή συλλογή!

– Προτιμώ την ποιότητα από την ποσότητα, απήντησεν ο Πετρώνιος.

Ωραιότερα σώματα δεν θα εύρισκε κανείς ούτε εις του Χαλκοπώγωνος!

Εις ταύτα ο Πετρώνιος προσέθεσε.

Δεν είμαι τόσον εγωιστής, φίλε μου, ως ο Βάρσος, ούτε και τόσον αυστηρός, όσον ο Άουλος Πλαύτιος.

Ο Βινίκιος γεύρων ζωηρώς την κεφαλήν ηρώτησε:

– Πώς ενεθυμήθης τον Άουλον Πλαύτιον; Εξεύρεις, ότι διά να κτυπήσω την χείρα εις τας πύλας της πόλεως, έμεινα

¹ Βαλανείον (ungtorium) ήτο θάλαμος εντός του οποίου οι λουόμενοι ηλείφοντο μύρα μετά το λουτρόν.

εις την οικίαν του δέκα πέντε ημέρας; Εκεί, ένας εκ των δούλων του, ιατρός, ο Μερίων, με εθεράπευσε. Περί τούτου ακριβώς ήθελα να σου ομιλήσω.

– Αληθώς; Μη τυχόν ερωτεύθης την Πομπωνίαν;... Σε οικτείρω. Ούτε νέα είνε ούτε ενάρετος!.

– Όχι την Πομπωνίαν, δυστυχώς!

– Ποίαν λοιπόν;

– Αν την εγνώριζον!.. Αλλά δεν γνωρίζω καν ακριβώς το όνομά της: Λίγεια ή Γαλλίνα; Την ονομάζουν Λίγειαν διότι κατάγεται εκ της χώρας των Λιγείων, αλλά το βαρβαρικόν της όνομα είναι Γαλλίνα. Τι παράδοξος οικία αυτή του Πλαυτίου.. Είναι πλήρης κόσμου και όμως έχει σιγήν ως τα άλση του Σουβιάκου. Επί δέκα ημέρας ηγνούν ότι κατώκει εκεί μία θεά. Αλλά μίαν πρωίαν την διέκρινα εις τον κήπον, την είδον να λούεται εις μικράν δεξαμενήν, υπό τα δένδρα. Εσκέφθην ότι ο ανατέλλων ήλιος θα την διέλυσεν έμπροσθέν μου όπως διαλύεται το λυκαυγές. Και σου το ορκίζομαι εις τον αφρόν, οπόθεν εγεννήθη η Αφροδίτη, ότι αι ακτίνες της αυγής έπαιζαν ανάμεσα εις το σώμα της. Την είδον πάλιν δύο φορές, και από τότε δεν γνωρίζω πλέον την ησυχίαν. Δεν με ενδιαφέρει πλέον τι δύναται να μου δώση η πόλις. Δεν θέλω πλέον ούτε γυναίκας, ούτε χρυσόν, ούτε οίνον, ούτε συμπόσια.. θέλω την Λίγειαν και μόνον. Πετρώνιε, η ψυχή μου φέρεται προς εκείνην, όπως επί του μωσαϊκού του λουτρώνος σου, το όνειρον πετά προς την Παϊζιτείαν. Νύκτα και ημέραν, την επιθυμώ.

– Εάν είναι δούλη, αγόρασέ την.

– Δεν είναι δούλη.

– Τι είναι λοιπόν; Είνε από τας απελευθέρως του

Πλαυτίου;

– Αφού ουδέποτε υπήρξε δούλη, δεν είνε και απελευθέρως.

– Τότε;

– Δεν ηξεύρω. Βασιλοπούλα.

– Με εκπλήσσεις, Βινίκιε.

– Η ιστορία της δεν είναι πολύ μακρά. Ίσως εγνώρισες τον Βάννιον, τον βασιλέα των Σουαβών, όστις εκδιωχθείς εκ της χώρας του, κατώκησεν επί μακρόν χρόνον εις την Ρώμην, όπου διεκρίθη διά την τύχην του εις το παιγνίδιον των αστραγάλων και την επιτηδειότητά του εις την αρματοδρομίαν. Ο Δρούσος τον αντικατέστησεν εις τον θρόνον. Ο Βάννιος εκυβέρνησε κατ' αρχάς αρκετά εντίμως και επεχείρησεν επιτυχή πόλεμον, βραδύτερον όμως ήρχισε να χρηματίζεται υπέρ το μέτρον, όχι μόνον από τους γείτονάς του, αλλά και από τους υπηκόους του, ούτως ώστε οι ανεψιοί του Βάγκιος και Σίδων, υιοί του Βαβιλίου, βασιλέως των Ερμαδούρων συνώμοσαν όπως τον εκθρονίσουν.. και να δοκιμάσουν την τύχην εις τους αστραγάλους.

– Ενθυμούμαι· ήτο επί της εποχής του Κλαυδίου. Δεν απέχει πολύ η εποχή εκείνη.

– Μάλιστα. Ο πόλεμος εξερράγη. Ο Βάννιος εξήτησε βοήθειαν από τους Ιαζύγους, ενώ οι ανεψιοί του εξήγειραν

τους Λίγειας. Ο Κλαύδιος δεν ηρέσκειτο να αναμιγνύεται εις τας έριδας των βαρβάρων, έγγραψεν όμως εις τον Ατήλιον Χίστερ, αρχηγόν της λεγεώνος του Δουνάβεως, να επιβλέπη προσεκτικώς τας διαφόρους φάσεις του πολέμου και να μη επιτρέψη την διατάραξιν της ειρήνης της χώρας μας. Ο Χίστερ απήτησε τότε από τους Λίγειας την υπόσχεσιν ότι δεν θα διαβώσι τα σύνορα. Οι Λίγειες όχι μόνον υπεσχέθησαν τούτο, αλλ' έδωσαν και ομήρους, μεταξύ των οποίων την σύζυγον και την θυγατέρα του αρχηγού των. Δεν αγνοείς ότι κατά τον πόλεμον οι βάρβαροι σύρουν μαζί των γυναίκας και παιδιά... Η Λίγειά μου λοιπόν είνε η κόρη του αρχηγού των Λιγείων.

– Πόθεν γνωρίζεις πάντα ταύτα;

– Ο ίδιος Άουλος Πλαύτιος μου τα αφηγήθη. Οι Λίγυες αληθώς δεν διήλθον τότε τα σύνορα. Ενίκησαν τους Σουαβούς του Βαννίου και τους Ιαζύγους, αλλ' ο βασιλεύς απωλέσθη. Και απεσύρθησαν με την λείαν των, αφήσαντες και τους ομήρους των, την Λίγειαν δηλ. και την μητέρα της, Η μήτηρ μετ' ολίγον απέθανε. Διά να απαλλαγή του τέκνου ο Χίστερ, έπεμψεν αυτό προς τον διοικητήν της Γερμανίας Πομπώνιον. Ούτος μετά την λήξιν του πολέμου κατά των Γάττων επέστρεψεν εις Ρώμην, έφερε δε μαζί του και την Λίγειαν, την οποίαν ενεπιστεύθη εις την αδελφήν του Πομπωνίαν Γραικίαν, την σύζυγον του Πλαυτίου. Εις τον οίκον αυτόν όπου τα πάντα είναι ενάρετα, από των οικοδεσποτών μέχρι των πουλερικών, η Λίγεια ανεπτύχθη

και αυτή τόσοσ ενάρετος, όσον η Γραικίνα, και τόσοσ ωραία, ώστε πλησίον της η Ποππέα φαίνεται σαν φθινοπωρινόν σύκον πλησίον ενός μήλου των Εσπερίδων,

– Λοιπόν;

– Σου το επαναλαμβάνω, αφ' ης στιγμής είδον το φως να παίζη ανάμεσα εις το σώμα της, την ηγάπησα.

– Είναι λοιπόν τόσοσ διαφανής;

– Μη αστειεύεσαι, Πετρώνιε, σε παρακαλώ, υποφέρω διά την Λίγειαν. Θέλω οι βραχιόνές μου να την σφίξουν. Θέλω να αναπνέω την αναπνοήν της. Εάν ήτο δούλη, θα έδιδον δι' αυτήν εις τον Άουλον εκατόν νεανίδασ.

– Δεν είναι δούλη, αλλ' αποτελεί μέλος της οικογενείας του Πλαυτίου· και επειδή είναι κόρη έρημος, δικαιούται κανείς να την θεωρήση ως αδέσποτον, και ο Πλαύτιος δύναται να σου την παραχωρήση αν θέλη.

– Φαίνεται ως να μη γνωρίζησ την Πομπωνίαν Γραικίναν. Αμφότεροι άλλωσ τε την αγαπούν ως να ήτο τέκνον των.

– Γνωρίζω τον Άουλον Πλαύτιον, όστις, αν και μέμφεται τον τρόπον της ζωής μου, έχει συμπάθειαν προς εμέ. Γνωρίζει ότι δεν υπήρξα ποτέ καταδότης, όπως παραδείγματος χάριν ο Δομίτιος Άτερ, ο Τιγελλίνος, όλη η συμμορία των φίλων του Αενοβάρβου. Εάν νομίζησ ότι είμαι κατάλληλος να επιτύχω τι από τον Άουλον, σου προσφέρω τασ εκδουλεύσεισ μου.

– Έχεισ επιρροήν επ' αυτού· επί πλέον το πνεύμα σου είνε ανεξάντλητον εις σχέδια.. Ναι.. εάν έκαμες λόγον εις τον

Πλαύτιον·

– Μεγαλοποιείς την επιρροήν μου και την ευφροσύνην μου, αλλ' έστω, θα υπάγω να ομιλήσω εις τον Πλαύτιον ευθύς ως επιστρέψη εις Ρώμην.

– Επανήλθε προ δύο ημερών.

– Εν τοιαύτη περιπτώσει ας μεταβώμεν εις το τρίκλινον (τραπεζαρίαν) όπου μας περιμένει το πρόγευμα, και αφού αναλάβωμεν δυνάμεις, θα μεταβώμεν εις του Πλαυτίου.

– Πάντοτε μου ήσο προσφιλέστατος, Πετρώνιε, τώρα όμως θα τοποθετήσω εν τω μέσω των εφεστίων θεών μου το άγαλμά σου, άγαλμα τόσον ωραίον όσον αυτά εδώ, και θα του προσφέρω θυσίας, είπεν ο Βινίκιος, δεικνύων ένα Ερμήν με το κηρύκειον, όστις είχε την σωματικήν διάπλασιν του Πετρωνίου.

Και εν τη επιφωνήσει ταύτη υπήρχε τόση ειλικρίνεια, όση και κολακεία. Τω όντι ο Πετρώνιος, αν και μεγαλείτερος την ηλικίαν και ολιγώτερον αθλητικός το σώμα, ήτο ωραιότερος του Βινικίου.

Η Ρώμη εθαύμαζε τον «βασιλέα της κομψότητος» όχι μόνον διά το λεπτόν πνεύμα του, αλλά και διά το αρμονικόν σώμα του. Ο θαυμασμός ούτος απεικονίζετο και επί των χαρακτηριστικών των δύο εκ Κω νεανίδων, αίτινες διηυθέτουν την στιγμήν εκείνην τας πτυχάς της τηβέννου του και εκ των οποίων η μία, η Ευνίκη, τον εκύτταζεν εις τους οφθαλμούς ταπεινή και γοητευμένη. Αλλ' αυτός δεν έδιδε καμμίαν προσοχήν εις την συγκίνησιν ταύτην.

Και θέσας τον βραχίονα επί του ώμου του Βινικίου ο Πετρώνιος έσυρεν αυτόν εις το τρίκλινον.

Μετ' ολίγον εις το βαλανείον έμεινε μόνη η Ευνίκη. Εις μίαν στιγμήν, με την κεφαλήν σκυμμένην, η Ευνίκη ήκουσε τας απομακρυνομένας φωνάς, έπειτα έλαβε το εξ αμβάρεως ελεφαντόδοντος κάθισμα, εφ' ού εκάθητο προηγουμένως ο Πετρώνιος, και το έφερε προ του αγάλματος του κυρίου της. Ορθία επί του καθίσματος, με την χρυσίζουσαν κόμην της πίπτουσαν κυματοειδώς επί των ώμων της περιεπτύχθη με τους βραχίονάς της τον λαιμόν του αγάλματος και συγχρόνως τα πυρέσσοντα χείλη της ηνώθησαν με τα κατάψυχρα χείλη του μαρμαρίνου ομοιώματος του Πετρωνίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Οι δύο φίλοι ανέβησαν εις το φορείον και διέταξαν να τους φέρωσιν εις την Κώμην Πατρίκιος, εις την οικίαν του Αούλου.

Ἐμελλον να διέλθωσιν από την αγοράν, καθότι ο Πετρώνιος ήθελε να περάση από το χρυσοχοεῖον του Ιδομενέως.

Οι γιγαντόσωμοι Αιθίοπες εσήκωσαν τα φορείον και εξεκίνησαν, προπορευόμενων των δούλων. Ο Πετρώνιος ερρόφα εις τας παλάμας του την οσμήν της ιεροβοτάνης και εφαίνετο σκεπτικός.

– Σκέπτομαι, είπεν, εάν η νύμφη σου δεν είναι αργυρώνητος ποίος την εμποδίζει να καταλίπη την στέγην του Πλαυτίου και να έλθη μαζί σου; Θα την χορτάσης με έρωτα και με πλούτη καθώς έκαμα εγώ διά την θεσπεσίαν μου Χρυσόθεμιν.

Ο Βινίκιος έσεισε την κεφαλήν.

– Όχι,.. ηρώτησεν ο Πετρώνιος. Το κάτω κάτω, η υπόθεσις δυνατόν να υποβληθή εις τον αυτοκράτορα, και διά της επιρροής μου ο Χαλκοπώγων μας θα σου φανή χρήσιμος.

– Δεν γνωρίζεις την Λίγειαν, απήντησεν ο Βινίκιος.

– Της ωμίλησες ποτέ σου, Βινίκιε; Της εξωμολογήθης τον έρωτά σου;

– Την είδα να λούεται, καθώς σου είπα· έπειτα την συνήντησα άλλας δύο φορές. Κατά την διαμονήν μου εν τη οικία του Αούλου κατείχον θάλαμον προωρισμένον διά τους ξένους και επειδή είχα πόνον εις τον καρπόν της χειρός, δεν ηδυνάμην να παρακαθήσω εις την κοινήν τράπεζαν. Μόνον την προηγουμένην της αναχωρήσεώς μου συνήντησα την Λίγειαν εις το δείπνον και δεν ηδυνήθην να της απευθύνω τον λόγον. Δευτέραν φοράν συνήντησα την Λίγειαν εις τον κήπον, πλησίον της δεξαμενής. Επότιζε τους ανθώνας. Και τα γόνατά μου, μα την ασπίδα του Ηρακλέους, σου λέγω, δεν έτρεμον όταν στίφη Πάρθων ολολύζοντα μας περιεκύκλουν, έτρεμον όμως πλησίον της δεξαμενής εκείνης. Τεταραγμένος ως παιδίον, επί πολλήν ώραν δεν ηδυνήθην να προφέρω λέξιν μόνον οι οφθαλμοί μου την εκύτταζον ικετευτικώς.

Ο Πετρώνιος τον παρετήρει με κάποιον φθόνον.

– Έκαμες λόγον εις την δασόβιον νύμφην σου; Της ωμολόγησες τον έρωτά σου;

– Ναι! Την στιγμήν, καθ' ην έμελλον να καταλίπω την φιλόξενον ταύτην οικίαν, της είπον ότι εκεί ο πόνος ήτο ηδύτερος παρ' όσον αι ηδοναί εις οιονδήποτε άλλο μέρος, η νόσος ήτο γλυκυτέρα εκεί παρ' όσον η υγεία αλλού. Εκείνη ήκουε τους λόγους μου τεταραγμένη και με την κεφαλήν προς τα κάτω, χαράπτουσα συγχρόνως μερικάς γραμμάς διά καλάμου επί της άμμου. Έπειτα ύψωσε τους οφθαλμούς, τους εχαμήλωσε πάλιν επί των σημείων, τα

οποία είχε χαράξει, τους επανέφεραν επ' εμού ως εάν ήθελε να μου απευθύνη ερώτησιν και έφυγεν αιφνηδώς ως μία Αμαδρυάς νύμφη τρεπομένη εις φυγήν επί τη θέα αγροίκου Φαύνου².

– Τι άραγε εχάραξεν επί της άμμου; Μη τυχόν το όνομα του έρωτος;

Μήπως μίαν καρδίαν διάτρητον από βέλος; Δεν αγνοώ ότι εν Ρώμη, ως εν

Ελλάδι, αι νεάνιδες χαράπτουσιν επί της άμμου ομολογίας, τας οποίας το στόμα των διατάζει να εκφέρει. Μάντευσε τι είχε χαράξει.

– Ένα ιχθύν.

– Τι είπες;

– Είπα: ένα ιχθύν. Τούτο μήπως εσήμαινεν ότι παγωμένον αίμα ρέει ακόμη εις τας φλέβας της; Δεν ηξεύρω τίποτε. Αλλά συ, Πετρώνιέ μου, εξήγησε το σημείον τούτο.

– Φίλτατε, πρέπει να ερωτήσωμεν τον Πλίνιον. Είναι εντριβής περί τους ιχθύς.

Η συνδιάλεξις διεκόπη εδώ, διότι το φορείον διήρχετο τώρα τας θορυβώδεις οδούς, και μετ' ολίγον διά της οδού Απόλλωνος έφθασαν εις την αγοράν.

Πλήθη λαού περιεπάτουν υπό τας αψίδας της Βασιλικής του Ιουλίου Καίσαρος, πλήθη εκάθηντο επί των βαθμίδων του ναού του Κάστορος και Πολυδεύκους ή περιήρχοντο το μικρόν ιερόν της Εστίας, ομοιάζοντα με τον διάκοσμον

² Ο Φαύνος ήτο θεός των αγρών.

των μαρμάρων, με πολύχρωμα σμήνη πεταλουδών και κανθάρων. Εκ του επάνω μέρους, διά των τεραστίων βαθμίδων του ναού του αφιερωμένου εις τον Δία – *Joni optimo maximo* συνέρρεον νέα πλήθη. Έμποροι επώλουν μεγαλοφώνως οπώρας, οίνον και ύδωρ αναμειγμένον με χυμόν σύκων. Αγύρται διελάλουν την αξίαν των φαρμάκων των· μάντεις, ανευρεταί κεκρυμμένων θησαυρών και ονειροκρίται εξεθειάζον την τέχνην των. Οι όμιλοι παρεμέριζον προ των φορείων· ωραία πρόσωπα γυναικών διεκρίνοντο εντός αυτών ή και ηλλοιωμένα εκ της ζωής, προσωπίδες ιπποτών και γερουσιαστών. Ενίοτε ουλαμοί στρατιωτών ή νυχτοφυλάκων διεσχίζον με βήμα ρυθμικόν τας υπέρ το δέον θορυβώδεις συγκεντρώσεις. Η Ελληνική γλώσσα αντήχει πανταχόθεν συχνή, όσον και η Λατινική.

Ο Βινίκιος, όστις δεν είχε επανίδει την πόλιν από μακρού χρόνου παρετήρει μετά περιεργείας την Ρωμαϊκήν αγοράν, ήτις εξείχε του κύματος των λαών και την οποίαν το κύμα τούτο κατέκλυζεν.

– Η κοιτίς των Ρωμαίων χωρίς Ρωμαίους, είπεν ο Πετρώνιος, όστις είχε μαντεύσει την σκέψιν του συντρόφου του. Πράγματι, το ρωμαϊκόν στοιχείον σχεδόν εξηφανίζετο εις τον συρφετόν εκείνον.

Υπήρχον εκεί Έλληνες από την Ελλάδα, επικρατούντες εν τη πόλει εξ ίσου με τους Ρωμαίους, λόγω της τέχνης, της επιστήμης και της πανουργίας της ελληνικής, και Έλληνες των νήσων και της Μικράς Ασίας και της Αιγύπτου και της

Ιταλίας.

Ο Πετρώνιος ήτο γνωστός εις όλον το πλήθος το όποιον τον ηγάπα και τον επευφήμει.

Προ του βιβλιοπωλείου του Αβιβανού το φορείον εστάθη. Ο Πετρώνιος κατέβη και ηγόρασε κομψόν χειρόγραφον και το ενεχείρισεν εις τον Βινίκιον.

– Σου το δωρίζω τω είπεν.

Ευχαριστώ, απήντησεν ο Βινίκιος παρατηρών τον τίτλον: Το «Σατυρικόν»;

Είναι νέον; Τίνος είναι;

– Ιδικόν μου. Αλλά κανείς δεν το γνωρίζει και συ μη λέγης εις κανένα

τίποτε περί αυτού.

– Μου έλεγες ότι δεν κάμνεις στίχους, είπεν ο Βινίκιος, και βλέπω

εδώ πλείστους στίχους εναλλασομένους με πεζόν λόγον.

– Όταν το αναγνώσης, σου συνιστώ να επιστήσης την προσοχήν σου εις το συμπόσιον του Τριμαλκίωνος. Όσον διά τους στίχους τους αηδίασα, αφ' ότου ο Νέρων ήρχισε να διαπράττη ποιήματα.

Το φορείον εστάθη προ της οικίας του χρυσοχοείου του Ιδομενέως, όπου ο Πετρώνιος κατήλθεν επ' ολίγον, ανήλθε δε πάλιν και διηυθύνθησαν προς την οικίαν του Αούλου.

Είς νεαρός και στιβαρός θυρωρός τους ήνοιξε την θύραν, την άγουσαν εις το όστιον (δεύτερον πρόδομον), ενώ μία κίσσα εκ του κλωβού της τους υπεδέχετο θορυβωδώς διά

της κραυγής: Salve (χαίρε).

Ενώ μετέβαινον από το Όστιον εις το Άτριον (αντιθάλαμον), ο Βινίκιος ηρώτησε:

– Παρατήρησες ότι ο θυρωρός δεν φέρει αλύσεις;

– Είναι περίεργος οικία, απήντησε χαμηλή τη φωνή ο Πετρώνιος. Βεβαίως θα ήκουσες να λένουν ότι η Πομπονία Γραικίνα ήγειρεν υπονοίας ότι είνε μύστις ανατολικών δοξασιών βασιζομένων επί της λατρείας κάποιου Χριστού.

– Βραδύτερον θα σου είπω τι έχω ακούσει και ιδή εδώ μέσα.

Ευρίσκοντο εις το άτριον. Ο δούλος ο τεταγμένος εις την φύλαξιν αυτού έστειλε τον ονοματοκλήτορα ν' αναγγείλη τους επισκέπτας, συγχρόνως δε άλλοι δούλοι τους παρουσίασαν καθίσματα και ετοποθέτησαν μικρά σκαμνία υπό τους πόδας των.

Ο Πετρώνιος, όστις εφαντάζετο ότι εις την αυστηράν εκείνην οικίαν επεκράτει διηνεκής ανία, δεν ήρχετο ποτέ του εις αυτήν. Παρατήρει λοιπόν περίεργος και εξεπλήττετο βλέπων πολλήν φαιδρότητα, φιλοκαλίαν, πληθώραν ανθέων και φωτός, ουδέν δε ίχνος πλήξεως.

Μετ' ολίγον εις δούλος ανεσήκωσε το παραπέτασμα, το οποίον εχώριζε το άτριον από το γραμματοφυλάκιον και εφάνη ο Άουλος Πλαύτιος.

Ήτο ανήρ κλίνων ήδη προς το γήρας, αλλ' εύρωστος και του οποίου το ζωηρόν πρόσωπον, καίτοι ολίγον μικρόν, ήτο μάλλον σιμόν. Την στιγμήν εκείνην η όψις

του εξέφραζεν έκπληξη και κάποιαν ανησυχίαν διά την ασυνήθη παρουσίαν του φίλου του συντρόφου και του εμπίστου του Νέρωνος.

Ο Πετρώνιος εγνώριζε πολύ καλά τον κόσμο και ήτο αρκετά έξυπνος, ώστε να αντιληφθή τούτο· δι' ό μετά τους πρώτους χαιρετισμούς εξήγησε την παρουσίαν του με όλην την ετυμότητα και όλην την προθυμίαν του, είπεν ότι ήρχετο να ευχαριστήση τον Πλαύτιον διά τας περιποιήσεις, τας οποίας ο ανεψιός του είχε λάβει εις την οικίαν ταύτην και ότι ήλθε εξ ευγνωμοσύνης και μόνον, ενθαρρυνθείς εκ των παλαιών των σχέσεων.

– Καλώς ήλθες, είπεν ο Πλαύτιος. Αλλ' εγώ μάλλον σου οφείλω πιθανώς

ευγνωμοσύνην, αν και δεν υποπτεύεις το αίτιον.

Ο Πετρώνιος μάτην ύψωσε τους λεπτοκαρυόχρους οφθαλμούς του και προσεπάθει να ενθυμηθή. Δεν εμάντευε τίποτε.

– Αγαπώ, επανέλαβεν ο Άουλος, και εκτιμώ πολύ τον Βεσπασιανόν, του οποίου έσωσες την ζωήν, την ημέραν καθ' ην είχε το ατύχημα ν' αποκοιμηθή ακούων τους στίχους του Καίσαρος.

– Ειπέ μάλλον το «ευτύχημα», απήντησεν ο Πετρώνιος διότι δεν τους ήκουσε· πλην ομολογώ ότι το τυχαίον αυτό περιστατικόν παρ' ολίγον να τελειώση κακά. Ο Χαλκοπώγων ήθελεν ωρισμένως να του στείλη δι' ενός εκατοντάρχου την φιλικήν συμβουλήν να ανοίξη τας

φλέβας του.

– Και συ, Πετρώνιε, εχλεύασες τον Καίσαρα;

– Καθόλου· του παρέστησα ότι, αν ο Ορφεύς ηδύνατο με το άσμα του ν' αποκοιμίζη τα άγρια θηρία, ο θρίαμβος θα ήτο μεγαλείτερος δι' αυτόν, εάν κατορθώνη να αποκοιμήση τον Βεσπασσιανόν.

Έπειτα ο Πετρώνιος ήλλαξεν ομιλίαν· επεδόθη εις το να εκθειάζη την κατοικίαν του Πλαυτίου και την καλαισθησίαν, ήτις επεκράτει εις αυτήν.

– Είνε παλαιά οικία, υπέλαβεν ο Πλαύτιος, δεν ήλλαξα τίποτε αφ' ότου την εκκληρονόμησα.

Αφού απεσύρθη το παραπέτασμα, το χωρίζον το άτριον από το γραμματοφυλάκιον, η οικία έμεινεν ανοικτή από το έν άκρον έως το άλλο και διά μέσου του γραμματοφυλακίου, διά μέσου του τελευταίου περιστύλου της παρακειμένης αιθούσης, το βλέμμα εισέδυε μέχρι του κήπου, ο οποίος εφαινετο ως φωτεινή εικών εντός σκιερού πλαισίου. Οι φαιδροί γέλωτες ενός παιδίου ηκούοντο εκείθεν μέχρι του μεγάρου.

– Α! άρχων, είπεν ο Πετρώνιος επίτρεψόν μας ν' ακούσωμεν εγγύτερον τον ειλικρινή τούτον γέλωτα, τον γέλωτα τον τόσον σπάνιον σήμερα.

– Ευχαρίστως, απήντησεν εγειρόμενος ο Πλαύτιος· είναι ο μικρός μου Άουλος και η Λίγεια παίζοντες την σφαίραν. Αλλά νομίζω, Πετρώνιε, ότι αι ημέραι σου παρέρχονται με διαρκή γέλωτα.

– Ο βίος είναι γελοίος, και εγώ γελώ, επεκρίθη ο Πετρώνιος, αλλ' εδώ ο γέλωσ έχει άλλον ήχον.

Ούτω συνδιαλεγόμενοι ηγέρθησαν και διέτρεξαν την οικίαν καθ' όλον το μήκος της και έφθασαν εις τον κήπον.

Ο Πετρώνιος έρριψε βλέμμα γοργόν επί της Λιγείας. Ο μικρός Άουλος έτρεξε να χαιρετίση τον Βινίκιον, όστις προχωρήσας υπεκλίθη προ της περικαλλούς κόρης, ήτις εστάθη ακίνητος, κρατούσα την σφαίραν εις την χείρα, με την μαύρην της κόμην ολίγον άτακτον, πνευστιώσα ολίγον και με ροδαλάς παρειάς.

Αλλ' εις τον κήπον, εις το τρίκλινον το σύσκιον εκ κισσού, εξ αναδενδράδων και αιγοκλήματος εκάθητο η Πομπονία Γραικίνα. Προσήλθον να την χαιρετήσωσιν. Ο Πετρώνιος την ανεγνώρισε, διότι την είχεν ίδη εις την οικίαν της Αντιστίας, θυγατρός του Ρουβιλλίου Πλαύτου, ως και εις τας οικίας του Σενέκα και του Πολλιώνος.

Μετά τους χαιρετισμούς και τας ευχαριστίας εξέφρασε λύπην ότι η Πομπονία τόσον σπανίως εφαινέτο, ότι δεν την συνήντα τις ούτε εις το ιπποδρόμιον, ούτε εις το αμφιθέατρον, εις ταύτα δε εκείνη απήντησεν ήρεμος και θέτουσα την χείρα επί της χειρός του συζύγου της: «Γηράσκομεν και οι δύο, αγαπώμεν επί μάλλον την οικιακήν εστίαν».

Ο μικρός Άουλος, όστις κατά την ξενίαν του Βινικίου είχε συνάψει φιλίαν μαζύ του, τον εκάλεσε να παίξουν

την σφαίραν. Κατόπιν του παιδιού, η Λίγεια είχε εισέλθει εις το τρίκλινον. Υπό το φύλλωμα του κισσού με μικράς αναλαμπάς εις το πρόσωπον, η Λίγεια εφάνη εις τον Πετρώνιον ωραιότερα ή εις το πρώτον βλέμμα, και ως πραγματική νύμφη. Και επειδή δεν της είχαν απευθύνει ακόμη τον λόγον, ηγέρθη και υπεκλίθη ενώπιόν της και είπε τα έπη με τα οποία ο Οδυσσεύς εχαιρέτησε την Ναυσικάν, «Γονούμαί σε.. θεά ή θνητή.. *Ει δε συ έσει θνητών επιχθονίων, τρισμακάρες τοι πατήρ και πότνια μήτηρ, τρισμακάρες δε και κασίγνητοι.*»

Και αυτή η Πομπονία ησθάνθη την ευφύα φιλοφροσύνην του ματαιοδόξου εκείνου. Όσον αφορά την Λίγειαν, αύτη ήκουε εντρεπομένη και ροδαλή, ταπεινούσα τους οφθαλμούς. Αλλά μετ' ολίγον πονηρόν μειδίαμα εφάνη εις την γωνίαν των χειλέων της. Κάποιος δισταγμός έκαμε να πάλλωσιν ηρέμα τα θελκτικά χαρακτηριστικά του προσώπου της· και απήντησε διά των λόγων της Ναυσικάς, προφέρουσα αυτούς απνευστί και σχεδόν ως μάθημα το όποιον είχεν αποστηθίσει: «*Ξένε, ου συ δοκείς αβληχρού γένους ανήρ ουδέ νόου.*»

Έπειτα έφυγεν ως πτηνόν εξαφνισμένον και περίφοβον.

Τώρα ήλθεν η σειρά του Πετρωνίου να εκπλαγή· δεν επερίμενε ποτέ να ακούση στίχον του Ομήρου εξερχόμενον από το στόμα κόρης, της οποίας ο Βινίκιος του είχε διηγηθή την εκ βαρβάρων καταγωγήν.

Παρετήρησε λοιπόν την Πομπονίαν με ύφος

ερωτηματικόν, ἀλλ' αὐτὴ εμειδία βλέπουσα τὴν υπερηφάνειαν, ἥτις ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου τῆς.

Με ὅλας τὰς προλήψεις τοῦ ὡς ἀρχαίου Ῥωμαίου, αἰτίνες τὸν υπεχρέουν νὰ κεραυνοβολῇ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν διάδοσίν τῆς, ὁ Ἄουλος ἐσεμνύνετο, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ τόσον ἀνεπτυγμένος, ὁ τόσον λόγιος, εὔρεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κάποιον ἱκανόν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ με στίχους τοῦ Ομήρου.

– Ἐχομεν ἐδῶ ἓνα παιδαγωγόν Ἕλληνα, εἶπε, στραφεῖς πρὸς τὸν Πετρώνιον, ὅστις παραδίδει μαθήματα εἰς τὸν υἱόν μας καὶ ἡ Λίγεια παρίσταται εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα.

Ὁ Πετρώνιος παρετῆρει τῶρα διὰ μέσου τῆς λόχμης τοῦ κισσοῦ καὶ τοῦ αἰγοκλήματος τὸν κήπον καὶ τὰ τρία πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐπαιζον ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ Βινίκιος με ἀπλὸν χιτῶνα ἔρριπτε τὴν σφαῖραν τὴν ὁποῖαν ἠγωνίζετο νὰ συλλάβῃ, ελαφρῶς κυρτὴν, ἡ Λίγεια. Ἡ νεάνις κατ' ἀρχὰς εφάνη ὀλίγον ἀδύνατος εἰς τὸν Πετρώνιον, ἀλλὰ θεωμένη εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν, μέσα εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ κήπου, εφάινετο ὡς ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς Αὐγῆς, Ω! τὸ ροδαλόν ἐκεῖνο καὶ διαφανές πρόσωπον, οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, ἡ λευκότης τοῦ ἀλαβαστρίνου μετώπου καὶ τὰ κατὰμαυρα μαλλιά με τὰς ἀμβαροειδεῖς καὶ χαλκόχρους ἀναλαμπάς, καὶ ὅλον τὸ εὐκαμπτον, τὸ ευκίνητον ἐκεῖνο σῶμα, τὸ νεανικόν με μίαν νεότητα νέου Μαΐου καὶ ἀνθους προσφάτως ἀνοιγέντος!

Ἐπειτα στραφεῖς προς την Πομπονίαν Γραικίαν, εἶπε:

– Εννοῶ τώρα, Δέσποινα, διατί ενώπιον των δύο τούτων πλασμάτων προτιμᾶς ἀπό τας εορτάς του ἱπποδρομίου και του Παλατίνου την οικίαν σας.

– Ναι, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἔχουσα τους οφθαλμούς εστραμμένους προς τον μικρόν Ἄουλον και την Λίγειαν.

Ἐν τῷ μεταξύ ετελείωσαν τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας, και ἀφού περιεπάτησαν ὀλίγον, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος βάρθρου παρά τὸ μικρόν ἰχθυοτροφεῖον.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ηγέρθη τὸ παιδίον διὰ νὰ υπάγῃ προς ἀλιείαν.

Και ὁ Βινίκιος ἤρχισε συνδιάλεξιν με την Λίγειαν.

– Ναι, ἔλεγε με χαμηλὴν φωνὴν και τρομώδη, μόλις εἶχον ἀποβάλει τὴν παιδικὴν εσθήτα, με ἔστειλαν εἰς τας λεγεώνας τῆς Ἀσίας. Δεν ἠδυνήθην νὰ γνωρίσω τὴν πόλιν, οὔτε τὴν ζώην, οὔτε τὸν ἔρωτα. Παιδίον εφοίτων εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Μουσουνίου, ὅστις μας ἐδίδασκεν ὅτι ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸ νὰ θέλωμεν ὅ,τι θέλουν οἱ θεοί. Και ἐγὼ νομίζω ὅτι ὑπάρχει μία ἄλλη μεγαλειτέρα και πολυτιμότερα εὐτυχία, ἡ ὁποία δεν ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν θέλησίν μας, ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ μόνος δύναται νὰ τὴν δώσῃ. Τὴν ταύτην οἱ θεοί οἱ ἴδιοι τὴν ζητοῦν· και ἐγὼ, Λίγεια, ὅστις μέχρι τούδε δεν ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα, θέλω νὰ βαδίσω εἰς τὴν ἰχνη τοῦ και ζητῶ ὁμοίως ἐκείνην, ἥτις θα δυνηθῇ νὰ μου δώσῃ τὴν εὐτυχίαν.

Ἐκείνη, ἤκουεν, ὅπως θα ἤκουε τὸν ἦχον αὐλοῦ ἐλληνικοῦ

ή κιθάρας, μουσικήν αλλόκοτον ήτις εισεχώρει εις τα ὦτα της, ἔφλεγε το αἷμα της και ἐπλήρου την καρδίαν της με ἀδυναμίαν, με φόβον ὡς και με υπερφυσά χαράν.

Ἡ Λίγεια ὑψωσε προς τον Βινίκιον τα βλέμματά της ὡς να ἐξύπνα ἐξ ονείρου.

Και ὡς τον εἶδε κύπτοντα προς αὐτήν, με το βλέμμα πλήρες ἰκεσίας, της ἐφάνη ωραιότερος ὅλων των ἀνδρῶν και ὅλων των θεῶν, των ὁποίων τα ἀγάλματα ἐβλεπεν εις τας μετώπας των ναῶν.

Εκεῖνος ἔλαβεν ἡρέμα την χεῖρα της ἀνωθεν του καρπού και ἠρώτησε:

– Δεν μαντεύεις, Λίγεια, διατί ομιλώ οὕτω προς σε;

– Ὅχι, ἐψιθύρισεν ἐκείνη τόσον χαμηλά, ὡστε ο Βινίκιος μόλις την ἤκουσεν.

Ἀλλά δεν την ἐπίστευσε και σφίγγων σφοδρότερον τον βραχίονά της, θα την ἔσυρε προς την καρδίαν του, αν εις την ἀτραπὸν την μυρτοφύτευτον δεν ἐνεφανίζετο ο γέρων Ἄουλος, ὅστις πλησιάσας τοῖς εἶπεν:

– Ο ἥλιος χαμηλώνει, φυλαχθήτε ἀπὸ την δρόσον την ἐσπερινήν και μη

το παρακάμνετε.

– Ἐρριψα ἐπὶ των ὤμων μου την τήβεννόν μου, ἀπήντησεν ο Βινίκιος,

και δεν κρύνω.

Ο Πετρώνιος, καθήμενος πλησίον της Πομπονίας, εὐχαριστεῖτο εις το θέαμα του δύοντος ἡλίου, του κήπου

και των ανθρωπίνων μορφών, των χρυσιζομένων από την λάμπιν του μεγάλου φωστήρος. Η γαλήνη της εσπέρας περιέβαλλε τους ανθρώπους, τα δένδρα, όλον τον κήπον.

Ο Πετρόνιος εξεπλάγη εκ της γαλήνης ταύτης. Επί του προσώπου της Πομπονίας, του γηραιού Αούλου, του υιού των και της Λιγείας, παρατήρησε κάτι το οποίον δεν ήτο συνειθισμένος να βλέπη εις τα πρόσωπα, μεθ' των συναναστρέφετο κατά τας νύκτας· ησθάνθη ότι μία φαινή αιθρία εκπηγάζουσα εκ της καθημερινής ζωής των περιέβαλλε τους ενοίκους της οικίας εκείνης και ότι ήτο δυνατόν να υπήρχε καλλονή και θέλγητρον, τα οποία αυτός ο αείποτε θηρεύων θέλγητρα και καλλονήν ποτέ δε είχε γνωρίση. Δεν ηδυνήθη να κρατήση διά τον εαυτόν του τη εντύπωσιν ταύτην και στραφείς προς την Πομπονίαν είπε:

– Πόσον ο κόσμος εις σας είναι διαφορετικός από εκείνον το οποίον

κυβερνά ο ιδικός μας Νέρων!

– Εκείνη ύψωσε το λεπτοφυές πρόσωπόν της προς την λάμπιν του

λυκόφωτος και απήντησε με απλότητα:

– Δεν κυβερνά τον κόσμον ο Νέρων, αλλ' ο Θεός.

Επήλθε μικρά σιγή.

Ηκούσθησαν εις τον διάδρομον τα βήματα του γέροντος Αούλου, του Βινικίου, της Λιγείας και του μικρού Αούλου· αλλά πριν φθάση εκεί η ομάδα, ο Πετρόνιος ηρώτησε πάλιν:

– Πιστεύεις λοιπόν εις τους θεούς, Πομπονία;

– Πιστεύω εις τον Θεόν, όστις είναι εις, Δίκαιος και Παντοδύναμος! απήντησεν αύτη.

– Πιστεύει εις ένα Θεόν, όστις είναι δίκαιος και παντοδύναμος, επανέλαβεν ο Πετρώνιος, όταν ευρέθησαν και πάλιν επί το φορείου, αυτός και ο Βινίκιος· εάν ο Θεός της είνε παντοδύναμος, είναι κύριος της ζωής και του θανάτου, και εάν είναι δίκαιος, πέμπει τον θάνατον δικαίως. Μα την ιεράν γαστέρα της Ίσιδος της Αιγυπτίας! Εάν έλεγα εις αυτούς ευθύς εξ αρχής διατί ήλθομεν, υποθέτω ότι η αρετή των θα αντήχει ως ασπίς χαλκίνη υπό κτύπημα ροπάλου. Και δεν ετόλμησα!

Ο Βινίκιος, κύπτων την κεφαλήν, έμεινε προς στιγμήν σιωπηλός· κατόπιν είπε:

– Την επόθουν· τώρα την ποθώ περισσότερο. Πρέπει να γείνη ιδική μου. Πρέπει να την αποκτήσω. Ήλθα να σου ζητήσω συμβουλήν. Αλλ' εάν δεν εύρισκες τίποτε, θα εύρω εγώ.. Ο Άουλος θεωρεί την Λίγειαν ως θυγατέρα του· διατί εγώ να την θεωρήσω ως δούλην; Αφού δεν υπάρχει άλλο μέσον να την αποκτήσω, ας έλθη να καθίση ως σύζυγος εις την εστίαν μου.

– Καθησύχασε. Μη ωθής τα πράγματα εις τα άκρα. Και δι' εμέ η Χρυσόθεμις ήτο θυγάτηρ του Διός, και όμως δεν την ενυμφεύθη· ομοίως και ο Νέρων δεν ενυμφεύθη την Ακτήν, καίτοι παρίστατο αύτη ως θυγάτηρ του βασιλέως Αττάλου.. Καταπραΰνθητι.. Σκέψου ότι, εάν θέλη να αφήση την στέγην του Αούλου χάριν σου, δεν έχει ούτος δικαίωμα

να την κρατήση. Σου υπόσχομαι, ότι αύριον θα σκεφθώ
πάλιν διά τα κατά σε και να μη με λένουν πλέον Πετρώνιον,
αν δεν εύρω κάποιο τέχνασμα.

– Σε ευχαριστώ και είτε η Τύχη να σε υπερπληρώση
δώρων.

– Έχε υπομονήν.

– Πού πηγαίνεις;

– Εις της Χρυσοθέμιδος, συνόδευσέ με έως εκεί.

– Είσαι ευτυχής· έχεις εκείνην την οποίαν αγαπάς.

– Εγώ; Ηξεύρεις τι με διασκεδάζει ακόμη με την
Χρυσόθεμιν; Το ότι με απατά με τον ίδιον απελεύθερόν μου,
τον Θεοκλή, πιστεύουσα ότι δεν το ηξεύρω.

Και με το φορείον των έφθασαν εις την οικίαν της
Χρυσοθέμιδος.

Αλλ' εις τον δρόμον ο Πετρώνιος θέσας την χείρα εις τον
ώμον του

Βινικίου είπε:

– Περίμενε.. Μου φαίνεται ότι εύρον έν μέσον.

– Είθε όλοι οι θεοί να σε ανταμείψουν δι' αυτό.

– Ναι! Πιστεύω το μέσον αλάνθαστον.

– Σε ακούω.

– Λοιπόν εντός ολίγων ημερών η θεσπεσία Λίγεια θα
γεύεται εις την οικίαν σου τον καρπόν της Δήμητρος.

– Είσαι μεγαλείτερος από τον Καίσαρα! ανέκραξεν ο
Βινίκιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τω όντι ο Πετρώνιος ετήρησε την υπόσχεσίν του.

Την επαύριον, μετά την επίσκεψίν του εις της Χρυσοθέμιδος, εκοιμήθη σχεδόν καθ' όλην την ημέραν· αλλά την εσπέραν μετέβη εις το Παλατίνον και έλαβεν ιδιαίτεράν συνέντευξιν με τον Νέρωνα· την τρίτην ημέραν ενεφανίσθη έμπροσθεν της οικίας του Πλαυτίου εις εκατόνταρχος επί κεφαλής δεκαπεντάδος πραιτωριανών.

Κατά τους χρόνους εκείνους της αβεβαιότητας και της τρομοκρατίας, οι απεσταλμένοι του είδους τούτου ήσαν πολλάκις άγγελοι θανάτου. Όταν ο εκατόνταρχος έκρουσε διά του ρόπτρου την θύραν του Αούλου, και ο επιστάτης του ατρίου ανήγγειλε την παρουσίαν στρατιωτών, φόβος κατέλαβε την οικίαν.

Όλη η οικογένεια περιεκύκλωσε τον γέροντα στρατηγόν, διότι όλοι είχαν πεποίθησιν, ότι αυτός κυρίως ηπειλείτο. Η Πομπονία περιπτυχθείσα διά των βραχιόνων της τον τράχηλον του συζύγου της συνεθλίβετο επάνω του και τα μελανιασμένα χείλη της εψιθύριζον μυστηριώδεις λέξεις. Η Λίγεια, ωχρά ως σινδόνη, του ησπάζετο τας χείρας. Ο μικρός Άουλος εκρεμάτο από την τήβεννόν του. Εξ όλων των μερών της οικίας εξήρχοντο σμήνη δούλων αμφοτέρων των φύλων. Αι γυναίκες έκλαιον και ολόλυζον.

Ο Άουλος αφού κατεπράννε τας κραυγάς και διέταξε

τους περικυκλώνοντας να διαλυθώσι, μετέβη εις το μέλαθρον, όπου τον επερίμενεν ο εκατόνταρχος.

Ήτο ο γηραιός Γάιος Άστας, άλλοτε υπηρετήσας υπό τας διαταγάς του εις τους πολέμους της Βρεττάνης.

Χαίρε, αρχηγέ, είπεν ο απεσταλμένος. Σου φέρω εκ μέρους του Καίσαρος μίαν προσταγήν και ένα χαιρετισμόν. Ιδού αι πινακίδες και η σφραγίς αίτινες δεικνύουσιν, ότι έρχομαι εξ ονόματός του.

– Είμαι ευγνώμων εις τον Καίσαρα διά τον χαιρετισμόν του και θα εκτελέσω την προσταγήν του. Χαίρε, Άστα. Ποία η εντολή του;

– Άουλε Πλαύτιε, ήρχισεν ο Άστας, ο Καίσαρ έμαθεν, ότι εις την οικίαν σου διαμένει η θυγάτηρ του βασιλέως των Λιγυιέων, παραδοθείσα υπό του βασιλέως τούτου ως όμηρος εις τους Ρωμαίους. Ο θείος Νέρων σ' ευχαριστεί, ω αρχηγέ, διότι εφιλοξένησες την κόρην ταύτην, αλλά μη θέλων να σου επιβάλη το βάρος τούτο επί περισσότερον χρόνον και φρονών προσέτι ότι εν τη ιδιότητι του ομήρου η Λίγεια πρέπει να τεθή υπό την προστασίαν αυτού του Καίσαρος και της Συγκλήτου, σε διατάσσει να την παραδώσης εις τας χείρας μου.

Ο Άουλος ήτο ανήρ στρατιωτικός και δραστηριώτατος ώστε δεν ηθέλησε να προφέρη εις απάντησιν διαταγής ματαίους λόγους λύπης ή παραπόνων. Εν τούτοις μία ρυτίς οργής και λύπης ηυλάκωσε το μέτωπόν του, και αφού εξήτασε τας πινακίδας και την σφραγίδα, υψώσας έπειτα

τους οφθαλμούς του προς τον γέροντα εκατόνταρχον είπεν ηρέμα:

– Περίμενε εις το Άτριον, Άστα· θα σου παραδοθή η όμηρος.

Και εισήλθεν εις το βάθος της οικίας εις τον θάλαμον όπου είχαν καταφύγει η Πομπονία Γραικίνα, η Λίγεια και ο μικρός Άουλος.

– Κανείς δεν απειλείται με θάνατον ή εξορίαν εις τας μεμακρυσμένας νήσους, είπεν, εν τούτοις ο απεσταλμένος του Καίσαρος είναι άγγελος δυστυχίας. Πρόκειται περί σου, Λίγεια.

– Περί της Λιγείας; ανέκραξεν η Πομπονία.

– Ναι.

Και στραφείς προς την νεάνιδα είπεν:

– Λίγεια, ανετράφης εις την οικίαν μας και σε αγαπώμεν, η Πομπονία και εγώ, ως θυγατέρα μας. Αλλ' εις τον Καίσαρα ανήκει η κηδεμονία σου. Λοιπόν την στιγμήν αυτήν ο Καίσαρ σε απαιτεί.

– Άουλε, ανέκραξεν η Πομπονία, ο θάνατος θα ήτο προτιμότερος δι' αυτήν.

Η Λίγεια περιμαζευμένη εις τας αγκάλας της επανελάμβανε:

– Μητέρα μου! μητέρα μου!

Το πρόσωπον του Αούλου εξέφρασε και πάλιν οργήν και λύπην.

– Εάν ήμην μόνος, εις τον κόσμον, είπε με υπόκωφον

φωνήν, δεν θα την παρέδιδον ζώσαν και οι συγγενείς μου θα ηδύναντο να φέρουν σήμερα αναθήματα εις τον Δία τον ελευθερωτήν. Θα υπάγω εις τον Καίσαρα και θα τον ικετεύσω να αναθεωρήση την απόφασίν του. Θα με ακούση; Δεν γνωρίζω. Εν τω μεταξύ, υγίαινε, Λίγεια, και ήξευρε καλώς ότι ηυλογήσαμεν την ημέραν όταν εκάθισες παρά την εστίαν μας. Υγίαινε, χαρά μας και φως των οφθαλμών μας!

Και επέστρεψε ζωηρώς εις το άτριον διά να μη αφήση να κυριευθή από συγκίνησιν αναξίαν ενός Ρωμαίου στρατηγού.

Εν τω μεταξύ η Πομπονία, οδηγήσασα την Λίγειαν εις τον Κοιτώνα, της έλεγε λόγους, οίτινες αντήχουν παραδόξως εις την οικίαν ταύτην, όπου ο Άουλος Πλαύτιος τακτικώς εις το ιερόν των Λαρήτων δεν έπαυε να προσφέρει θυσίας εις τους εφεστίους θεούς. «Ο καιρός της δοκιμασίας ήλθεν», έλεγεν η Πομπονία. Άλλοτε ο Βιργίνιος διετρύπησε το στήθος της ιδίας του θυγατρός να την απαλλάξη από το Άππιον και η Λουκρητία εκουσίως διετίμησε την ατιμίαν της διά της ζωής της. Τα ανάκτορα του Καίσαρος είναι οίκος της ατιμίας. Αλλ' εάν ο νόμος ο αγιώτερος, υπό τον οποίον ζώμεν και αι δύο, απαγορεύη να βλάβη τις την ιδίαν ζωήν του, επιτρέπει και επιτάσσει να υπερασπίζεται τις κατά του αίσχους, ακόμη και με θυσίαν της ζωής».

Η νεάνις έπεσεν εις τα γόνατα και κρύπτουσα το πρόσωπόν της εις τον πέπλον της Πομπονίας, έμεινεν επί μακρόν σιωπηλή όταν δε ανηγέρθη, το πρόσωπόν της ήτο

γαληνιώτερον:

– Πονώ να σε αφήσω, μητέρα μου, να αφήσω τον πατέρα μου και τον αδελφόν μου, αλλ' ηξεύρω ότι η αντίστασις δεν θα ωφελήση εις τίποτε και θα σας κατέστρεφεν όλους, εις την οικίαν όμως του Καίσαρος δεν θα λησμονήσω ποτέ τους λόγους σου.

Ἐπειτα απεχαιρέτισε τον νεαρόν Πλαύτιον, τον γέροντα Ἕλληνα, ὅστις εχρησίμευεν ως διδάσκαλος και εις τους δύο, την σκευοφύλακα, ἣτις την εἶχεν αναθρέψει, και ὅλους τους δούλους.

Εἷς ἐξ αὐτῶν μεγαλόσωμος ἐκ Λιγείας με ηρακλείους ὠμούς, τον οποίον ἐκάλουν εις την οικίαν Ούρσον (Αρκούδαν), και ο οποίος εἶχεν ἐλθῆ εις το στρατόπεδον των Ρωμαίων συγχρόνως με την Λίγειαν και την μητέρα της, ἐπέσεν εις τους πόδας της Πομπονίας λέγων:

– Ω δέσποινα, ἐπίτρεπέ μου ν' ακολουθήσω την κυρίαν μου, διά να την

υπηρετώ και διά να επαγρυπνώ ἐπ' αὐτῆς εις την οικίαν του Καίσαρος.

– Δεν εἶσαι ἰδικός μας δούλος συ, εἶσαι της Λιγείας, ἀπήντησεν ἡ

Πομπονία Γραικίνα, ἀλλά θα σε ἀφήσουν να υπερβῆς το κατώφλιον του

Καίσαρος;.. Και με ποῖον μέσον θα κατορθώσης να επαγρυπνής ἐπ' αὐτῆς;

– Δεν ηξεύρω· ηξεύρω μόνον, ότι αι χείρες μου θραύουν τον σίδηρον ως ξύλον..

Ο Άουλος Πλαύτιος, χωρίς να αντισταθή εις την επιθυμίαν του Ούρσου, είπεν ότι ολόκληρος η ακολουθία της Λιγείας ώφειλε να τεθή μετ' αυτής υπό την προστασίαν του αυτοκράτορος.

Εκτός του Ούρσου, η Πομπονία παρεχώρησεν εις την Λίγειαν την γραίαν τροφόν της, δύο Κυπρίας κομμωτριάς, και δύο νεάνιδας εκ Γερμανίας, αίτινες υπηρέτουν εις τα λουτρά. Η εκλογή της έπεσεν επί των οπαδών της νέας διδασκαλίας, την οποίαν και ο Ούρσος επρέσβευεν από πολλών ετών. Έγραψε προς τούτοις λέξεις τινάς συνιστώσα την Λίγειαν εις την προστασίαν της Ακτής, της απελευθέρας του Νέρωνος. Η Πομπονία δεν την συνήντα εις τας συναθροίσεις των πιστών, αλλ' εκεί είχεν ακούσει να λέγουν, ότι η Ακτή δεν ηρνείτο ποτέ τας υπηρεσίας της εις τους χριστιανούς και ανεγίνωσκεν απλήστως τας επιστολάς Παύλου του Ταρσέως.

Ο Άστας ανέλαβε να εγχειρίση ο ίδιος την επιστολήν εις την Ακτήν. Ο Άουλος έθεσε τελευταίαν φοράν την χείρα επί της κεφαλής της κόρης και οι στρατιώται προπεμπόμενοι υπό των κραυγών του μικρού Αούλου, όστις ήθελε να υπερασπισθή την αδελφήν του και ηπειλεί τον εκατόνταρχον με τας ασθενείς πυγμάς του, απήγαγον την Λίγειαν εις την οικίαν του Καίσαρος.

Ο γηραιός στρατηγός διέταξε να του ετοιμάσουν ένφορείον και μέχρις ότου ετοιμασθή τούτο, εκλείσθη μετά της Πομπονίας εις την πινακοθήκην.

– Άκουσέ με, Πομπονία, είπεν ούτος· πηγαίνω εις του Καίσαρος, αν και πιστεύω ότι το διάβημα τούτο είναι μάταιον. Ο Καίσαρ ουδέποτε ήκουσεν εις την ζωήν του να ομιλούν περί της Λιγείας· εάν απήτησε να του παραδώσουν αυτήν, τούτο εγένετο διότι κάποιος τον ώθησεν· είναι εύκολον να μαντεύση τις ποιός.

– Ο Πετρώνιος;

– Αυτός. Ιδού πώς ανταμειβόμεθα, διότι ηνοιξάμεν την θύραν μας εις ανθρώπους άνευ τιμής.

– Ο Πετρώνιος δεν μας την ήρπασε διά τον Καίσαρα, εξηκολούθησεν ο γηραιός στρατηγός με την συρίζουσαν φωνήν του διότι θα εφοβείτο να κάμη εχθράν την Ποππέαν· το έκαμεν άρα διά τον εαυτόν του ή και διά τον Βινίκιον... εντός της σήμεραν θα το μάθω.

Μετ' ολίγον το φορείον τον έφερε προς το Παλατίνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο Άουλος εσκέπτετο ότι δεν θα τον άφιναν να εισδύση μέχρι του Νέρωνος.

Του απήντησαν τω όντι ότι ο Καίσαρ ησχολείτο εις το να ψάλη μαζί με τον βαρβιτιστήν Τέρπνον, και ότι άλλως τε δεν εδέχετο παρά μόνον όσους προσεκάλει.

Απ' εναντίας ο Σενέκας, καίτοι πάσχων εκ πυρετού, εδέχθη τον γηραιόν στρατηγόν.

– Δεν δύναμαι να σου προσφέρω ειμή μίαν εκδούλευσιν, γενναίε Πλαύτιε, είπε με πικρόν μειδιάμα· να μη δείξω ποτέ εις τον Καίσαρα, ότι η καρδιά μου συμπαθεί εις τον πόνον σου.

Δεν τον συνεβούλευσε να υπάγη προς τον Τιγελλίνον, τον Βατίνιον και τον Βιτέλλιον, εμπίστους του Νέρωνος, οίτινες ίσως διά να βλάψουν τον Πετρώνιον, του οποίου υπέσκαπτον την επιρροήν, κάτι θα κατώρθωναν.

Το πιθανώτερον όμως ήτο μήπως ο Νέρων μανθάνων πόσον η Λίγεια ήτο προσφιλής εις τους Πλαυτίους την εκράτει πλέον ζηλοτύπως πλησίον του.

Ο στρατηγός τον διέκοψε:

– Γενναióφρον Ανναίε, είπεν, εκείνος όστις έκαμε να αρπάσουν το τέκνον μας είνε ο Πετρώνιος. Ειπέ μου ποία μέσα να μεταχειρισθώ, τίνες έχουν επιρροήν πλησίον του,

τέλος, κάμε χρήσιν πλησίον του της ευγλωττίας την οποίαν η παλαιά προς εμέ φιλία σου θα δυνηθή να σου εμπνεύση.

– Ο Πετρώνιος και εγώ, απήντησεν ο Σενέκας, είμεθα εις δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Μέσον αποτελεσματικόν δεν γνωρίζω κανέν και επιρροήν κανείς επ' αυτού δεν έχει. Πιθανόν ο Πετρώνιος να έχη μεγαλειτέραν αξίαν από τους αχρείους, υπό των οποίων περιστοιχίζεται ο Νέρων. Αλλά να θέλη τις να του αποδείξη, ότι έκαμε κακήν πράξιν, χάνει τον καιρόν του. Δεν έχει πλέον γνώσιν του καλού και του κακού. Απόδειξέ του ότι το διάβημά του είναι αντιαισθητικόν και θα εντραπή. Όταν τον ιδώ, θα του είπω: «Η διαγωγή σου είναι αξία απελευθέρου». Εάν τούτο δεν επιτύχη, ουδέν θα επιτύχη.

– Ευχαριστώ μ' όλα ταύτα, απήντησεν ο στρατηγός.

Κατόπιν μετέβη εις του Βινικίου, τον οποίον εύρεν ασχολούμενον εις την οπλασκίαν μετά του γυμναστού του. Ευθύς ως έμειναν μόνοι, η οργή του Αούλου εξέσπασεν εις χείμαρρον επιτιμήσεων και λειδωριών. Αλλ' ο Βινίκιος ακούων την αρπαγήν της Λιγείας ωχρίασε και εθυμώθη κατά τρόπον τόσω φρικώδη ώστε πάσα υποψία περί της συννεοχής του εξέλιπεν από το πνεύμα του Αούλου. Το μέτωπον του νέου εκαλύφθη με σταγόνας ιδρώτος. Οι οφθαλμοί του εξήστραπτον, τα χείλη του επρόφεραν ασυναρτήτους ερωτήσεις. Ζηλοτυπία και λύσσα τον κατέτρυχον. Του εφαινετο ότι η Λίγεια αφού άπαξ υπερέβη το κατώφλιον της οικίας του Καίσαρος, ήτο οριστικώς

χαμένη δι' αυτόν. Αλλ' όταν ο Άουλος επρόφερε το όνομα του Πετρωνίου, μία υποψία διέσχισεν, ως αστραπή, το πνεύμα του νεαρού στρατιώτου.

Ο Πετρώνιος τον είχεν εμπαιΐξη.

Ήθελε να επισύρη νέας ευνοίας προσφέρων την Λίγειαν εις τον Καίσαρα ή άλλως θα διεξεδίκει αυτήν ως ιδικήν του.

Η βιαιότης είνε κληρονομική εις την οικογένειαν του Βινικίου.

– Άρχων, είπε με διακοπτομένην φωνήν, μάθε ότι ο Πετρώνιος όταν θα είνε πατήρ μου θα μου δώση λόγον διά την ύβριν την γενομένην εις την Λίγειαν. Επάνελθε εις τον οίκον σου και περίμενέ με. Ούτε ο Πετρώνιος, ούτε ο Καίσαρ δεν θα την έχουν ποτέ. Θα την φονεύσω μάλλον και μαζί με αυτήν και τον εαυτόν μου!

Και έτρεξε εις του Πετρωνίου.

Ο Άουλος επανήλθεν εις τον οίκον του με μικράν ελπίδα. Καθησύχασε την

Πομπονίαν και αμφότεροι ανέμενον νέα από τον Βινίκιον.

Παρήλθον ώραι. Περί την εσπέραν ήκουσαν να κρούεται η θύρα.

Είς δούλος εισήλθε και ενεχείρισεν επιστολήν εις τον Άουλον.

Η επιστολή έλεγε τα εξής:

«Μάρκος Βινίκιος Αούλω Πλαυτίω, Χαίρειν. Ό,τι συνέβη, συνέβη διά της θελήσεως του Καίσαρος, προ της οποίας οφείλετε να υποκλιθήτε, καθώς κλίνομεν και ημείς,

ο Πετρώνιος και εγώ».

Μετά την αναχώρησιν του Πλαυτίου ο Βινίκιος μετέβη κατ' ευθείαν εις του Πετρωνίου, τον οποίον εύρεν εντός της Βιβλιοθήκης του.

Ο Πετρώνιος έγγραφεν, ο Βινίκιος του απέσπασεν από την χείρα τον κάλαμον, τον έθραυσεν, ενέπηξε τους δακτύλους του εις τον βραχίονα του θείου και με βραχνήν φωνήν, είπε:

– Τι την έκαμες, πού είναι; Μα όλους τους καταχθονίους θεούς, ομνύω ότι εάν με επρόδωσες, θα σου βυθίσω την μάχαιραν εις τον λαιμόν, και υπό τα όμματα του Καίσαρος μάλιστα.

– Ας ομιλήσωμεν ήσυχα, απήντησεν ο Πετρώνιος. Λυπούμαι διά την βαναυσότητά σου, και αν η ανθρωπίνη αχαριστία ηδύνατο ακόμη να με εκπλήξη, θα εξεπληττόμην από την ιδικήν σου.

– Πού είναι η Λίγεια;

– Εις την λυκοφωληάν, δηλαδή εις του Νέρωνος. Ησύχασε και κάθησε.

Εζήτησα από τον Καίσαρα δύο υποσχέσεις. Πρώτον ν' αποσύρη την

Λίγειαν από την οικίαν του Αούλου και έπειτα να σου την παραδώση.

Ο Βινίκιος παρετήρησε τον Πετρώνιον με εμβρόντητον ύφος και έπειτα, είπε:

– Συγχώρησέ με, την αγαπώ, και ο έρωσ μου ταράσσει το πνεύμα.

Θαύμασέ με, Μάρκε. Προχθές ιδού τι είπα εις τον Καίσαρα: «Ο ανεψιός μου Βινίκιος είναι ερωτευμένος με μίαν αδύνατον κόρην διαμένουσαν εις του Αούλου. Συ, Καίσαρ, και εγώ, οίτινες αγαπώμεν το αληθές κάλλος, δεν θα εδίδομεν δι' αυτήν ούτε χίλια «σεστέρτια», αλλ' ο μωρός νεανίας εκείνος υπήρξε πάντοτε μωρός».

– Πετρώνιε!

– Εάν δε εννοήσῃς ὅτι ωμίλουν οὕτω διὰ να προφυλάξω την Λίγειαν, εἶμαι ἔτοιμος να πιστεύσω ὅτι εἶπα την ἀλήθειαν. Ἐπεισα λοιπόν Χαλκοπώγωνα, ὅτι ἕνας αισθητικός, ὅπως αὐτός, δεν δύναται να θεωρήσῃ μίαν τοιαύτην κόρην ὡς καλλονήν. Ἦτο ἀνάγκη να προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τον πίθηκον αὐτόν. Ἐξηκολούθησα να λέγω νωχελῶς εις τον Χαλκοπώγωνα: «Λάβε την Λίγειαν και χάρισέ την εις τον Βινίκιον, ἔχεις το δικαίωμα, διότι εἶναι ὄμηρος και συνάμα θα παίξῃς καλόν παιγνίδι εις τον Ἄουλον». Ο Καίσαρ συνήνεσε και θα γίνῃς συ ο ἐπίσημος φύλαξ της ομήρου, διότι θα παραδώσουν εις τας χείρας σου τον λιγειακόν τούτον θησαυρόν.

– Και λέγεις λοιπόν ὅτι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνον η Λίγεια εις του Νέρωνος; Επίτρεψον να σου απευθύνω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν:

– Διατί δεν ἔστειλες την Λίγειαν εις ἐμέ κατ' ευθείαν;

– Διότι ο Καίσαρ θέλει να τηρή τα προσχήματα· το επεισόδιον θα κάμῃ κρότον εις την Ρώμην, θα γείνη πολὺς λόγος, αλλ' ἐπειδὴ παίρνομεν την Λίγειαν ὡς ὄμηρον, ἐνόσω

ομιλεί ο κόσμος περί τούτου, θα μείνη εις το παλάτιον του Καίσαρος. Ακολουθώς θα σου την στείλουν χωρίς θόρυβον.

– Λοιπόν την Λίγειαν θα την έχω εις την οικίαν μου όλας τας ημέρας

ακαταπαύστως και μέχρι του θανάτου μου..

– Συ θα έχης την Λίγειαν και εγώ θα έχω τον Άουλον εις την ράχιν

μου. Αυτός θα με αφιερώση εις όλους τους καταχθονίους θεούς.

– Ο Άουλος ήλθε να με ίδη. Του υπεσχέθην να του δώσω ειδήσεις περί της Λιγείας.

– Γράψε του ότι η θέλησις του θείου Καίσαρος είναι ο υπέρτατος νόμος, και ότι ο πρώτος υιός σου θα ονομασθή Άουλος. Πρέπει εξ άπαντος να λάβη μικράν παραμυθίαν ο γέρων. Εάν εξήτουν από τον Χαλκοπώγωνα να τον προσκαλέσω αύριον εις τον συμπόσιόν του, θα σε έβλεπεν εις το τρίκλινον παραπλεύρως της Λιγείας.

– Όχι, όχι τούτο, είπεν ο Βινίκιος. Μου προξενούν λύπην και μάλιστα η Πομπωνία.

Επί τούτου έγγραψε την επιστολήν ήτις έμελλε να αφαιρέση από τον

Άουλον πάσαν ελπίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Αι κεφαλαί αι μάλλον υψηλόφρονες είχαν κλίνει το πάλαι προ της Ακτής, της ευνοούμενης τότε του Νέρωνος.

Είχε φανή αξία της ευγνωμοσύνης πολλών και δεν είχε δημιουργήσει εχθρούς. Η Πομπέα αυτή δεν είχε κατορθώσει να την μισή. Τώρα την εθεώρουν ως ασημοτάτην και ανίκανον να προκαλέση φθόνον. Εξηκολούθει ν' αγαπά τον Νέρωνα, με έρωτα χωρίς ελπίδα, τρεφόμενον διά μόνης της αναμνήσεως των ωρών, αίτινες εξέλιπον διά παντός, και η Πομπέα δεν εξήτησε την αποπομπήν της Ακτής εκ των ανακτόρων.

Προσεκάλουν από καιρού εις καιρόν την Ακτήν εις την τράπεζαν του

Καίσαρος· το κάλλος της εστόλιζε τα αριστοκρατικά συμπόσια.

Άλλως ο Καίσαρ από πολλού είχε παύσει να λεπτολογή όσον αφορά την εκλογήν των συνδαιτυμόνων.

Παρεκάθηντο εις την τράπεζάν του συγκλητικοί εξ εκείνων οίτινες συγκατετίθεντο να παίξωσι πρόσωπον γελωτοποιού, πατρίκιοι και γέροντες, φιλήδονοι και ακόλαστοι, γυναίκες φέρουσαι μεγάλα ονόματα, αίτινες την εσπέραν εφόρουν φενάκας διά να τρέξουν εις τους δρόμους προς θήραν συγκινήσεων και ηδονών, αρχιερείς, οίτινες υψηλά αίροντες την κύλικα, έσκωπτον τους θεούς. Προσέτι

ολόκληρος συρφετός από αοιδούς, μώμους, μουσικούς, χορευτάς και χορευτριάς, ποιηταί, οι οποίοι απαγγέλοντες τους στίχους των εσυλλογίζοντο πώς να κερδίσουν το ημερομίσθιόν των.

Την ημέραν εκείνην η Λίγεια έμελλε να συμμετάσχη του συμποσίου. Το παν εκλονίζετο μέσα της. Εφοβείτο τον Καίσαρα, εφοβείτο τους ανθρώπους, εφοβείτο τον κυκεώνα εκείνον του παλατίου, εφοβείτο τας εορτάς, των οποίων η ατιμία της ήτο γνωστή εκ των συνομιλιών του Αούλου, της Πομπωνίας και των φίλων της.

Εγώριζεν ότι εις το παλάτιον εκείνο θα εχάλκευον τον όλεθρον της. Αλλ' εις την ψυχήν την ενθουσιώδη εκ διδασκαλίας υψηλής ώμνυε να μη εξασθενήση και ηττηθή.

Επειδή ούτε ο Άουλος ούτε η Πομπωνία δεν ηδύναντο πλέον να καταστώσιν υπεύθυνοι διά τας πράξεις της, ηρώτα εαυτήν τώρα αν δεν ήτο προτιμότερον ν' αντισταθή εις την θέλησιν και του Καίσαρος και να μη εμφανισθή ποσώς εις το συμπόσιον. Εγεννάτο εντός της η επιθυμία να αποδείξη το θάρρος της, εκτιθεμένη εις τα βασανιστήρια και τον θάνατον. Ο θείος διδάσκαλος δεν είχε δώση το παράδειγμα; Και η Πομπωνία δεν έλεγεν ότι οι θερμότεροι εκ των μεμνημένων εις τον χριστιανισμόν ηύχοντο την δοκιμασίαν αυτήν, ότι την εξήτουν εις τας προσευχάς των;

Αλλ' η Ακτή, εις την οποίαν ενεπιστεύετο τους δισταγμούς της, την παρετήρησε κατάπληκτος. Να αντισταθή εις την θέλησιν του Καίσαρος και από της

πρώτης ημέρας να εκτεθή εις την οργήν του; Διά να φερθή ούτω, έπρεπε να είναι ανόητος μη αντιλαμβανομένη την σημασίαν των πράξεών της.

– Ναι, εξηκολούθησεν αύτη, και εγώ ανέγνωσα τας επιστολάς του Παύλου του Ταρσέως και ηξεύρω ότι υπεράνω της γης υπάρχει ο Θεός και ο Υιός του Θεού, ο αναστάς εκ νεκρών. Αλλ' επί της γης δεν υπάρχει ειμή ο Καίσαρ. Ηξεύρω προσέτι ότι η διδασκαλία του Παύλου απαγορεύει να είσαι ό,τι ήμην εγώ και ότι μεταξύ ατιμίας και θανάτου πρέπει να προτιμάται ο θάνατος.

Η Λίγεια έθεσε τους βραχίονας περί τον λαιμόν της Ακτής.

– Είσαι τόσοσν καλή, Ακτή!

– Η ευτυχία μου παρήλθε και η χαρά μου επίσης.

Αλλ' ας ομιλήσωμεν περί σου. Θα ήτο μωρία να πολεμήσ την θέλησιν του Καίσαρος. Και άλλως οι φόβοι σου είναι μάταιοι· γνωρίζω καλώς την οικίαν ταύτην και από μέρους του Καίσαρος κανείς κίνδυνος, νομίζω, δεν σε απειλεί! Εάν σε ήρπαζε δι' ίδιον λογαριασμόν του, δεν θα σε έφερεν εις το Παλατίον. Εδώ βασιλεύει η Πομπέα και ο Νέρων· αφ' ότου αύτη τω έτεκε θυγάτριον, είναι μάλλον παρά ποτε υπό την επιρροήν της. Ο Πετρώνιος με παρακαλεί να σε αναλάβω υπό την προστασίαν μου· επειδή δε και η Πομπωνία μου έγγραφεν, είναι πιθανόν ότι έχουν συνεννοηθή και ίσως ο Μετρώνιος συνηγορήσ εις τον Νέρωνα να σε στείλη και πάλιν εις τον Άουλον. Δεν εγνώρισες κανένα εις του Αούλου

εκ των οικείων του Καίσαρος;

– Είδα τον Βεσπασιανόν, τον Τίτον και τον Σενέκαν.

– Αυτούς δεν τους αγαπά ο Καίσαρ.

– Είδα και τον Βινίκιον.

– Δεν τον γνωρίζω.

– Είναι συγγενής του Πετρωνίου. Επανήλθε προσφάτως
εξ Αρμενίας.

– Ο Νέρων τον βλέπει με βλέμμα ευνοϊκόν;

– Τον Βινίκιον;.. Όλοι αγαπούν τον Βινίκιον.

– Και θα θελήση να μεσολαβήση υπέρ σου;

– Ναι.

– Η Ακτή εμειδίασε τρυφερώς.

– Τότε πιθανώς θα τον ίδης εις το συμπόσιον. Πρέπει να παρευρεθής.. Και πρώτον εάν θέλῃς να επανέλθῃς εις την οικίαν του Αούλου, το συμπόσιον τούτο θα σου δώσῃ την ευκαιρίαν να ζητήσῃς, από τον Πετρώνιον και τον Βινίκιον, αν ευαρεστούνται, να παρέμβωσι προς τούτο. Ελθέ, Λίγεια. Ακούεις τον θόρυβον, τούτον των φωνών εις το ανάκτορον; Ἦδη ο ἥλιος κατέρχεται εις τον ορίζοντα, οι προσκεκλημένοι θα ἔλθωσι μετ' ολίγον.

– Ἐχεις δίκαιον, Ακτή, απεκρίθη ἡ Λίγεια. Θα ακολουθήσω την συμβουλήν σου.

Ἡ Ακτή την ωδήγησε τότε εις το ιδιαίτερον κομμωτήριόν της διά να την χρίσῃ με αρώματα και να την ενδύσῃ διά το συμπόσιον· και μ' ὅλον ὅτι ἡ οικία του Καίσαρος δεν εἶχεν ἔλλειψιν ἀπό θερααινίδας, ἡ ἰδία ἡ Ακτή ανέλαβεν

εκ συμπαθείας προς την Λίγειαν να την ενδύση με τας ιδίας της χείρας.

Αφού εξέδυσε την Λίγειαν δεν ηδυνήθη να συγκρατήση κραυγήν θαυμασμού εις την θέαν των μελών της των χαριεστάτων άμα και μεστών, των ζυμωμένων με γάλα και με ρόδα· έαρ απαράμιλλον εις τα βλέμματά της ηνοιίγετο.

– Λίγεια, ανέκραξεν, είσαι εκατοντάκις ωραιότερα της Πομπέας!

Ανατραφείσα εις την οικίαν της αυστηράς Πομπωνίας, η νεάνις ίστατο ακίνητος εξ αιδούς με τα γόνατα σφιγμένα, τας χείρας επί του τραχήλου, με τα βλέμματα προσηλωμένα εις την γην.

Αίφνης ύψωσε τους βραχίονας με απότομον κίνησιν και αφήρεσε τας καρφίδας τας συγκρατούσας την κόμην της· διά κινήσεως της κεφαλής της την κατέρριψε και εκαλύφθη δι' αυτής ως διά μεταξωτής χλαμύδος.

Η Ακτή έψαυσε την ωραίαν καστανήν κόμην.

– Ω! είναι περιττόν να σου την ράνω με χρυσόν αι τρίχες της έχουν χρυσάς ανταυγείας.. Πρέπει να είναι θαυμασία η χώρα των Λιγείων, όπου γεννώνται τοιαύται νεάνιδες.

– Δεν την ενθυμούμαι, υπέλαβεν η Λίγεια. Ο Ούρσος μου είπεν, ότι εις τον τόπον μας υπάρχουν δάση και δάση.

Η Ακτή της έτριψεν ελαφρώς το σώμα με ευώδη έλαια και την ενέδυσε χιτώνα επίχρυσον, μαλακόν και άνευ χειρίδων, επάνω του οποίου έμελλε να τεθή ο χιονώδης πέπλος.

Μετ' ολίγον ήτο έτοιμη. Όταν τα πρώτα φορεία

εφάνησαν προ της κυρίας πύλης, ἀμφότεραι ἐφθασαν εἰς ἓν περιστύλιον, ὁπόθεν εἶχον θέαν πρὸς τὴν εἴσοδον, πρὸς τὰς στοάς καὶ τὴν ἐπίσημον αὐλήν.

Ἦτο ἡ ὥρα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες αὐτοῦ ἐφίλουν τὸ κίτρινον μάρμαρον τῶν στύλων, θερμαίνουσαι αὐτὸ με ροδίνους μαρμαρυγὰς.

Μεταξὺ τῶν στύλων, πλησίον τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων τῶν Λαναίδων, πλησίον τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, ἔρρεεν ἀδιάκοπον τὸ ρεῦμα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ὁμοίων με ἀγάλματα καὶ περιτετυλιγμένων με τηβέννους, πέπλους καὶ στολὰς, αἵτινες ἐκρέμαντο μέχρι τῆς γῆς εἰς ελαφρὰς πτυχὰς.

Ἡ Ἀκτὴ εδείκνυεν εἰς τὴν Λίγειαν τὰς πλατυγύρους τηβέννους τῶν συγκλητικῶν, τοὺς χρωματιστοὺς χιτῶνας τῶν, τὰ σανδάλιά τῶν τὰ στολισμένα με ἡμισελήνους, τῆς εδείκνυε τοὺς ἰπτότας, τοὺς περιφήμους καλλιτέχνας καὶ τὰς γυναῖκας, τὰς ἐνδεδυμένας κατὰ τὸν ρωμαϊκὸν ἢ τὸν ἐλληνικὸν συρμόν ἢ φερούσας φανταστικὰ στολίδια τῆς ἀνατολῆς, με κομώσεις αἵτινες ὠμοίαζον πρὸς οφιοειδεῖς κόμβους, πρὸς πυραμίδας, ἢ ἀπλῶς κατὰ μίμησιν τῶν κομώσεων τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεαινῶν χαμηλῶν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνασηκωμένων ὀπίσθεν δι' ἀνθέων.

Φευ! Ἡ Ἀκτὴ χαμηλὴ τῆ φωνῆ τῆς ἀπεκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα τὰ πολυδαίδαλα μυστικὰ τὰ ἀφορώντα τὸ ἀνάκτορον καὶ ἓνα ἕκαστον τῶν προσερχομένων.

Εκεῖ κάτω εὐρίσκεται ἡ σκεπαστὴ στοά, τῆς ὁποίας οἱ

στύλοι και αι πλάκες είναι ακόμη κόκκινοι από το αίμα, με το οποίον εκηλιδώθη η λευκότης των, όταν ο Γάιος Καλιγούλας έπεσεν υπό την μάχαιραν του Κασσίου· εκεί επνίγη η σύζυγος του και το τέκνον του συνετρίβη επάνω εις το λιθόστρωτον.. Εκεί, υπό την πτέρυγα εκείνην των ανακτόρων, υπάρχει μία υπόγειος φυλακή, όπου ο νεώτατος Δρούσος, κατατρυχόμενος υπό της πείνης, έτρωγε τους καρπούς των χειρών του· εκεί ο Κλαύδιος εστρεβλώθη σπαράσσων· εκεί εθρήνει ο Γερμανικός.

Η Ακτή εσιώπησε.

Η Λίγεια παρετήρει πάντοτε το πλήθος, ως να εξήτει τινά.

Αίφνης το πρόσωπόν της έλαβε την χροιάν ρόδου· από την σειράν των κιόνων μόλις είχαν εξέλθη ο Πετρώνιος και ο Βινίκιος και εβάδιζον με θείον παράστημα προς το μέγα δειπνητήριο.

Η Λίγεια ησθάνθη την καρδίαν της ανακουφιζομένην. Η επιθυμία να ίδη τον Βινίκιον, να του ομιλήση, κατεσίγασε πάντα άλλον πόθον της. Και τότε ανεπόλησε τους λόγους της Ακτής και τας συμβουλάς της Πομπωνίας. Αντελήφθη, ότι όχι μόνον έπρεπε να παρακαθήση εις το συμπόσιον, αλλ' ότι επεθύμει να παραστή εις αυτό. Η Ακτή λαβούσα την χείρα αυτής την ωδήγησε προς το τρίκλινον. Η Λίγεια επροχώρει με τους οφθαλμούς σκοτισμένους, με βομβούντα τα ώτα. Ως εν ονείρω είδεν επί των τραπεζών και των τοίχων μυριάδας φεγγοβολουσών λυχνιών· ως εν ονείρω ήκουε την κραυγήν, δι' ης εχαιρέτιζον τον Καίσαρα· ως διά

μέσου ομίχλης πυκνής διέκρινεν αυτόν τον Καίσαρα. Μόλις ησθάνθη, ότι η Ακτή, αφού την έβαλε να καθίση παρά την τράπεζαν, έλαβε θέσιν εις τα δεξιά της.

Αριστερά της, μία φωνή μυστική, φωνή γνωστή ωμίλησε:

– Χαίρε, η ωραιότερα των παρθένων επί της γης, το ωραιότερον των άστρων εν ουρανοίς· χαίρε, ω θεσπεσία Γαλλίνα!

Ο Βινίκιος ήτο άνευ τηβέννου, κατά την συνήθειαν, ενδεδυμένος μόνον βαθυκόκκινον χιτώνα, από τον οποίον εξήρχοντο οι γυμνοί και καθαροί βραχίονες του περιβεβλημένοι χρυσά βραχιόλια, ίσως περισσότερον τυλώδεις βραχίονες στρατιώτου, κατάλληλοι διά την ρομφαίαν και την ασπίδα. Έφερε στέφανον εκ ρόδων.

Με τας οφρύς του, τας ηνωμένας ως τόξον, με τους οφθαλμούς του τους λαμπυρίζοντας και την ηλιοκαή επιδερμίδα εσυμβόλιζε την νεότητα και την ρώμην. Εφάνη τόσοσ ωραίος εις την Λίγειαν, ώστε αύτη μόλις ηδυνήθη να αρθρώση:

– Χαίρε, ω Μάρκε.

Εκείνος είπεν:

– Ευτυχείς οι οφθαλμοί μου οίτινες σε θεωρούν! ευτυχή τα ότα μου, τα οποία ακούουν την φωνήν σου, την γλυκυτέραν κιθάρας και αυλού. Μεταξύ της Αφροδίτης και σου, Λίγεια, σε, ω θεσπεσία, θα εξέλεγον. Έξευρα, ότι θα σ' επανίδω εδώ. Εν τούτοις, επί τη αφίξει σου όλη η ψυχή μου έπαλλεν εκ νέας χαράς.

Οι οφθαλμοί του ηκτινοβόλουν από απεριόριστον χαράν. Την παρεθήρει ως να επεθύμει να εμποτισθή όλος από την θέαν της. Η Λίγεια ησθάνθη ότι, εν μέσω του πλήθους και εντός του παλατίου εκείνου ήτο ο μόνος άνθρωπος όστις ήτο γνωστότερος προς αυτήν και ήρχισε να τον ερωτά δι' όλα εκείνα τα πράγματα, τα οποία δι' αυτήν ήσαν ακατάληπτα και φοβερά. Πόθεν ήξευρεν ότι θα την εύρισκεν εις την οικίαν του Καίσαρος; Διατί αύτη ευρίσκετο εδώ; Διατί ο Καίσαρ την είχε αρπάσει από την Πομπωνίαν; Εδώ όλα την ετρόμαζον. Ήθελε να επιστρέψη πλησίον της μηρός της. Θα είχεν αποθάνει εκ λύπης και αγωνίας αν έλειπεν η ελπίς να ίδη τον Πετρώνιον και τον Βινίκιον μεσολαβούντας προς χάριν της πλησίον του Καίσαρος. Ο Βινίκιος τη είπεν ότι είχε μάθει την αρπαγήν της εκ στόματος αυτού του Αούλου.

Διατί ευρίσκετο εδώ, αυτός το ηγνώει, επειδή ο Καίσαρ δεν εσυνήθιζε να δίδη λόγον των αποφάσεών του εις κανένα. Εν τοσούτω, ας μη είχε φόβον· αυτός, ο Βινίκιος, ήτο πλησίον της και θα έμενε πλησίον της. Η Λίγεια ήτο η ψυχή του όλη και θα επηγρύπνει επ' αυτής όπως επί της ψυχής του.

Επειδή η οικία του Καίσαρος της επροξένει φόβον, εκείνος της ωρκίζετο ότι δεν θα την άφινεν εις την οικίαν αυτήν.

Αν και ωμίλει δι' υπεκφυγών, και ενίοτε εψεύδετο, η φωνή του διετήρει τον τόνον της αληθείας, διότι τα αισθήματά του ήσαν αληθή.

Ειλικρινής συμπάθεια τον κατελάμβανε, και οι λόγοι της Λιγείας εισέδυσαν εις την καρδίαν του. Και όταν ήρχισε να τον ευχαριστή και να του υπόσχεται ότι η Πομπωνία θα τον αγαπά διά την καλωσύνην του, και ότι αύτη η ίδια θα του ήτο ευγνώμων μέχρι τελευταίας πνοής, δεν εκράτησε πλέον την συγκίνησίν του. Η καρδιά του ετήκετο εξ ευτυχίας. Η καλλονή της Λιγείας του εμέθυσκε τας αισθήσεις, και ησθάνθη ότι την επόθει μέχρι τρέλλας. Και, ενώ ο θόρυβος του συμποσίου ηύξανεν, εκείνος έκυψε προς αυτήν και ήρχισε να της ψιθυρίζη λόγους απλούς και γλυκείς, λέξεις εξερχομένας εκ της ψυχής, αρμονικάς ως μουσική και μεθυστικάς ως ο οίνος.

Και η Λίγεια εμέθυεν από τους λόγους τούτους. Ο θόρυβος, η μουσική, τα αρώματα των ανθέων και η ευωδία των θυμιαμάτων ήρχισαν να την ζαλίζουν. Ο Βινίκιος ανεκλίνετο πλησίον αυτής, πλήρης νεότητος, ρώμης, έρωτος. Και έπινε διαρκώς οίνον. Αλλά περισσότερο από τον οίνον, το θαυμάσιον εκείνο πρόσωπον, οι βραχίονες οι γυμνοί, το παρθενικόν της Λιγείας στήθος, και το σώμα εκείνο, το οποίον άφιναν να μαντεύη τις αι πτυχαί του χιονώδους πέπλου, τον εμέθυσκον περισσότερο.

Αίφνης, της έσφιξε την χείρα και εψιθύρισε με χείλη τρέμοντα:

– Σε αγαπώ, Γαλλίνα!.. Σε αγαπώ.

– Άφησέ με, Μάρκε, είπεν η Λίγεια.

Αλλ' εκείνος, με οφθαλμούς λάμποντας:

– Θεϊόν πλάσμα, αγάπα με, αγάπα με!

– Ο Καίσαρ σας βλέπει και τους δύο, είπε η Ακτή.

Ο Βινίκιος κατελήφθη από αιφνιδίαν οργήν εναντίον του Νέρωνος και της Ακτής. Διά τον νέον, οι λόγοι ούτοι εν τοιαύτη στιγμή και υπό φωνής αγαπητής ακόμη προφερόμενοι θα εφαινότο οχληροί. Εφαντάσθη ότι σκοπίμως η Ακτή είχε διακόψει την θελκτικήν συνδιάλεξίν των.

Υψώσας τότε την κεφαλήν και παρατηρών την νέαν απελευθέραν υπεράνω των ώμων της Λιγείας:

– Παρήλθον, Ακτή, είπεν, οι χρόνοι οπότε ανεκλίνεσο παρά το πλευρόν του Καίσαρος εις τα συμπόσια· λέγουν δε ότι κινδυνεύεις να τυφλωθής· πώς ημπόρεσες λοιπόν να αναγνώσης τόσον καλά εις το πρόσωπον του Καίσαρος;

Εκείνη όμως με έκφρασιν ηρέμου λύπης απεκρίθη:

– Και όμως ηδυνήθην να ιδώ... Και εκείνος είναι μύωψ, σας βλέπει όμως διά μέσου του εκ σμαράγδου μονυέλου του.

Η Λίγεια ήτις εις την αρχήν του συμποσίου αμυδρώς είχε παρατηρήση τον Καίσαρα, ακολούθως δε αφωσιωμένη εις τους λόγους του Βινικίου, είχε λησμονήσει να τον παρατηρή, έστρεψε προς εκείνον περίεργα και έντρομα βλέμματα.

Η Ακτή είχεν ειπέι την αλήθειαν. Ο Καίσαρ, κύπτων επί της τραπέζης, με τον ένα οφθαλμόν ημίκλειστον, είχε πλησιάσει εις το άλλο τον εκ σμαράγδου μονυέλόν του. Τους παρετήρει:

Το βλέμμα του συνήντησε το βλέμμα της Λιγείας και η

καρδία της παρθένου επάγωσεν. Όταν ήτο ακόμη παιδίον εις την εξοχήν του Αούλου, εν Σικελία, παρεκάλει μίαν γριάαν δούλην εξ Αιγύπτου να της διηγήται ιστορίας με δράκοντας κατοικούντας εις σπήλαια. Της εφάνη ότι ο γλαυκός οφθαλμός ενός εκ των τεράτων εκείνων την παρατήρει ασκαδραμυκτί.

Ως παιδίον περίφοβον έδραξε την χείρα του Βινικίου, και εις την κεφαλήν της επήλθον αλλεπάλληλοι ραγδαίαι και συγκεχυμένα εντυπώσεις.. Λοιπόν ήτο αυτός; Αυτός.. ο τρομερός, ο παντοδύναμος;.. Ποτέ δεν τον είχεν ίδη ακόμη και τον εφαντάζετο με όψιν φρικώδη, με χαρακτηριστικά, εφ' ων θα ήτο εγκεχαραγμένη διαρκώς η μανία.. Έβλεπε κεφαλήν τεραστίαν, χωμένην εις τεράστιον τράχηλον, κεφαλήν τρομακτικήν, αλλ' αγροίκον, ομοιάζουσαν μακρόθεν με κεφαλήν ανηλίκου παιδός. Χιτών εξ αμεθύστου, απηγορευμένος εις τους απλούς θνητούς, απέδιδε κυανήν ανταύγειαν εις το μικρόν και πλατύ πρόσωπόν του. Δεν είχε γενειάδα· προσφάτως την είχε θυσιάσει εις τον Δία. Και η Ρώμη ολόκληρος του είχεν απονείμη ευχαριστίας διά την θυσίαν αυτήν. Εν τούτῳ εις το μέτωπόν του, υπεράνω των οφρύων, είχε τι το ολύμπιον, και αι οφρύς του αι συνεσπασμένοι τον εδείκνυον ως έχοντα συνείδησιν της παντοδυναμίας του. Αλλ' υπό το μέτωπόν του, μέτωπον ημιθέου, διεγράφετο πρόσωπον πιθήκου έμπλεων επιθυμιών και παθών, πρόσωπον μεθύστου και αιμοχαρούς ανισορόπου.

Εἰς τὴν Λίγειαν εφάνη ἀπαίσιος καὶ φρικτός.

Αἴφνης ἀπέθεσε τὸν μονύελον καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Πετρώνιον ἠρώτησεν:

– Εἶναι ἡ ὄμηρος, τὴν ὁποίαν ἐρωτεύεται ὁ Βινίκιος;

– Ναι.

– Ἐκ τίνος λαοῦ κατάγεται;

– Ἐκ τῶν Λιγείων.

– Ὁ Βινίκιος τὴν εὐρίσκει ωραίαν;

– Ναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, ὦ ἀλάνθαστε κριτά, ἀναγινώσκω ἤδη τὴν ἀπόφασίν σου. Ἐχει γόμφους πολὺ στενοῦς.

– Ναι, πολὺ στενοῦς, ἐπανελάβεν ὁ Νέρων, ἠμικλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Πετρώνιος ἐμειδίασεν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ συνδαιτυμόνες θορυβωδῶς συνεζήτουν περὶ διαφόρων ζητημάτων.

Τὰ συμπόσιον ἐγένετο ζωηρότερον. Εἰς πάσαν στιγμὴν ἐξήγον κρατήρας οἴνου ἀπὸ μεγάλα ἀγγεῖα πλήρη χιόνος καὶ στεφανωμένα με κισσόν.

Ἀπὸ τὸν θόλον ἐπιπτον ρόδα.

Ὁ Πετρώνιος παρεκάλεσε τὸν Νέρωνα νὰ εὐαρεστηθῆ, πρὶν ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες ἐντελῶς μεθυσθῶσι, νὰ λαμπρύνῃ τὸ συμπόσιον διὰ τοῦ ἄσματος του. Ὅλοι ἐν χορῷ ὑπεστήριξαν τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ Νέρων κατ' ἀρχὰς ἠρνεῖτο, εἶχε πράγματι κρυολογήσει.

Ἀλλ' ὁ Λουκιανός τὸν ἐξώρκισεν ἐν ὀνόματι τῆς τέχνης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε πλέον ὅτι

ο θείος ποιητής, απaráμιλος αιιδός, είχε συνθέσει νέον ύμνον προς την Αφροδίτην, προς τον οποίον συγκρινόμενος ο ύμνος του Λουκκριτίου ήτο κλαυθμηρισμός λυκιδέος. Ας εγίνετο λοιπόν το συμπόσιον εκείνο πραγματικόν συμπόσιον! Πατρικός άρχων δεν έπρεπε ποσώς να επιβάλλη εις τους υπηκόους του το βασανιστήριον της σιωπής του.

– Μη είσαι αδυσώπητος! επανέλαβεν εν χορώ η ομήγυρις.

Ο Νέρων εξέτεινε τας χείρας, μαρτυρών ότι τον εβίαζον και ότι υπεχώρει. Τα πρόσωπα πάντων έλαβον έκφρασιν ευγνωμοσύνης και όλων οι οφθαλμοί εστράφησαν προς αυτόν. Αλλ' έδωκε διαταγήν να αναγγείλουν εις την Ποππέαν, ότι έμελλε να ψάλη. Μία αδιαθεσία είχεν εμποδίσει την Αυγούσταν να έλθη εις το συμπόσιον και τίποτε δεν θα ήτο τόσον τελεσφόρον φάρμακον όσον το άσμα του Καίσαρος..

Η Ποππέα ήλθε πάραυτα. Εβασίλευεν αμερίστως εις την καρδίαν του Νέρωνος· αλλά θα ήτο επικίνδυνον να ερεθίση τον Καίσαρα, όταν επρόκειτο περί του εγωισμού του ως αιιδού, αρματηλάτου ή ποιητού. Εισήλθε ξανθή και ενδεδυμένη επίσης χιτώνα εξ αμεθύστου, με τον λαϊμόν απαστράπτοντα εκ μεγάλων μαργαριτών, οίτινες απετέλουν μέρος των λειψάνων του Μασινίσσα. Επευφημίαι την υπεδέχθησαν και ηκούετο απαύστως το όνομα «θεία Αυγούστα».

Η Λίγεια δεν είχεν ιδή παρομοίαν καλλονήν Δεν ηδύνατο να πιστεύση τους οφθαλμούς της.

Ὡστε εὐρίσκετο ἐκεῖ ἡ ἀτίμος Ποππέα, ἣτις εἶχε παρορμήσει τὸν Καίσαρα νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν σύζυγόν του, ἡ Ποππέα, τῆς ὁποίας ἀνέτρεπον τὰ ἀγάλματα τὴν νύκτα εἰς ὅλην τὴν Ρώμην, καὶ τὴν ὁποίαν ὑβρίζον εἰς ὅλους τοὺς τοίχους δι' ἐπιγραφῶν. Ἡ Λίγεια οὐδέποτε εἶχε φαντασθῆ ὅτι τὰ ουράνια πνεύματα θὰ εἶχον προικισθῆ με γλυκυτέραν καλλονήν,

Ὁ Νέρων ἔψαλε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὰς βαρβίτους, τὸν ὕμνον τοῦ εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ φωνὴ του καὶ οἱ στίχοι του, ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν ἦσαν ἀνευ θελγῆτρου.

Θόρυβος ἐπευφημιῶν ἐσημείωσε τὸ τέλος τοῦ ὕμνου. «ὦ θεσπεσία φωνή!» ἔκραζον πανταχόθεν. Μεταξὺ τῶν γυναικῶν, τινὲς ὑψώσασαι τοὺς βραχίονας τοὺς ἐκράτουν ἐν ἐκτάσει, καίτοι τὸ ἄσμα εἶχε τελειώσει. Ἄλλοι ἐσφόγγιζον τοὺς δακρυσμένους τῶν ὀφθαλμοῦς. Ἡ Ποππέα κλίνουσα τὴν χρυσὴν κεφαλὴν τῆς ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὴν χεῖρα τοῦ Νέρωνος, καὶ τὴν ἐκράτησεν οὕτως ἐπὶ μακρόν χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ὁ νέος Πυθαγόρας, Ἕλλην θαυμασίας καλλονῆς, (τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἡμιπαράφρων ὁ Καίσαρ ἐμέλλεν ἐν μεγάλῃ πομπῇ νὰ νυμφευθῆ), ἐγονυπέτησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Νέρωνος.

Ἀλλ' ὁ Νέρων παρετήρει προσεκτικῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πετρωνίου, εἰς τὸν ἔπαινον τοῦ ὁποῖου μόνον ἔδιδε σημασίαν. Ὁ Πετρώνιος ἀνέκραξεν:

– Ἡ γνώμη μου περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ ὕμνου τούτου εἶναι ὅτι ὁ Ὀρφεὺς πρέπει νὰ ὠχηρῆ καὶ αὐτὸς ἀπὸ φθόνου, ὅπως

και ο παρευρισκόμενος Λούκανος· όσον διά τους στίχους, θα τους επροτίμων ολιγώτερον ακόμη καλούς, θα εύρισκον δε τότε έπαινον όστις να μη είναι ανάξιος αυτών.

Ο Νέρων ήτο ενθουσιασμένος, συνεζήτησε μετά του Πετρωνίου και υπέδειξεν ούτος τους στίχους, τους οποίους εθεώρει ως τους αρίστους.

Έπειτα ηγέρθη διά να προπέμψη την Ποππέαν, ήτις ασθενούσα αληθώς, επεθύμει να απέλθη.

Μετά τινας στιγμάς επέστρεψε, περιέργος διά τα θέαμα το οποίον είχε προετοιμάσει μετά του Πετρωνίου και Τιγελλίνου. Επηκολούθησαν διάλογοι και ο περίφημος μίμος Πάρις παρέστησε μιμικώς τας περιπετείας της Ηούς.

Ακολουθως εισήλθον χορεύτριαι και εξετέλεσαν με ήχους κιθαρών και κυμβάλων βακχικήν όρχησιν συνοδευομένην υπό αγρίων κραυγών και ασέμνων κινήσεων.

Εις την Λίγειαν, εφάινετο ότι ο θόλος έμελλε να σχισθή και να πέση εις τας κεφαλάς των συνδαιτυμόνων. Αλλ' από τον θόλον έπιπτον ρόδα, και μόνον ρόδα. Και πλησίον της ο Βινίκιος μεθυσμένος, της έλεγεν: «Ευθύς ως σε είδα εις την οικίαν του Αούλου πλησίον της κρήνης, πάραυτα σε ηγάπησα. Ήτο πρωία, επίστευες ότι κανείς δεν σε έβλεπε και σε έβλεπα εγώ!.. Και όπως σε είδα, ούτω σε βλέπω πάντοτε, με όλον τον πέπλον τούτον, όστις σε κρύπτει. Ιδέ! θεοί και άνθρωποι διψώσιν έρωτα. Δεν υπάρχει τίποτε, τίποτε, ειμή ο έρωσ εις τον κόσμον!»

Εν τούτοις το τέλος των οργίων δεν ήτο εγγύς ακόμη.

Οι δούλοι εξηκολούθουν να φέρουν νέα φαγητά και να γεμίζουν με οίνον τας κύλικας, τας στολισμένας με χλόην. Ἐμπροσθεν του ημικυκλοειδούς εφάνησαν δύο αθληταί. Ἀμέσως συνεπλάκησαν. Οἱ κορμοὶ των οἱ στίλβοντες ἐξ ελαίου ἀπετέλεσαν ἓνα μόνον ὄγκον, ἐνῶ τα οστά των ἐτριζον ὑπὸ την περίσφιξιν των ευρώστων βραχιόνων των. Οἱ Ρωμαῖοι παρηκολούθουν ηδυπαθῶς τας κινήσεις των ράχεων, των βραχιόνων και πήχεων, ἀλλ' ἡ πάλη δεν θα διηωνίζετο. Ὁ Κρότων ο ἀρχηγός της σχολῆς των Θηριομάχων εθεωρεῖτο δικαίως ὡς ὁ ρωμαλεώτερος ἀνὴρ της αυτοκρατορίας. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀναπνοή του ἀντιπάλου του ἐπεταχύνθη, ἤρχισε να ρογχάζη, ἔπτυσεν ἀφθονον αἶμα και κατέπεσεν. Ἐπευφημίαι εχαιρέτισαν το τέλος της πάλης.

Ὁ νικητὴς με τον ἓνα πόδα ἐπὶ των νώτων του ἠττημένου, με τους πελωρίους βραχιόνας ἐσταυρωμένους παρετήρησε την ομήγυριν με βλέμμα θριαμβευτικόν.

Εἰσήλθον ἀκολουθῶς ἐγγαστρίμυθοι και γελωτοποιοί, ἀλλὰ δεν συνεκίνησαν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος εἶχε ταραξεί ὅλων τας φρένας.

Ὁ ἀνὴρ, ἀπὸ το ἄρωμα των ελαίων, διὰ των οποίων θαυμασίας καλλονῆς ἐφηβοὶ ἔβρεχον τους πόδας των συμποτῶν, κατέστη δύσπνευστος.

Οἱ πλείστοι ἐκ των συνδαιτυμόνων δεν ἠδύναντο να σταθούν εἰς τους πόδας των. Ὁ Πετρώνιος δεν ἦτο μεθυσμένος, ἀλλ' ὅστις ἐν ἀρχῇ, κηδόμενος της ουρανίας φωνῆς του, ἀπέφευγε να πίνη εἶχεν ἐκκενώσει κατόπιν

κύλικα επί κύλικος και εμεθύσθη. Ἦθελε μάλιστα να ψάλη ακόμη στίχους του, στίχους ελληνικούς την φοράν αυτήν, αλλά δεν κατώρθωνε να τους ενθυμηθή, και κατά λάθος έψαλεν άσμα του Ανακρέοντος.

Ο Βινίκιος δεν ήτο ολιγώτερον μεθυσμένος από τους άλλους. Το πρόσωπόν του το μελαψόν είχε γείνει μελανοκόκκινον και με το κολλώδες στόμα του εξήτει να περιπτυχθή την Λίγειαν και έλεγεν εις αυτήν μεγαλοφώνως:

– Δος μου τα χείλη σου. Σήμερον ή αύριον τι διαφέρει! Αρκετά επερίμενα. Ο Καίσαρ σε ανέλαβεν από τους Αούλους διά να σε προσφέρη δώρον εις εμέ, Με εννοείς! Αύριον όταν νυκτώση, οι δούλοι μου θα έλθουν να σε πάρουν, με εννοείς!. Ο Καίσαρ πριν σε ίδη, σε υπεσχέθη εις εμέ.. Οφείλεις να μου παραδοθής! Τα χείλη σου, dos μου τα χείλη σου!

Την περιεπτύχθη. Εκείνη επάλαιεν απηλπισμένη. Εις μάτην με τας δύο χείρας προσεπάθει να διαρρήξη τον εναγκαλισμόν των βραχιόνων εκείνων· μάτην διά φωνής πλήρους τρόμου και πικρίας τον ικέτευε να μη φέρεται ούτω. Δεν ήτο πλέον ο Βινίκιος ο άλλοτε, ο καλός και σχεδόν προσφιλής εις την ψυχήν της· ήτο σάτυρος μοχθηρός.

Εις μάτην, κύπτουσα όπισθεν, απέστρεφε την κεφαλήν διά να αποφύγη τα φιλήματα. Εκείνος ανωρθώθη, την έδραξε με τους δύο βραχίονας, έσυρε την κεφαλήν της επί του στήθους και με στόμα ασθμαίνον ήρχισε να εκμυζά τα ωχρά χείλη της. Εκείνη ησθάνετο ότι έμελλε να υποκύψη.

Αλλά την στιγμήν εκείνην τρομερά δύναμις παρέλυσεν τους βραχίονας του αναισχύντου, ως βραχίονας παιδός και τον απώθησεν ως άχυρον ή ξηρόν φύλλον. Ο Βινίκιος έτριψε τους οφθαλμούς του εμβρόντητος και είδεν υπεράνω του το γιγάντιον ανάστημα του Λιγείου Ούρσου· ούτος έμεινεν ακίνητος και ησυχώτατος, αλλ' οι οφθαλμοί του εξακοντίζοντες βλέμματα επί του Βινικίου, είχαν έκφρασιν τόσον παράδοξον, ώστε ο νέος ησθάνθη το αίμα του να παγώνη. Έπειτα ο γίγας έλαβε την δέσποιάν του εις τας αγκάλας του και με βήμα κανονικόν εξήλθε του τρικλίνου. Η Ακτή τους ηκολούθησεν.

Ο Βινίκιος έμεινεν επί τινας στιγμάς ως απολιθωμένος. Έπειτα ανεπήδησε και ώρμησε προς την έξοδον.

Λίγεια! Λίγεια!

Αλλ' η κατάπληξις, η μανία του και η μέθη του εξησθέτισαν τας κνήμας, εκλονίσθη, εσκόνταψε και εσωριάσθη εις το πλακόστρωτον. Οι περισσότεροι των συνδαιτυμόνων είχαν κυλισθή υπό τας τραπέζας. Τινές παρέβαιον εις την αίθουσαν προσκρούοντες εις τους τοίχους, άλλοι εκοιμώντο πλησίον της τραπέζης ρογχαλίζοντες ή αποπτύοντες κατά τον ύπνον των το πλεόνασμα των καταβροχθισθέντων φαγητών.

Και επάνω εις τους μεθυσμένους υπάτους, επάνω εις τους συγκλητικούς, τους ιππότας, τους ποιητάς, τους φιλοσόφους, επάνω εις τας χορευτρίας και τας πατρικίας, επάνω εις όλον εκείνον τον πανίσχυρον ακόμη, αλλά χωρίς

ψυχὴν κόσμον, ὁ ὁποῖός ἐφέρετο πρὸς τὴν ἄβυσσον, ἐκ
τοῦ χρυσοῦ δικτύου τοῦ τεταμένου ὑπὸ τὸν θόλον, ἐπιπτεν
αδιακόπως βροχὴ ρόδων.

Ἐξω ἀνέτελλεν ἡ αὐγή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Κανείς δεν εσταμάτησε τον Ούρσον, κανείς δεν τον ηρώτησέ τι. Όσοι δε των συνδαιτυμόνων δεν ήσαν ακόμη υπό την τράπεζαν, είχαν εγκαταλείψει τας θέσεις των.

Οι θεράποντες, βλέποντες μίαν των κεκλημένων εις τους βραχίονας του γίγαντος ενόμισαν ότι κάποιος δούλος απήγγε την μεθυσμένην εταίραν του δεσπότη του. Άλλως η Ακτή ευρίσκετο πλησίον των και η παρουσία της θα διέλυε πάσαν υποψίαν.

Μετέβησαν εκ του τρικλίνου εις θάλαμον παρακείμενον, και εκείθεν εις την στοάν την άγουσαν εις τα δωμάτια της Ακτής.

Αι δυνάμεις της Λιγείας την είχαν εγκαταλείψει τόσον, ώστε εβάρυνεν ως νεκρά εις τους βραχίονας του Ούρσου.

Έφθασαν ούτω εις τα διαμερίσματα της Ακτής.

Το μέρος τούτο του παλατίου ήτο ερημικόν· η μουσική και ο θόρυβος του συμποσίου έφθανον συγκεχυμένοι.

Ο Ούρσος απέθηκε την Λίγειαν επί μαρμαρίνου βάθρου. Η δε Ακτή ήρχισε να συμβουλεύη την κόρην, όπως ησυχάση και αναπαυθή, βεβαιούσα αυτήν ότι ουδείς κίνδυνος την ηπείλει, επειδή οι συνδαιτυμόνες θα εκοιμώντο μέχρι της εσπέρας. Επί πολύ η Λίγεια δεν ηδυνήθη να καταπραυνθή. Έθλιβε τους κροτάφους με τας χείρας της και επανελάμβανεν ως παιδίον:

– Στο σπίτι! Στο σπίτι! Στου Αούλου.

Ο Ούρσος ήτο έτοιμος να υπακούση. Εις τας πύλας εφύλαττον πράγματι δύο δορυφόροι, αλλ' οι στρατιώται δεν εμπόδισαν τους απερχομένους. Προ της θριαμβευτικής αψίδος υπήρχεν ακόμη θόρυβος φορείων και μετ' ολίγον οι άνθρωποι έμελλον να εξέλθωσι κατά πυκνάς ομάδας. Και αυτοί θα ανεμιγνύοντο εις το πλήθος και θα διηυθύνοντο εις την οικίαν των.

Η Λίγεια επανελάμβανε:

– Ναι, Ούρσε, ας φύγωμεν.

Αλλ' η Ακτή ηναγκάσθη να φανή λογική δι' αυτούς. Θα απήρχοντο! Πολύ καλά! Κανείς δεν θα παρημπούδιζε την απέλευσίν των. Αλλά να δραπετεύση τις από του οίκου του Καίσαρος ήτο έγκλημα καθοσιώσεως. Θα απήρχοντο.. Και την εσπέραν εις κεντηρίων μετά των στρατιωτών του θα έφερε την εις θάνατον καταδίκην του Αούλου και της Πομπωνίας Γραικίνας και θα επανέφερε την Λίγειαν εις το Παλάτιον. Τότε αύτη θα εχάνετο οριστικώς. Εάν οι Άουλοι την εδέχοντο, ο θάνατός των ήτο βέβαιος. Έπρεπε να εκλέξη μεταξύ του ολέθρου των Πλαυτίων και του ολέθρου εαυτής.

– Ακτή, είπεν εν απελπισία η κόρη, ήκουσες τι έλεγεν ο Βινίκιος; Ότι ο Καίσαρ με έκαμε δώρον εις αυτόν και ότι απόψε θα στείλη τους δούλους του να με ζητήσουν και να με φέρουν εις την οικίαν του.

– Έκουσα, είπεν η Ακτή.

– Ποτέ! Δεν θα μείνω ούτε εδώ, ούτε εις του Βινικίου.

ποτέ!

Η Ακτή εξεπλάγη από την αντίστασιν ταύτην.

– Ὄστε, ηρώτησε, τον αποστρέφουσαι τόσο, τον μισείς;

Αλλ' η Λίγεια δεν ηδυνήθη ν' απαντήση καταληφθείσα και πάλιν υπό λυγμών. Η Ακτή την είλκυσε προς το στήθος της και προσεπάθησε να την καταπραΰνη. Ο Ούρσος ανέπνεε θορυβωδώς και έσφιγγε τας πυγμάς.

– Όχι, είπεν η Λίγεια· μου απαγορεύεται να μισώ· είμαι χριστιανή.

– Ηξεύρω, Λίγεια· γνωρίζω προσέτι από τας επιστολάς Παύλου του Ταρσέως, ότι σας είναι απηγορευμένον να υποβάλλεσθε εις την ατιμίαν και να την φοβήσθε υπέρ την τιμωρίαν του θανάτου. Αλλ' ειπέ μου, το δόγμα σου επιτρέπει να προκαλή τις τον θάνατον του άλλου;

– Όχι.

– Τότε πώς θα τολμήσης να επισύρης την εκδίκησιν του Καίσαρος επί

των Αούλων;

Σιγή επηκολούθησε. Και πάλιν άβυσσος ηνοιόγετο προ των ποδών της

Λιγείας.

– Σου κάμνω αυτήν την ερώτησιν, επανέλαβεν η Ακτή, διότι λυπούμαι σε και την καλήν Πομπωνίαν και τον Άουλον και το τέκνον των. Μένω από πολλού χρόνου εις την οικίαν αυτήν και ηξεύρω τι σημαίνει η οργή του Καίσαρος. Όχι, δεν δύνασθε να φύγετε απ' εδώ. Έν μόνον πράγμα έχεις

να κάμης. Ικέτευσον τον Βινίκιον να σε αποδώση εις την Πομπωνίαν.

Αλλ' η Λίγεια έπεσεν εις τα γόνατα διά να ικετεύση άλλον τινά, τον.. Χριστόν. Ο Ούρσος εγονάτισε και αυτός, αμφοτέροι δε εδέοντο εις την οικίαν του Καίσαρος.

Η Ακτή δεν ηδύνατο ν' αποσπάση τους οφθαλμούς από της Λιγείας, ήτις εστραμμένη εκ πλαγίου ανέτεινε την κεφαλήν και τας χείρας προς τον ουρανόν, ως να επερίμενεν εκείθεν να έλθη η σωτηρία.

Τέλος ηγέρθη με το πρόσωπον αίθριον.

Ο Ούρσος ηγέρθη επίσης, και εστάθη πλησίον του βάρου, προσβλέπων την κυρίαν του και αναμένων να ακούση την απόφασίν της.

Οι οφθαλμοί της Λιγείας εσκοτίσθησαν. Δύο χονδρά δάκρυα κατήλθον βραδέως εις τας παρειάς της.

– Ο Θεός να ευλογήση την Πομπωνίαν και τον Άουλον! είπε. Δεν έχω ποσώς το δικαίωμα να προξενήσω τον όλεθρόν των και δεν θα τους επανίδω πλέον ποτέ.

Είτα στραφείσα προς τον Ούρσον, είπεν, ότι αυτός μόνον της απέμενεν εις τον κόσμον και ότι του λοιπού αυτός έπρεπε να είναι προστάτης και πατήρ της. Εάν δεν ηδύναντο να καταφύγωσιν εις την οικίαν των Αούλων, δεν ηδύναντο ουχ ήττον να μείνωσιν εις του Καίσαρος ούτε εις του Βινικίου. Όθεν ο Ούρσος θα την ελάμβανε, θα την ωδήγει έξω της πόλεως, θα την έκρυπτε εις κανέν μέρος, όπου δεν θα την ανεκάλυπτον ούτε ο Βινίκιος ούτε

οι άνθρωποι του.

Ο Λιγυεύς ήτο έτοιμος. Ησπάσθη τους πόδας της εις σημείον υποταγής. Αλλ' η Ακτή είχε παραμείνει έκπληκτος. Το πρόσωπόν της εδείκνυε την απογοήτευσιν.

Αυτό λοιπόν ήτο όλον το αποτέλεσμα της προσευχής;

Το να φύγωσιν εκ του παλατίου ήτο ως να διαπράξωσιν έγκλημα καθοσιώσεως, το οποίον θα ετιμωρείτο· και αν ακόμη η Λίγεια κατώρθωνε να κρυφθή, ο Καίσαρ θα ελάμβανεν αντίποινα από τους Αούλους! Έπρεπε να φύγη από την οικίαν του Βινικίου. Τιοιουτοτρόπως ο Καίσαρ, όστις δεν ηγάπα ν' αναμιγνύεται εις τα αλλότρια, δεν θα συγκατένευεν ίσως να βοηθήση τον Βινίκιον εις τας έρευνάς του. Εν τη μέθη του ούτος είχε την απερισκεψίαν να τη είπη ότι την εσπέραν θα έπεμπε τους δούλους του να την παραλάβουν.

Αλλ' ο Ούρσος θα την έσωζε. Θα ήρχετο, θα την ήρπαζε, καθώς την είχαν αρπάσει από το τρίκλινον και θα έφευγον ταχείς. Κανείς δεν ηδύνατο ν' αντιμετώπιση τον Ούρσον.

Αλλ' επειδή ο Βινίκιος θα είχε ίσως την φαντασίαν να την συνοδεύση διά πολλών δούλων, ο Ούρσος θα επήγαινε αμέσως προς τον επίσκοπον Λίνον να του ζητήση βοήθειαν και συμβουλήν. Ο επίσκοπος θα διέτασσε τους χριστιανούς να τρέξουν εις βοήθειαν και θα την απηλευθέρωνον διά της βίας.

Αύτη ήτο η γνώμη της Ακτής.

Το πρόσωπόν της Λιγείας έγινε ροδαλόν και εμειδία.

Ερρίφθη εις τον τράχηλον της απελευθέρας και έθεσεν επί της παρειάς της το αδρόν της στόμα ψιθυρίζουσα:

– Δεν θα μας προδώσης, Ακτή! Όχι!

– Μα την σκιάν της μητρός μου, δεν θα σας προδώσω.

Παρακάλεσε τον

Θεόν σου όπως ο Ούρσος κατορθώσει να σε ελευθερώσει.

Ο Ούρσος εσχεδίαζε πώς θα την προστατεύσει, όταν θα ήρχοντο να την αρπάσουν. Δεν εσυμβούλευε κανένα να εκτεθή εις τους γρόνθους του, έστω και αν έφερε σιδηράν περικεφαλαίαν! Άλλως έν κανονικόν γρονθοκόπημα. θα συνέτριβε την κεφαλήν, την οποίαν η περικεφαλαία θα εκάλυπτεν.

Η Λίγεια ύψωσε τον δάκτυλον και μετ' αξιοπρεπείας αυστηράς και παιδικής:

– Ούρσε! «Ου φονεύσης», είπεν.

Ο Λιγειεύς έφερεν όπισθεν της κεφαλής του τον βραχίονα τον ροπαλοειδή και ήρχισε να μουρμουρίζει, τρίβων τον τράχηλόν του εν αμηχανία. Όσον ήτο δυνατόν, θα προσεπάθει να.. Αλλ' εάν δεν είναι δυνατόν;.. Ανάγκη εν τοσοούτω να την αρπάσει! Τέλος, εάν συνέβαινε δυστύχημά τι, θα εδείκνυε τόσην μετάνοιαν, θα παρεκάλει τόσον πολύ τον Αμνόν τον άκακον. ώστε ο Αμνός ο εσταυρωμένος θα ηλέει ένα δυστυχή.. Δεν ήθελε να παραβή τας εντολάς του.. Τέλος θα προσεπάθει να συμμορφωθή με τας διαταγάς της κυρίας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Επειδή είχε προχωρήσει ήδη η ημέρα, και ο ήλιος εφώτιζε το τρίκλινον, η Ακτή προέτρεψε την Λίγειαν να αναπαυθῆ μετά την αϋπνίαν της νυκτός. Ἡ Λίγεια δεν αντέτεινε, και αμφοτέραι ἀπήλθον εἰς τον κοιτώνα, κατακλιθεῖσαι πλησίον ἀλλήλων.

Ἀλλ' ἡ Ακτή, με ὅλην την κούρασιν δεν ηδυνήθη να ἀποκοιμηθῆ. Ἡ Λίγεια ἐκοιμάτο τόσο ἡσυχά, ὡς εἴαν εὐρίσκετο εἰς την οἰκίαν, ὑπὸ την ἐπίβλεψιν της Πομπωνίας. Μόνον περί την μεσημβρίαν ἤνοιξε τους ὀφθαλμούς και περιεσκόπησε τον κοιτώνα με ἐκπληκτον βλέμμα. Δεν εὐρίσκετο λοιπόν εἰς την οἰκίαν των Αούλων;

– Εἶσαι συ, Ακτή; εἶπε τέλος διακρίνουσα εἰς την σκιάν το πρόσωπον της νέας γυναικός.

– Εγώ εἶμαι, Λίγεια.

– Εἶναι βράδυ τώρα;

– Ὅχι, κόρη μου, ἀπόγευμα.

– Ο Ούρσος ἐπέστρεψε;

– Ο Ούρσος δεν εἶπεν ὅτι θα ἐπιστρέψῃ· εἶπεν ὅτι θα παραμονεύσῃ το φορεῖον ἀπόψε.

– Εἶναι ἀληθές!

Ἐξήλθον του κοιτόνος και μετέβησαν εἰς το λουτρόν. Μετά το λουτρόν και το πρόγευμα, ἡ Ακτή ὠδήγησε την Λίγειαν εἰς τους κήπους του παλατίου, ὅπου δεν εἶχον να

φοβηθούν καμμία συνάντησιν, διότι ο Καίσαρ και οι φίλοι του εκοιμώντο ακόμη. Αφού περιεπάτησαν, εκάθησαν εις ἄλλος κυπαρίσσω και ἤρχισαν να ομιλοῦν περί της φυγῆς της Λιγείας.

Ελαφρός κρότος βημάτων τας διέκοψε και πριν η Ακτή δυνηθῆ να ἴδῃ ποίος ἐπλησίαζε, προ του ἐδωλίου εφάνη η Ποππέα, περιστοιχιζομένη ἀπό τινας θερααινίδας. Δύο γυναίκες ἐκίνουν ελαφρῶς υπεράνω της κεφαλῆς της ριπίδια ἀπό πτερά στρουθοκαμήλου. Μία αιθιοπίς με μαστούς πλήρης γάλακτος ἐκράτει εις τας ἀγκάλας της βρέφος περιτετυλιγμένον διὰ πορφυρών σπαργάνων.

Η Ποππέα ἐστάθη παρατηρούσα την Λίγειαν.

– Ποία εἶναι η δούλη αὐτή; ἠρώτησε πλησιάζουσα.

– Δεν εἶναι δούλη, ὦ θεία Αυγούστα, εἶπεν η Ακτή, εἶναι θετή θυγάτηρ της Πομπωνίας Γραικίνας, και κόρη του βασιλέως των Λιγείων, ὅστις την ἔδωκεν ὡς ὄμηρον εις την Ρώμην.

– Ἦλθε διὰ να σου κάμη ἐπίσκεψιν;

– Ὅχι, Αυγούστα. Ἀπό της προχθῆς κατοικεῖ εις το παλάτιον.

– Τη διαταγή τίνος;

– Του Καίσαρος!

Η Ποππέα παρετήρησε με περισσοτέραν προσοχὴν την νεάνιδα και μία ρυτίς ἐχαράχθη μεταξὺ των οφρύων της. Ζηλότυπος διὰ την υπεροχὴν της, ἔζη εν διηνεκεῖ ἀγωνία, μήπως ἴδῃ εαυτὴν παραγκωνιζομένην ὑπό τινος εὐτυχούς

ανταγωνιστριάς, καθώς είχε αντικαταστήσει αυτή την Οκταβίαν. Δι' ενός βλέμματος έκρινε πόσον θαυμασία ήτο η καλλονή της Λιγείας.

«Είναι αληθής νύμφη, είπε καθ' εαυτήν. Είναι ωραία όσον εγώ και νεωτέρα μου».

Υπό τα χρυσίζοντα βλέφαρα οι οφθαλμοί της ηκόντισαν παγωμένην αστραπήν. Αλλά στραφείσα προς την Λίγειαν και λίαν ατάραχος κατά το φαινόμενον:

– Ωμίλησες εις τον Καίσαρα;

– Όχι, Αυγούστα.

– Διατί προτιμάς να είσαι εδώ μάλλον παρά εις την οικίαν των Αούλων;

– Δεν προτιμώ. Ο Πετρώνιος παρεκίνησε τον Καίσαρα να με αναλάβη από της Πομπωνίας; Είμαι εδώ παρά την θέλησίν μου.

– Και επιθυμείς να επιστρέψης πλησίον της Πομπωνίας;

Η ερώτησις αύτη έγινε με φωνήν μάλλον ευπροσήγορον, και η Λίγεια εσκίρτησεν εξ ελπίδος.

– Αυγούστα, είπε, τείνουσα τας χείρας, ο Καίσαρ θέλει να με δώση ως δούλην εις τον Βινίκιον. Αλλά θα μεσολαβήσης δι' εμέ και θα με αποδώσης εις την Πομπωνίαν.

– Λοιπόν ο Πετρώνιος παρεκίνησε τον Καίσαρα να σε αναλάβη από τον

Άουλον δια να σε παραδώση εις τον Βινίκιον;

– Μάλιστα, ο Βινίκιος είπεν ότι θα στείλη να με ζητήση, σήμερα

μάλιστα. Αλλά είσαι αγαθή, και θα με ευσπλαχνισθής.

Κύψασα έψαυσε το κράσπεδον της εσθήτος της Πομπέας, και επερίμενε με πάλλουσαν καρδίαν.

Η Πομπέα την παρετήρησε με κακόβουλον μειδίαμα και είπεν:

– Τότε, σου υπόσχομαι ότι σήμερα μάλιστα θα είσαι δούλη του

Βινικίου.

Και απεμακρύνθη ως οπτασία, γόησσα και κακοποιός. Εις τα ώτα της Λιγείας και της Ακτής έφθασαν αι κραυγαί του παιδίου, το οποίον ήρχισε να κλαίη. Οι οφθαλμοί της Λιγείας ήσαν πλήρεις δακρύων. Έλαβε την Ακτήν από της χειρός.

– Ας επιστρέψωμεν, είπε. Δεν πρέπει να ελπίζη τις ειμή μόνον απ' εκεί, οπόθεν δύναται να προέλθη η βοήθεια.

Εισήλθον εις τον πρόδομον, τον οποίον δεν εγκατέλειψαν πλέον. Ανήσυχοι έτεινον το ους εις τον κρότον των βημάτων. Η συνδιάλεξις διεκόπτετο ανά πάσαν στιγμήν και η σιγή επλανάτο βαθεία και πλήρης παρακρούσεων.

Άμα ενύκτωσεν, η θύρα του προθαλάμου ήνοιξε και άνθρωπος με πρόσωπον μελαψόν και ισχνόν εφάνη.

Η Λίγεια ανεγνώρισεν, επειδή τον είχεν ιδεί εις της Πομπωνίας, τον

Ατακίνον, ένα απελεύθερον του Βινικίου. Η Ακτή εξέβαλε κραυγήν.

Ο Ατακίνος εχαιρέτισε λίαν υποκλινώς και είπε:

– Χαίρειν τη θεία Λιγεία εκ μέρους του Μάρκου Βινικίου, όστις την περιμένει εις την τράπεζαν ητοιμασμένην εις την οικίαν του, την στολισμένην με χλόην.

– Είμαι έτοιμη, είπεν εκείνη, με χείλη λευκά.

Και περιέβαλε με τους βραχιόνάς της τον λαιμόν της Ακτής, διά να την αποχαιρετίση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ οἰκία τοῦ Βινίκιου ἐκοσμεῖτο πράγματι με γλῶσση. Οἱ τοῖχοι καὶ αἱ θύραι ἦσαν φορτωμένοι ἀπὸ περιπλοκάς κισσῶν καὶ μύρτων· εἰς τοὺς κίονας ἀνήρχοντο οφιοειδεῖς γιρλάνται κλημάτων.

Ἔργα περιφήμων τεχνιτῶν, λύχνοι ἐξ ἀλαβάστρων ἐκ μαρμάρου καὶ ἐξ ορειχάλκου κορινθιακοῦ, παρίστανον μορφάς θηρίων, φυτῶν καὶ γυναικῶν· αρωματικά ἔλαια ἕκαιον.

Αἱ λυχνίαι ἐμετρίαζον τὴν λάμπην τῶν ὑπὸ υαλῖνας σφαίρας τῆς Ἀλεξανδρείας, ἢ ἐποίκιλλον τὸ φῶς τῶν διὰ μέσου λεπτοῦφῶν οθονῶν εἰς ακτῖνας χρώματος ροδίνου, κιτρίνου, ἰόχρου ἢ γλαυκοῦ.

Ὁ ἀήρ ἦτο μεστός νάρδου, ἀρώματος, τὸ ὁποῖον εἶχε συνειθίσει ἐν Ἀσίᾳ ὁ Βινίκιος. Εἰς τὸ τρίκλινον ἡ τράπεζα ἦτο παρεσκευασμένη διὰ τέσσαρας συνδαιτημόνας, διότι ὁ Πετρώνιος καὶ ἡ φίλη του, ἡ ωραία Χρυσόθεμις, ἐμέλλον νὰ συμμετάσχωσιν ἐπίσης τοῦ συμποσίου.

Καθ' ὅλα ὁ Βινίκιος εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς συμβουλὰς τοῦ Πετρωνίου, ὅστις τὸν εἶχε νουθετήσει νὰ μὴ υπάγῃ ὁ ἴδιος νὰ ζητήσῃ τὴν Λίγειαν, ἀλλὰ νὰ στείλῃ πρὸς τοῦτο τὸν Ἀτακίνον, φέροντα τὴν ἐντολήν τοῦ Καίσαρος.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ θεράπαινοι ἔφεραν τρίποδας καὶ ἔρριψαν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων κλαδίσκους νάρδου.

– Ευρίσκονται τώρα εις την καμπήν των Καρίνων, είπεν ο Βινίκιος με χαμηλήν φωνήν.

Ο Πετρώνιος ύψωσε τους ώμους.

– Μη φιλοσοφής δι' έν σεστέρισιον, εψιθύρισεν ούτος.

Ο Βινίκιος δεν ήκουσεν.

– Ευρίσκονται ήδη..

Πράγματι εκείνοι έκαμπτον προς τας Καρίνας.

Το φορείον επροχώρει, προπορευομένων δαδούχων, ήτο δε περικυκλωμένον από ακολούθους πεζούς. Ο Ατακίνος επέβλεπε την πορείαν της συνοδείας.

Επροχώρει βραδέως, επειδή οι φανοί εις την μη φωτιζομένην πόλιν ήσαν ανεπαρκείς. Εκτός τούτου αι οδοί αι ερημικαί πλησίον του παλατίου, όπου εδώ και εκεί μόνον διωλίσθαινε κανείς διαβάτης κρατών την λυχνίαν του, επληρούντο λαού κατά τρόπον ασυνήθη.

Εξ εκάστου δρομίσκου εξήρχοντο ομάδες εκ δύο ή τριών ανθρώπων, χωρίς δάδας, και φερόντων χλαίνας μακράς. Άλλοι εβάδιζον μετά της συνοδείας αναμιγνυόμενοι με τους δούλους, άλλοι δε εις συμπλέγματα πυκνότερα ήρχοντα κατ' αντίθετον διεύθυνσιν. Μερικοί εκλονίζοντο μεθυσμένοι. Ενίστε η δυσχέρεια του να προχωρώσιν ήτο τόση, ώστε οι λαμπαδάριοι ηναγκάζοντο να φωνάζουν:

– Τόπον εις τον ευγενή Μάρκον Βινίκιον!

Δια μέσου των ημιανοίκτων παραπετασμάτων, η Λίγεια διέκρινε τας ομάδας εκείνας τας σκοτεινάς και ανεσκίρτα

άλλοτε εξ ελπίδος και άλλοτε εκ φόβου.

«Είναι αυτός· είναι ο Ούρσος με τους χριστιανούς! επιθύριζον τα τρέμοντα χείλη της. Χριστέ, βοήθησέ μας! Χριστέ, σώσον μας!»

Ο Ατακίνος, όστις κατ' αρχάς δεν έδιδε καμμίαν προσοχήν εις την έκτακτον ταύτην κίνησην, κατελήφθη υπό ανησυχίας. Οι δαδούχοι ηναγκάζοντο να επαναλαμβάνουν συχνότερον εκάστοτε την κραυγήν των: «Τόπον διά το φορείον του ευγενούς τριβούνου!» Οι άγνωστοι εστενοχώρουν το φορείον τόσο πλησίον, ώστε ο Ατακίνος έδωκε διαταγήν να τους διώξωσι με ραβδισμούς. Αίφνης θόρυβος εγένετο έμπροσθεν της πομπής. Διά μιας όλα τα φώτα εσβέσθησαν.

Τότε ο Ατακίνος ενόησεν. Ήτο επίθεσις! Ο σταθμός των νυκτοφυλάκων, των οποίων έργον ήτο η διατήρησις της ησυχίας, δεν απείχε πολύ. Αλλ' εις τοιαύτας περιστάσεις οι φρουροί ήσαν κωφοί και τυφλοί.

Εν τούτοις πέριξ του φορείου εγένετο φοβερά πάλη. Επάλαιον, ανετρέποντο, εποδοπατούντο.

Ο Ατακίνος συνέλαβε μίαν φαινήν ιδέαν· προ παντός έπρεπε να πάρη πίσω την Λίγειαν και να φύγη αφίνων τους άλλους εις την τύχην των.

Την έσυρεν από το φορείον, την έδραξε με τους δύο βραχίονας και προσεπάθησε να φύγη βοηθούμενος από το σκότος.

Αλλ' η Λίγεια εφώναξε:

– Ούρσε! Ούρσε! Ενδεδυμένη λευκά ήτο εύκολον να διακρίνεται. Με τον ένα βραχίονα ο Ατακίνος την εσκέπαζε με τον ίδιον μανδύαν του, οπότε τρομεροί δάκτυλοι, ως λαβίδες, τον ήρπασαν από τον τράχηλον επί του κρανίου του ηκούσθη κτύπημα ροπάλου και κατέπεσε νεκρός.

Οι δούλοι έκειντο οι πλείστοι κατά γης ή έφευγον προσκρούοντες εις τας γωνίας των τοίχων. Το φορείον θραυσθέν εις την συμπλοκήν, έγεινε συντρίμματα. Ο Ούρσος μετέφερε την Λίγειαν εις την Συβούρην· οι σύντροφοί του είχαν σκορπισθή.

Οι δούλοι συνηθροίσθησαν προ της οικίας του Βινικίου και συνεσκέπτοντο. Δεν ετόλμων να εισέλθουν.

Μετά βραχείαν σύσκεψιν επανήλθον εις τον τόπον της συμπλοκής. Εύρον εκεί νεκρούς τινας, ως και το πτώμα του Ατακίνου το οποίον ήσπαιρεν ακόμη. Εσήκωσαν το πτώμα και εστάθησαν έξω της θύρας.

Έπρεπεν εν τούτοις να αναγγείλωσιν εις τον κύριόν των το συμβάν.

– Ας το αναγγείλη ο Γύλων, εψιθύρισαν φωναί τινες· έχει καθημαγμένον το πρόσωπον, όπως και ημείς και ο κύριος τον αγαπά πολύ. Αυτός θα κινδυνεύση ολιγώτερον από τους άλλους.

Ο Γερμανός Γύλων, γηραιός δούλος, όστις είχε χρησιμεύσει ως βοηθός τροφού εις τον Βινίκιον, και τον οποίον ούτος είχε κληρονομήσει από την μητέρα του, τοις είπε:

– Θα αναγγείλω το πράγμα, ναι· αλλά θα υπάγωμεν όλοι μαζί, ώστε η οργή του να μη πέση επ' εμού και μόνου.

Εν τω μεταξύ ο Βινίκιος έχανε την υπομονήν του. Ο Πετρώνιος και η Χρυσόθεμις τον ειρωνεύοντο, εκείνος εβράδιζε ζωηρώς εις τον θάλαμον, επαναλαμβάνων:

– Έπρεπε να είνε τώρα εδώ!.. Έπρεπε να είναι εδώ!.

Ηθέλησε να εξέλθη, αλλ' εκείνοι τον εκράτησαν.

Αίφνης εις τον προθάλαμον ήχησαν βήματα και στίφη δούλων εισήλθον εις το μέλαθρον και τοποθετηθέντες υπό τον τοίχον, ύψωσαν τας χείρας και ήρχισαν να οιμώζουν.

– Άαχ!.. Άαααχ!

Ο Βινίκιος ώρμησε προς αυτούς:

– Πού είναι η Λίγεια; έκραξε με τρομεράν φωνήν.

– Άααχ!

Ο Γύλων επροχώρησε και εσπευσμένως με φωνήν πλήρη άλγους:

– Ιδέ το αίμα, κύριε! Την υπερησπίσθημεν! Ιδέ το αίμα, κύριε! Ιδέ

το αίμα!

Δεν επρόφθασε να τελειώση. Ο Βινίκιος με μίαν ορειχάλκινον λυχνίαν είχε κατασυντρίψη το κρανίον του δούλου.

Έπειτα με τας δύο χείρας έλαβε την κεφαλήν του και εβύθισε τους δακτύλους εις την κόμην βρυχόμενος:

– Δυστυχία μου!.,

Το πρόσωπόν του έγινε κυανούν, οι οφθαλμοί του

ανεστράφησαν, το στόμα του άφρισε:

– Τας ράβδους, εφώναξε τέλος με απάνθρωπον φωνήν.

– Αυθέντα! Άααχ! Έλεος! ωλόλυζον οι δούλοι.

Ο Πετρώνιος ηγέρθη με μορφασμόν βδελυγμίας.

– Ελθέ, Χρυσόθεμις, είπεν. Εάν θέλης να ίδης κρέας,

θα διατάξω να καταλάβουν δι' εφόδου την τράπεζαν ενός κρεοπώλου εις τας Καρίνας.

Και εξήλθον του ατρίου.

Εις την οικίαν την περιβεβλημένην με χλόην και ετοιμήν διά το συμπόσιον, αι οιμωγαί των δούλων και ο συριγμός των ράβδων εξηκολούθησαν μέχρι πρωίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ο Βινίκιος την νύκτα εκείνην δεν κατεκλίθη ποσώς. Επειδή αι οίμωγαί των μαστιγουμένων δούλων δεν κατεπράυνον ούτε τον πόνον ούτε την οργήν του, έλαβεν άλλο στίφος ανδρών και επί κεφαλής των, πολύ αργά την νύκτα, ώρμησεν εις αναζήτησιν της Λιγείας. Εξηρεύνησε την συνοικίαν Εσκουιλίνου, Ζουβούρου και τας πλησίον οδούς. Έπειτα, αφού έκαμε τον γύρον του Καπιτωλίου, διέβη την γέφυραν του Φαβρικίου, διέτρεξε την μεμονωμένην συνοικίαν και έφθασε πέραν του ποταμού Τιβέρεως.

Επανήλθε περί το λυκαυγές και εξαπλωθείς επί τινος ανακλίντρου εις το άτριον ήρχισε να σκέπτεται συγκεχυμένως με ποία μέσα θα ηδύνατο να ανεύρη και να συλλάβη την Λίγειαν.

Να παραιτηθή αυτής, να την χάση οριστικώς, του εφάινετο αδύνατον, και εις μόνην την σκέψιν ταύτην η λύσσα έπνιγε την καρδίαν του. Τέλος του επήλθε μία ιδέα ως αστραπή· ουδείς άλλος ειμή ο Άουλος θα ήξευρε πού εκείνη εκρύπτετο. Εάν δεν του την απέδιδε, θα επήγαινε προς τον Καίσαρα, θα κατηγορεί επί απειθεία τον γηραιόν πολέμαρχον, και θα επετύγχανε κατ' αυτού απόφασιν θανάτου.

Αίφνης η καρδιά του έπαυσε να πάλλη εις μίαν υπόνοιαν

τρομεράν, ήτις του επήλθεν.

– Αν ήτο αυτός ο Καίσαρ όστις ήρπασε την Λίγειαν;

Όλος ο κόσμος εγνώριζεν, ότι ο Καίσαρ συχνά εξήτει διά νυκτερινών επιθέσεων να ποικίλλη την μονοτονίαν του. Αυτός ο Πετρώνιος ελάμβανε μέρος εις τα παιγνίδια ταύτα. Ο σκοπός ήτο κυρίως να συλλαμβάνωσιν ωραίας νεανίδας, τας οποίας να αναγκάζωσι κατόπιν να πηδώσιν επί χλαμύδος στρατιώτου μέχρι λιποθυμίας. Ο Νέρων ωνόμαζε τας εκδρομάς ταύτας «η αλιεία των μαργαριτών», διότι συνέβαινε να αλιεύωσιν αληθή τινα μαργαρίτην χάριτος και νεότητος.

Τότε έστελλε τον μαργαρίτην εις το Παλατινον ή εις μίαν των αναριθμητών επαύλεων του Καίσαρος, ή την παρεχόρει εις ένα των εταίρων. Το τοιούτον δυνατόν να συνέβη εις την Λίγειαν.

Εάν ούτως είχε το πράγμα, η Λίγεια ήτο χαμένη διά παντός. Ηδύνατό τις να την αποσπάση από άλλας χείρας, αλλ' όχι από τας χείρας εκείνας. Τώρα ενόει μέχρι ποίου βαθμού ήτο προσφιλής. Καθώς ο άνθρωπος ο πνιγόμενος αναπολεί αστραπιαίως όλον το παρελθόν του, ο Βινίκιος ανεπόλησε την Λίγειαν. Την έβλεπεν, ήκουεν έκαστον των λόγων της. Την έβλεπε παρά το χείλος της κρήνης και εις την οικίαν των Αούλων και εις το συμπόσιον. Την ησθάνετο πλησίον του, ησθάνετο το άρωμα της κόμης της, ενεθυμείτο το ηδυπαθές των ασπασμών του, με τους οποίους εις το συμπόσιον εκείνο είχε κατακαλύψει τα αθώα χείλη της. Και

όταν ανελογίζετο ότι θα την απήλαυεν ο Νέρων, επνίγετο από λύσσαν τόσον τρομεράν, ώστε επεθύμει να κτυπήση την κεφαλήν του εις τον τοίχον.

Μόνη η σκέψις της εκδικήσεως του παρείχον ανακούφισίν τινα.

«Θα είμαι ο Κάσσιος Χαιρέας σου», επανελάμβανεν. Έλαβεν ολίγον χώμα από τα ανθοδοχεία, και έκαμε φοβερόν όρκον εις την Εκάτην, τον Έρεβον και τους Εφεστίους θεούς, ότι θα ελάμβανεν εκδίκησιν κατά του Νέρωνος. Τουλάχιστον τώρα είχε λόγους να ζήση.

Μετέβη εις το Παλατίνον, όπου κατ' αρχάς θα έβλεπε την Ακτήν· ίσως από αυτήν θα εμάνθανε κάτι.

Εις την είσοδον ο φρουρός εκατόνταρχος προσεμειδίασεν αυτό φιλικώς.

– Χαίρε, ευγενή τριβούνε! είπε: Εάν η επιθυμία σου είναι να υποβάλης τα σέβη σου εις τον Καίσαρα, ακαίρως έρχεσαι, και δεν ηξεύρω μάλιστα αν θα δυνηθής να τον ίδης.

– Τι συμβαίνει; ηρώτησεν ο Βινίκιος.

– Η μικρά Αυγούστα ησθένησεν αιφνιδίως. Ο Καίσαρ και η Αυγούστα ευρίσκονται πλησίον της μετά ιατρών. Όταν εγεννήθη η κόρη αύτη, ο Καίσαρ είχε τρελλαθή από την χαράν του. Και εις την Ποπτέαν ακόμη το παιδίον ήτο προσφιλές, διότι είχαν ισχυροποιήσει την θέσιν της και είχε καταστήσει την επιρροήν της ακαταμάχητον. Αυτό ήτο γεγονός σημαντικόν, διότι ο Νέρων υπερηγάπα το

θυγάτριόν του.

Εκ της υγείας και της ζωής της μικράς Αυγούστας ηδύνατο να εξαρτηθή η τύχη της Αυτοκρατορίας. Αλλ' ο Βινίκιος δεν έδωσε προσοχήν εις την απάντησιν του στρατιώτου.

– Θέλω απλώς να ίδω την Ακτήν, είπε.

Και διήλθεν.

Αλλά και η Ακτή ευρίσκετο πλησίον του ασθενούς παιδίου, ο δε Βινίκιος ηναγκάσθη να αναμείνη.

Η Ακτή ήλθε μόλις περί την μεσημβρίαν.

Ο Βινίκιος την έδραξεν από την χείρα και σύρων αυτήν προς το κέντρον του θαλάμου ανέκραξεν:

– Ακτή, πού είναι η Λίγεια;

– Και εγώ ήθελα να σε ερωτήσω, απήντησεν εκείνη με κάποιαν απορίαν.

Ο Βινίκιος, καίτοι είχε αποφασίσει να την ερωτήσει αταράχως, με πρόσωπον συσπώμενον εκ λύσσης και οργής, ανέκραξεν:

– Δεν την έχω. Μου την ήρπασαν καθ' οδόν.

Έπειτα πλησιάζων την Ακτήν και σφίγγων τους οδόντας:

– Ακτή, εάν αγαπάς την ζωήν σου, εάν δεν θέλεις να γίνης παραίτιος δυστυχιών, ειπέ την αλήθειαν· ο Καίσαρ την ήρπασε; Εις την σκιάν της μητρός σου και μα όλους τους θεούς, δεν είναι εις το παλάτιον;

– Εις την σκιάν της μητρός μου, Μάρκε, δεν την επήρεν ο Καίσαρ. Η μικρά Αυγούστα είναι ασθενής από χθες και ο

Νέρων δεν απεμακρύνθη από το λίκνον της.

Ο Βινίκιος ανέπνευσε.

– Τότε, είπε, σφίγγων τας πυγμάς, οι Άουλοι είναι.. και δυστυχία εις αυτούς!

– Ό,τι συνέβη, συνέβη με την θέλησιν της Λιγείας. Ο Άουλος Πλαύτιος ήλθεν εδώ σήμερον το πρωί, είπε η Ακτή. Δεν ημπόρεσε να με ίδη, επειδή ήμην πλησίον του ασθενούς παιδίου και μοι έγγραψε λέξεις τινάς επί πινακίδος. Γνωρίζει ότι η Λίγεια του είχεν αφαιρεθή κατ' επιθυμίαν σου και του Πετρωνίου και εγνώριζεν ότι θα εστέλλετο αύτη πλησίον σου και σήμερον το πρωί επήγεν εις την οικίαν σου, όπου οι άνθρωποί σου του είπον τι συνέβη.

Και τω έδειξε την πινακίδα, την οποίαν είχεν αφήσει ο Άουλος.

Ο Βινίκιος ανέγνωσε την επιστολήν και έμεινεν άφωνος επί τινας στιγμάς. Και μετ' ολίγον:

– Ήξευρες ότι ήθελε να φύγη; ανέκραξεν ο Βινίκιος.

– Ήξευρα, ότι δεν θα συγκατένευε να μεταβή εις την οικίαν σου διά να γίνη παλλακίς σου.

– Και συ, τι υπήρξες εις όλην την ζωήν σου;

– Εγώ ήμην δούλη.

Ο Βινίκιος ελύσσα εξ οργής· ο Καίσαρ του είχε προσφέρει δώρον την Λίγειαν· θα την ανεκάλυπτε· και αν ακόμη εκρύπτετο υπό την γην. Ναι! θα εγίνετο παλλακίς του.

Ανυπομονούσα η Ακτή υπέλαβε:

– Πρόσεξε μη την χάσης διά παντός, την ημέραν καθ' ην

την ανεύρη ο

Καίσαρ.

– Τι λέγεις!.

– Άκουσε, Μάρκε! Χθες, εις τους κήπους η Λίγεια και εγώ συνητησαμεν την Ποππέαν και την μικράν Αυγούσταν, την οποίαν εβάσταζεν η Λίλιθ, η αιθιοπίς. Την εσπέραν, το παιδίον ησθένησε, και η Λίλιθ ισχυρίζεται ότι η ξένη θα το εμάγευσεν ή θα το εβάσκανεν. Εάν η μικρά αναρρώση, θα λησμονήσουν· αν όχι, η Ποππέα πρώτη θα κατηγορήση την Λίγειαν επί μαγεία, και τότε, όταν την ανεύρουν, δεν θα υπάρχη πλέον σωτηρία δι' αυτήν.

Επηκολούθησε μικρά σιγή· είτα ο Βινίκιος είπε:

– Πιθανόν να εμάγευσε την μικράν.. όπως και εμέ επίσης.

– Η Λίλιθ επαναλαμβάνει, ότι το παιδίον ήρχισε να κλαίη άμα η Λίγεια μας αντιπαρήλθεν. Αυτό είναι το αληθές! θα ήτο βεβαίως ασθενές από πριν· Ζήτησέ την, Μάρκε· έστω! Αλλά προ της θεραπείας του παιδίου, μη κάμης λόγον περί της Λιγείας. Οι οφθαλμοί της αρκετά έκλαυσαν εξ αιτίας σου.

– Την αγαπάς, Ακτή; ηρώτησεν ο Βινίκιος με μελαγχολικήν φωνήν.

Μάλιστα! έμαθα να την αγαπώ, διότι την συνεπάθησα.

– Την αγαπάς· δεν σου απέδωκε μίσος αντί αγάπης καθώς εις εμέ!

– Άνθρωπε παράφορε και τυφλέ· εκείνη σε ηγάπα.

Ο Βινίκιος ανεσκήρτησεν.

– Δεν είναι αληθές!

Η Ακτή, η τόσον προσηνής συνήθως, ηγανάκτησε και αυτή και του είπε να σκεφθή, πώς είχε δοκιμάσει να την προσελκύση; Αντί να υποκλιθή ενώπιον της Πομπωνίας και του Αούλου, και να την ζητήση από αυτούς, την είχε αρπάσει εξαπίνης από τους γονείς της τους θετούς. Ήθελε να την κάμη όχι σύζυγον, αλλά παλλακίδα, αυτήν, θυγατέρα βασιλέως. Είχε πλήξει τους αθώους οφθαλμούς της εις το θέαμα των οργίων. Είχε λησμονήσει τι ήτο ο οίκος των Αούλων, ποία ήτο η Πομπωνία, η θετή μήτηρ της Λιγείας; Δεν είχε εννοήσει ότι η αθώα εκείνη κόρη θα προετίμα τον θάνατον παρά την ατίμωσιν! Λοιπόν, όχι! Η Λίγεια δεν της είχε κάμη εξομολογήσεις, αλλά τη είχεν ειπέι ότι επερίμενε την σωτηρίαν απ' αυτόν τον Βινίκιον. Και όταν ωμίλει δι' αυτόν ηρυθρία. Η καρδιά της έπαλλε δι' αυτόν, αλλ' αυτός την ετρόμαξε, την εξηυτέλισε, την προσέβαλεν.

– Είναι πολύ αργά! εγόγγυσεν εκείνος.

Μία άβυσσος έχαινεν έμπροσθέν του. Δεν ήξευρε τι να πράξη, τι να επιχειρήση και πού να αποταθή. Ως μία ηχώ η Ακτή επανέλαβε: «Πολύ αργά!» και οι λόγοι ούτοι, προφερόμενοι από άλλο στόμα αντήχησαν δι' αυτόν ως θανατική απόφασις.

Και ητοιμάζετο να απομακρυνθή χωρίς μάλιστα να αποχαιρετήση την

Ακτήν, οπότε αίφνης το παραπέτασμα της θύρας του ατρίου ανεσύρθη.

Ο Βινίκιος είχε ενώπιόν του την πενθηφορούσαν Πομπωνίαν Γραικίαν. Και αυτή είχε μάθη την εξαφάνισιν της Λιγείας, και σκεφθείσα ότι ήτο ευκολώτερον εις αυτήν παρά εις τον Άουλον να μεταβή πλησίον της Ακτής, ήρχετο να ζητήση πληροφορίας. Ιδούσα τον Βινίκιον, έστρεψε προς αυτόν το ασθενές και ωχρόν πρόσωπόν της.

– Μάρκε, ο Θεός να σου συγχωρήση το άδικον, το οποίον μας έκαμες, εις ημάς και εις την Λίγειαν.

Εκείνος ίστατο εκεί με σκυμμένην την κεφαλήν έχων συναίσθησιν της συμφοράς και της ευθύνης, ανίκανος να εννοήση ποίος Θεός έμελλε και ηδύνατο να τον συγχωρήση, και διατί η Πομπωνία ωμίλει περί συγγνώμης, ενώ έπρεπε να ομιλή περί εκδικήσεως.

Τέλος εξήλθε, χωρίς ελπίδας και εν πλήρει απογνώσει.

Αίφνης τον εσταμάτησεν ο Πετρώνιος. Ο Βινίκιος τον απώθησεν, αλλ' εκείνος τον έλαβεν από του βραχίονος και τον έσυρε προς εαυτόν.

– Εάν θέλῃς να μάθῃς κάτι διά την Λίγειαν, έλα μαζί μου, είπε, θα

σου ανακοινώσω τας σκέψεις μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Εισήλθον εις το εσωτερικόν περιστύλιον και εκάθησαν επί μαρμαρίνου καθίσματος διά να συνομιλήσουν.

– Η αρπαγή, είπεν ο Πετρόνιος, έγινε με τρόπον μυστηριώδη· δεν είναι έργον ούτε του Καίσαρος, ούτε του Αούλου. Ο γίγας Λιγειεύς θα την απήγαγεν, αλλά δεν ήτο δυνατόν μόνος του να επαρκέση εις την πράξιν αυτήν, θα είχε λοιπόν βοηθούς...

– Ποίους;

– Τους ομοθήσκους της Λιγείας,

– Ποίοι ομόθησκοι; Ποίοι θεοί είναι ιδικοί των; Έπρεπεν εν τούτοις να μάθω τούτο καλλίτερον από σε.

– Δεν υπάρχει σχεδόν γυνή εν Ρώμη, ήτις να μη έχη τους θεούς της. Προφανώς η Πομπωνία την ανέθρεψεν εις την λατρείαν της θεότητας, την οποίαν αυτή πρεσβεύει. Την κατηγορήσαν ότι είναι χριστιανή. Ποία είναι η λατρεία αύτη; Δεν γνωρίζω. Έν πράγμα είνε βέβαιον ότι ποτέ δεν την είδαν εις κανένα ναόν να θυσιάζη εις τους θεούς μας.

– Η θρησκεία των είναι θρησκεία παραγγέλλουσα την συγγνώμην, είπεν ο Βινίκιος. Συνήντησα την Πομπωνίαν εις την οικίαν της Ακτής και μου είπεν: «Ο Θεός να σου συγχωρήση το άδικον που μας έκαμες!».

– Πρέπει να πιστεύσωμεν ότι ο Θεός των είναι ένας δικαστής πολύ επιεικής. Λοιπόν ας σε συγχωρήση, και ως

σημείον συγχωρήσεως, ας αποδώση την κόρην.

– Θα του προσφέρω μίαν εκατόμβην αύριον, εάν μου έδιδε την Λίγειαν. Δεν θέλω ούτε να φάγω, ούτε να λουσθώ, ούτε να κοιμηθώ, θα γυρίσω ανά την πόλιν. Ίσως την εύρω. Είμαι ασθενής.

– Ο πυρετός σε κατατρώγει, είπεν ο Πετρώνιος.

– Τω όντι.

– Άκουσε.. Δεν ηξεύρω τι θα σου παρήγγελλεν ένας ιατρός, αλλ' ηξεύρω πώς θα έκαμνα εγώ εις την θέσιν σου. Λοιπόν πριν ανευρεθή η μία, θα εξήτουν πλησίον μιας άλλης εκείνο το οποίον μου λείπει προς στιγμήν. Ναι, γνωρίζω καλά τι είναι ο έρωσ, και ότι, εάν επιθυμή τις μίαν γυναίκα, μία άλλη αδύνατον να την αναπληρώση. Αλλά δύναται κανείς πλησίον ωραίας δούλης να ζητήση παροδικήν διασκέδασιν.

– Δεν θέλω, είπεν ο Βινίκιος.

– Ίσως αι ιδικαί σου δεν σου αρέσουν, είπε μετά τινα σκέψιν. Αλλά.. (και παρετήρησε την Ελληνίδα Ευνίκην), κύτταξε ολίγον αυτήν την Χάριτα. Πρό τινων ημερών ο νέος Φοντέιος μου προσέφερεν αντ' αυτής τρεις θαυμαστούς εφήβους εκ Κλαζομενών, τελειοτέρας των οποίων μορφάς δεν έπλασεν ο Θεός. Δεν εννοώ πώς μέχρι τούδε έμεινα αναίσθητος εις τα θέλγητρά της και όμως δεν είναι η ιδέα της Χρυσοθέμιδος, ήτις με ημπόδισε! Λοιπόν! σου την δίδω- λάβε την!

Η Ευνίκη ωχρίασε και προσηλώσασα προς τον Βινίκιον

περιδεείς οφθαλμούς επερίμενε την απόφασίν του.

Εκείνος θλίβων τους κροτάφους με τας χείρας του, ήρχισε να ομιλή πολύ ταχέως ως άνθρωπος, τον οποίον βασανίζουν.

– Όχι! όχι.. Δεν την θέλω· δεν θέλω καμμίαν. Σε ευχαριστώ, αλλά δεν θέλω! Θα υπάγω να ζητήσω την άλλην ανά την πόλιν. Ειπέ να μου δώσουν ένα μανδύαν γαλατικών με κουκούλαν.

Ώρμησεν εις την θύραν και εξήλθεν.

Ο Πετρώνιος δεν εδοκίμασε να τον κρατήσει. Αλλά μη πεισθείς εις την άρνησιν πάσης γυναικός, ήτις δεν ήτο η Λίγεια, και μη θέλων ίνα η μεγαλοψυχία του παρελθη εις μάτην, εστράφη προς την θεραπαινίδα:

– Ευνίκη, είπε, θα λουσθής, θα χρίσης το σώμα σου με μύρα και θα υπάγης εις τον Βινίκιον.

Εκείνη έπεσε γονυκλινής και συνάψασα τας χείρας ικέτευε να μη την απομακρύνουν από την οικίαν. «Δεν θα υπάγη, έλεγεν, εις του Βινικίου και προτιμά να μαστιγωθή. Δεν ήθελε! Δεν ηδύνατο! Και τον ικέτευε να την ευσπλαγχνισθή».

Ο Πετρώνιος ήκουε κατάπληκτος μίαν δούλην, ήτις ετόλμα να αντιτείνη εις διαταγήν, και έλεγε: «Δεν δύναμαι· δεν θέλω». Ήτο πράγμα τόσον ανήκουστον εν Ρώμη, ώστε κατ' αρχάς ενόμισεν ότι παρήκουσε. Τέλος συνέσπασε τας σφρύς.

Εις την οικίαν του οι δούλοι διήγον καλλίτερον ή

αλλαχού, αλλ' υπό τον όρον να εκτελούν την υπηρεσίαν των με τρόπον άμεμπτον και να σέβωνται την θέλησιν του δεσπότου, όσον και την των θεών. Προσέβλεψε προς στιγμήν την γονυπετή και κλαίουσαν δούλην, και έπειτα είπεν:

– Ύπαγε να ζητήσης τον Τειρεσίαν.

Ολίγας στιγμάς κατόπιν η δούλη επέστρεφεν ακολουθουμένη από τον Κρήτα

Τειρεσίαν, τον φύλακα του προθαλάμου.

– Λάβε την Ευνίκην, και δώσε της εικοσιπέντε μαστιγώσεις, αλλά χωρίς

να βλάψης το δέρμα της, είπεν ο Πετρώνιος.

Και εγερθείς μετέβη εις την βιβλιοθήκην, εκάθησε πλησίον τραπέζης εκ φαιού μαρμάρου, και ήρχισε να εργάζεται εις το σύγγραμμά του «το Συμπόσιον του Τρικλίωνος». Η φυγή της Λιγείας και η ασθένεια της μικράς Αυγούστας συνεκράτουν τόσο πολύ την σκέψιν του, ώστε δεν ηδυνήθη να γράψη επί πολλήν ώραν. Η ασθένεια εκείνη ιδίως ήτο σημαντικόν γεγονός. Εάν ο Καίσαρ επείθετο, ότι η Λίγεια έκαμε μαγείας εις το βρέφος, ο Πετρώνιος ήτο δυνατόν να ευρεθή εις δυσάρεστον θέσιν, διότι κατ' αίτησίν του είχαν οδηγήση την κόρην εις το παλάτιον. Εφοβείτο την οργήν του Καίσαρος, εβασίζετο όμως και επί της Πομπέας, ήτις τον εξετίμα και τον συνεπάθει. Έσεισε τους ώμους όπως αποδιώξη τους φόβους του, ηγέρθη, και απεφάσισε να μεταβή εις το ανάκτορον, και εκείθεν εις της Χρυσοθέμιδος.

Διερχόμενος του υπηρετικού προθαλάμου, παρατήρησε μεταξύ των άλλων υπηρετών και την Ευνίκη.

– Εμαστιγώθης; ηρώτησεν.

Εκείνη και πάλιν ερρίφθη εις τους πόδας του και εφίλησε το κράσπεδον της τηβέννου του.

– Ναι, αυθέντα! εμαστιγώθην, απήντησε. Ναι, αυθέντα!..

Εις την φωνήν της εφαινότο να πάλλη χαρά και ευγνωμοσύνη, διότι μετά τας μαστιγώσεις θα έμενε και πάλιν εις την οικίαν και δεν θα εστέλλετο εις του Βινικίου. Ο Πετρώνιος, εννοήσας τούτο, εξεπλάγη. Πλην ήτο τόσο καλός γνώστης της ανθρωπίνης ψυχής, ώστε εμάντευσεν, ότι μόνος ο έρωσ ηδύνατο να είναι η αιτία τοιαύτης ισχυρογνωμοσύνης.

– Έχεις λοιπόν εραστήν εδώ; ηρώτησεν.

Εκείνη ύψωσε προς αυτόν τους γαλανούς οφθαλμούς της, πλήρεις δακρύων, και απήντησε με φωνήν δυσδιάκριτον:

– Ναι, ναι αυθέντα!

Οι οφθαλμοί της, η χρυσή λυτή κόμη της και το τεταραγμένον πρόσωπόν της ήσαν τόσο ωραία, ώστε ο Πετρώνιος ησθάνθη συμπάθειάν τινά προς αυτήν.

– Ποίος είνε ο εραστής σου; ηρώτησε δεικνύων τους δούλους.

Η νεάνις έκλινε το πρόσωπόν της μέχρι των ποδών του κυρίου της και έμεινεν ακίνητος. Ο Πετρώνιος έρριψε βλέμμα εις τους άνδρας. Παρατήρησε την Ευνίκην κειμένην παρά τους πόδας του και μετέβη εις το τρίκλινον χωρίς

πλέον να ομιλήση.

Μετά το γεύμα του μετέβη εις το παλάτιον, κατόπιν εις την οικίαν της

Χρυσοθέμιδος, όπου έμεινε πολύ αργά.

Όταν επέστρεψεν εις την οικίαν:

– Η Ευνίκη έλαβε τας μαστιγώσεις; ηρώτησε τον Τειρεσίαν.

– Ναι, αυθέντα. Αλλ' είχες διατάξει να μη της βλάψω το δέρμα.

– Καλά! Ποίος από τους δούλους είναι εραστής της;

– Κανείς δεν είναι εραστής της, αυθέντα.

– Τι γνωρίζεις περί της διαγωγής της;

– Η Ευνίκη δεν εξέρχεται ποτέ την νύκτα από τον κοιτώνα, όπου κοιμάται ομού με την γραίαν Ακρισιώνην.

Μετά το λουτρόν, αυθέντα, δεν μένει ποτέ εις τας θερμάς..

Αι άλλαι γυναίκες την εμπαιίζουν και την ονομάζουν σκωπτικώς Άρτεμιν.

– Αρκεί, είπεν ο Πετρόνιος, ο συγγενής μου Βινίκιος, εις τον οποίον είχα δωρήσει την Ευνικην σήμεραν το πρωί, δεν την εδέχθη· θα μείνη εις την οικίαν. Ύπαγε.

– Αυθέντα, δύναμαι να σας είπω κάτι τι;

– Λέγε.

– Όλη η οικία μας, αυθέντα, ομιλεί περί της φυγής της κόρης εκείνης, ήτις ώφειλε να κατοικήση πλησίον του ευγενούς Βινικίου. Μετά την αναχώρησίν σου, η Ευνίκη ήλθεν εις εμέ και μου είπεν, ότι γνωρίζει ένα άνθρωπον,

όστις θα ήτο ικανός να την ανεύρη.

– Καλά. Αύριον ο άνθρωπος αυτός πρέπει να ευρίσκεται εδώ, θα υπάγης επίσης να παρακαλέσης εξ ονόματός μου τον Βινίκιον να έλθη το πρωί διά να συναντηθή με αυτόν.

Μόλις ο Πετρώνιος συνεπλήρωνε τον στολισμόν του εις το ουγκτώριον, ότε εισήλθεν ο Βινίκιος, τον οποίον είχε προσκαλέσει ο Τειρεσίας. Όταν ο Τειρεσίας του είπεν ότι άνθρωπός τις ισχυρίζετο ότι ήτο ικανός να ανεύρη την Λίγειαν, ο Βινίκιος έτρεξεν αμέσως εις του Πετρωνίου και ήρχισε τας ερωτήσεις.

– Πρόκειται, απεκρίθη ο Πετρώνιος, διά κάποιον, ο οποίος θα φανή χρήσιμος εις τας ερεύνας. Εντός ολίγου η Ευνίκη, ήτις γνωρίζει τον άνθρωπον, θα έλθη να διευθετήση τας πτυχάς της τηβέννου μου. Και θα μας δώση πληροφορίας.

– Η Ευνίκη εκείνη, την οποίαν ήθελες να μου δώσης χθες;

– Εκείνη την οποίαν απειποιήθης, δι' ό άλλως τε σε ευχαριστώ, επειδή είναι η καλλιτέρα πτυχήτρια, ήτις υπάρχει εν Ρώμη.

Τω όντι η Ευνίκη εισήλθε πάραυτα.

– Ευνίκη, είπεν ο Βινίκιος, ο άνθρωπος περί του οποίου ωμίλησες χθες εις τον Τειρεσίαν είναι εδώ;

– Μάλιστα, αυθέντα, περιμένει εις το άτριον.

– Πώς ονομάζεται;

– Χίλων Χιλωνίδης.

– Τι επάγγελμα έχει;

– Είναι ιατροφιλόσοφος και χρησιμολόγος, γνωρίζει δε να αναγινώσκη

την μοίραν των ανθρώπων και να προλέγη.

Ο Πετρώνιος και ο Βινίκιος εισήλθον εις το άτριον, όπου επερίμενεν ο

Χίλων Χιλωνίδης, όστις τους εχαιρέτησεν υποκλινέστατα.

Ο άνθρωπος όστις ίστατο όρθιος ενώπιόν των είχε κάτι το ποταπόν συνάμα και γελοίον. Δεν ήτο γέρων· εις την ακάθαρτον γενειάδα του και εις την ούλην κόμην του μόλις εφαινοντο εδώ και εκεί ολίγαι τρίχες πολιαί. Η κοιλία του ήτο κοίλη, οι ώμοι του κυρτοί εις τρόπον ώστε εκ πρώτης όψεως εφαινετο κυφός. Η τεραστίων διαστάσεων κεφαλή του με το διαπεραστικόν βλέμμα του ωμοίαζε με το ρύγχος του πιθήκου και της αλώπεκος. Μικραί φλύκταιναι εστιγμάτιζον το υποκίτρινον δέρμα του και μετεβάλλοντο εις οιδήματα επί μιας ρινός, την οποίαν η οينوποσία είχε καταστήσει ιόχρουν.

Η αμαυρά ενδυμασία του, και ο εκ τριχών αιγός χιτών και μανδύας του εμαρτύρει πενίαν αληθή ή προσποιητήν.

Επί τη θέα του, ο ομηρικός Θερσίτης ήλθεν εις τον νουν του Πετρωνίου, και απαντήσας διά σημείου εις τον χαιρετισμόν του είπεν:

– Χαίρε Θερσίτα. Πώς πηγαίνουν τα οιδήματα τα οποία σου επροξένησεν ο θείος Οδυσσεύς υπό τα τείχη της Τροίας, και τι κάμνει ο ίδιος εις τα Ηλύσια πεδία;

– Ευγενή αυθέντα, απήντησεν ο Χίλων Χιλωνίδης, ο σοφώτατος των νεκρών, ο Οδυσσεύς πέμπει δι' εμού εις τον Πετρώνιον, τον σοφώτατον μεταξύ των ζώντων, ένα χαιρετισμόν και την παράκλησιν όπως καλυφθώσιν αι ουλαί των κτυπημάτων μου διά καινουργούς μανδύου.

– Μα την τριπλήν Εκάτην! ανέκραξεν ο Πετρώνιος, η απάντησις είναι αξία ενός μανδύου..

Αλλ' η συνδιάλεξις διεκόπη υπό του Βινικίου, όστις ηρώτησεν αμέσως:

– Ηξεύρεις ακριβώς με τι θα επιφορτισθής;

– Την νύκτα της προχθές, απεκρίθη ο Χίλων, ήρπασαν μίαν νέαν, καλουμένην Λίγειαν, ή μάλλον Γαλλίαν, θετήν θυγατέρα του Αούλου Πλαυτίου. Οι δούλοι σου, αυθέντα, την μετέφερον από το ανάκτορον του Καίσαρος εις την οικίαν σου. Αισθάνομαι την δύναμιν να την ανακαλύψω εις την πόλιν, ή, αν κατέλιπε την πόλιν, όπερ απίθανον, να σου υποδείξω, ευγενή τριβούνε, πού εύρε καταφύγιον.

– Καλά, είπεν ο Βινίκιος, εις τον οποίον ήρρεσεν η σαφήνεια της απαντήσεως. Και ποια μέσα έχεις;

Ο Χίλων εμειδίασε πανούργως.

– Τα μέσα είνε εις την δύναμίν σου, αυθέντα· εγώ έχω μόνον το πνεύμα.

Ο Πετρώνιος εμειδίασεν ωσαύτως, διότι ήτο λίαν ευχαριστημένος από τον ξένον του.

– Ο άνθρωπος ούτος θα δυνηθή να την ανεύρη, είπε καθ'

εαυτόν.

– Πόθεν γνωρίζεις την Ευνίκην; είπε μεγαλοφώνως.

– Ἦλθε να μου ζητήση συμβουλήν, επειδή η φήμη μου είχε φθάσει μέχρις αυτής.

– Ποίαν συμβουλήν;

– Μίαν συμβουλήν περί έρωτος, αυθέντα. Ἦθελε να θεραπευθή από έρωτα ασυμβίβαστον.

– Και την εθεράπευσες;

– Ἐκαμα κάτι καλλίτερον, αυθέντα, της έδωκα έν φάρμακον, το οποίον γεννά τον έρωτα αμοιβαίον. Εις την Πάφον της Κύπρου υπάρχει ναός όπου ευρίσκεται η ζώνη της Αφροδίτης. Της έδωσα δύο κλωστές από την ζώνην αυτήν.

– Και επληρώθης ακριβά δι' αυτό;

– Τοιαύτη εκδούλευσις αξίζει όσον και αν ζητήση κανείς.

– Ποία είνε η πατρίς σου, Χίλων;

– Κατάγομαι από τας δυτικάς χώρας του Ευξεινού πόντου, αυθέντα.

– Είσαι μέγας, Χίλων!

– Είμαι φιλόσοφος, αλλ' η αρετή και η σοφία τόσον ολίγον εκτιμώνται σήμερα ώστε και ο φιλόσοφος αναγκάζεται να ζητήση άλλους πόρους ζωής.

– Ποίοι είναι οι πόροι σου;

– Να μανθάνω όλα τα συμβαίνοντα και να παρέχω τας πληροφορίας μου εις τους έχοντας ανάγκην αυτών. Όταν δραπετεύση εις δούλος με αξίαν, ποίος άλλος τον

ανευρίσκει από εμέ; Όταν εις τους τοίχους εμφανίζονται επιγραφαί προσβλητικάί δια την θείαν Ποππέαν, τις υποδεικνύει τους ενόχους; Ποίος ανακαλύπτει εις τα βιβλιοπωλεία στίχους κατά του Καίσαρος; Ποίος αναφέρει τα λεγόμενα εις τας οικίας των συγκλητικών και των ιππέων; Και ποίος φέρει τας επιστολάς, τας οποίας δεν θέλουν να εμπιστευθώσιν εις δούλον; Ποίος μαντεύει τα συμβαίνοντα εις οικίαν τινά από του ατρίου μέχρι του κήπου; Ποίος γνωρίζει όλας τας οδούς, όλα τα αδιέξοδα, όλας τας κρύπτας; Ποίος ηξεύρει ότι λέγεται εις τας θέρμας, εις τον ιππόδρομον, εις τας αγοράς, εις τα σχολεία των θηριομάχων, εις τα παραπήγματα των δουλεμπόρων, ακόμη και εις τα αμφιθέατρα; Ποίος άλλος από τον Χίλωνα;

– Μα όλους τούς θεούς! Αρκεί, κλεινέ σοφέ.. Ηξεύρομεν τώρα τι είσαι.

Και αυτός ο Βινίκιος ήτο ευχαριστημένος, διότι έλεγε καθ' εαυτόν, ότι είς τοιούτος άνθρωπος, ως κύων κυνηγετικός, όταν άπαξ ετίθετο επί τα ίχνη, δεν θα εσταμάτα πριν ή εύρη το κρησφύγετον.

– Καλά, είπεν έχεις ανάγκην οδηγιών;

– Έχω ανάγκην όπλων.

– Ποίων όπλων; ηρώτησεν ο Βινίκιος έκπληκτος.

Ο Έλλην ήνοιξε την παλάμην και έκαμε με την άλλην χείρα χειρονομίαν σημαίνουσαν ότι ήθελε να του μετρήση χρήματα.

– Οι καιροί το επιβάλλουν αυθέντα, είπε μετά στεναγμού.

– Τότε, θα είσαι ο πείσμων άνθρωπος, ο οποίος καταλαμβάνει το

φρούριον εξ εφόδου λαμβάνων σάκκουσ χρυσού.

– Είμαι απλούστατα πτωχός φιλόσοφος, απεκρίθη εκείνος με ταπεινόν

ύφος. Τον χρυσόν τον φέρετε σεις.

Ο Βινίκιος του έρριψεν έν βαλάντιον.

Εκείνος το ήρπασε πριν πέση κατά γης.

– Έπειτα ήγειρε την κεφαλήν και είπε:

– Αυθέντα, γνωρίζω περί της υποθέσεως περισσότερα από όσα υποθέτεις. Δεν ήλθον εδώ με κενάς τας χείρας, είπεν, ενθυλακώνων το βαλάντιον. Ηξεύρω ότι η παρθένος δεν απήχθη από τους Αούλους, διότι ωμίλησα ήδη με τους δούλους των. Ηξεύρω ότι δεν είναι ούτε εις το Παλατίον, όπου όλοι ασχολούνται με την μικράν Αυγούσταν. Ηξεύρω, ότι η φυγή της προητοιμάσθη παρ' ενός δούλου προερχομένου εκ της αυτής με εκείνην χώρας. Δεν ηδυνήθη να εύρη βοήθειαν από τους δούλους, διότι οι δούλοι συνδέονται μεταξύ των και δεν θα την εβοήθουν εναντίον δούλων ιδικών σου. Δεν ηδυνήθη να εύρη βοήθειαν παρά μόνον από τους ομοθρήσκους της.

– Ακούεις, Βινίκιε! διέκοψεν ο Πετρώνιος, δεν το είπα εγώ;

– Είνε μεγάλη τιμή δι' εμέ, είπεν ο Χίλων. Η παρθένος, αυθέντα, εξηκολούθησεν, απευθυνόμενος προς τον Βινίκιον, λατρεύει ασφαλώς την αυτήν θεότητα την

οποίαν και η πλέον ενάρητος Ρωμαία, η Πομπωνία, αλλά δεν ηδυνήθην να μάθω από τους ανθρώπους της ποίος Θεός είνε ο παρ' αυτής λατρευόμενος και πώς εκαλούντο οι πιστοί του. Εάν ηδυνάμην να το μάθω θα επήγαινα πλησίον των, θα εγινόμην ο ευσεβέστερος των προσηλύτων και θα είλκυον την εμπιστοσύνην των. Αλλά συ κύριε, συ όστις, καθώς γνωρίζω, διήλθες δεκαπέντε ημέρας εις την οικίαν του ευγενούς Αούλου, θα δύνασαι να μου δώσης πληροφορίαν τινά περί της θρησκείας ταύτης;

– Όχι.. είπεν ο Βινίκιος.

– Δεν παρετήρησες, ένδοξε Τριβούνε, ιεροτελεστίαν τινά ή αντικείμενόν τι λατρείας.. κανέν αγαλμάτιον ή ανάθημα ή φυλακτά; Δεν τας είδες να χαράπτωσι σημεία τα οποία η Πομπωνία και η νεαρά ξένη μόναι ηδύναντο να εννοήσωσιν;

– Σημεία;.. Στάσου!.. Ναι! Μίαν ημέραν είδα την Λίγειαν να χαράττη ένα ιχθύν εις την άμμον.

– Ένα ιχθύν; Άαα! Ω! Άπαξ ή πολλάκις;

– Άπαξ.

– Και είσαι βέβαιος, αυθέντα, ότι εχάραξεν ένα.. ιχθύν; Ω!

– Ναι! είπεν ο Βινίκιος, καταστάς περίεργος. Μαντεύεις τι σημαίνει τούτο;

– Ναι μαντεύω! ανέκραξεν ο Χίλων.

Και ποιήσας υπόκλισιν, προσέθηκεν:

– Είθε η Τύχη να σας πληροί πάντοτε με τα δώρα της, αυθένται εκλαμπρότατοι.

– Ειπέ να σου δώσουν ένα μανδύαν! είπεν ο Πετρώνιος.

– Ο Οδυσσεύς σου διαβιβάζει τας ευχαριστίας του διά τον Θεροίτην, απήντησεν ο Έλλην.

Εχαιρέτισε πάλιν και εξήλθε.

– Τι φρονείς περί του εντίμου τούτου σοφού; ηρώτησεν ο Πετρώνιος.

– Φρονώ ότι θα ανεύρη την Λίγειαν, ανέκραξεν ο Βινίκιος περιχαρής, αλλά φρονώ προσέτι ότι εάν υπήρχε κάπου βασιλείον των αγυρτών, θα ηδύνατο να βασιλεύση εκεί.

– Χωρίς άλλο, φίλε μου. Πρέπει να κάμω καλλιτέραν γνωριμίαν με αυτόν τον στωικόν, αλλ' εν τω μεταξύ θα διατάξω να απολυμάνουν το άτριον.

Ο Χίλων Χιλωνίδης έπαιζεν εις την χείρα του υπό τας πτυχάς του μανδύου του το βαλάντιον το οποίον είχε λάβει από τον Βινίκιον, εθαύμαζε δε το βάρος του και ευαρέστως ήκουε τον ήχον του. Εβάδιζε βραδέως και έστρεφε προς τα οπίσω διά να ίδη μήπως τον κατεσκόπευε κανείς από τον οίκον του Πετρωνίου. Διέβη την στοάν της Λιβίας και φθάσας εις την γωνίαν του Κλίβου Βιμπρίου, διηυθύνθη προς την Σουββούρην.

«Πρέπει να υπάγω εις του Σπόρου, έλεγε καθ' εαυτόν, να πιώ ολίγο κρασάκι προς τιμήν της τύχης. Είναι εύρημα δι' εμέ ο Βινίκιος, είναι άνθρωπος τον οποίον ζητούσα από πολλού, εκμεταλλεύσιμος όσον παίρνει... Α! Εχάραξε, λέγει, επί της άμμου ένα ιχθύν; Τι να σημαίνη άρα γε αυτό; Θα το μάθω! Ακόμη ένα βαλάντιον ως αυτό και θα

δυνηθῶ να αφήσω την βακτηρίαν μου την επαιτικήν και να αγοράσω ένα δούλον.. Ε! Αλλά τι θα έλεγες, Χίλων, εάν σε εσυμβούλευα να αγοράσης όχι δούλον, αλλά δούλην; Σε γνωρίζω ότι δεν θα έλεγες όχι! Εάν ηδύνατο να είνε τόσοσ ευειδής, όσον η Ευνίκη, επί παραδείγματι, θα ανενεούσο πλησίον της και μάλιστα θα είχες αυτήν ως πηγήν κέρδους έντιμον και ακίνδυνον. Επώλησα εις την δυστυχισμένην Ευνίκηην δύο κλωστές από τον παλαιόν μανδύαν μου. Είναι εύμορφη, και εάν μου την επρόσφερεν ο Πετρώνιος.. Ναι, ναι, Χίλων Χιλωνίδη, είσαι ξένος και ορφανός, λάβε όπως ημπορέσης μίαν δούλην τουλάχιστον διά να σε παρηγορή. Αλλ' ιδού έφθασα εις του Σπόρου αυτού του κλέπτου. Το καπηλείον του είνε ο τόπος πού πληροφορείται κανείς ευκολώτερα».

Εισήλθεν εις το καπηλείον και παρήγγειλε να του φέρουν δοχείον πλήρες μαύρου οίνου. Επειδή ο κάπηλος έρριψε βλέμμα δυσπιστίας, εκείνος εβύθισε την χείρα εις το δισάκκιόν του, εξήγαγε νόμισμα χρυσούν και το απέθεσεν επί της τραπέζης.

– Σπόρε, είπε, σήμεραν ειργάσθην με τον Σενέκαν από τα εξημερώματα έως το μεσημέρι, και ιδού τι μου έδωκεν ο φίλος μου ως εφόδιον.

Οι στρογγύλοι οφθαλμοί του Σπόρου έγιναν ακόμη στρογγυλώτεροι, και ο οίνος ευρέθη ενώπιον του Χίλωνος. Ούτος έβρεξε τον δάκτυλόν του εντός αυτού, εχάραξεν ένα ιχθύν επί της τραπέζης, και είπεν:

– Ειξεύρεις τι σημαίνει τούτο;

– Ψάρι! Μεγάλο πράγμα!.. είναι ψάρι.

– Και συ είσαι ένας ηλίθιος, αν και βάζεις αρκετό νερό στο κρασί, που μας δίνεις, και ημπορεί κανείς να ευρίσκη μέσα σ' αυτό ψάρια. Μάθε λοιπόν ότι αυτό είναι σύμβολον, το οποίον εις την γλώσσαν των φιλοσόφων σημαίνει «Μειδίαμα της τύχης». Εάν εμάντευες, ίσως θα έκαμνες περιουσίαν. Τίμα τους φιλοσόφους, σου λέγω, άλλως δε θα αλλάξω ταβέρναν, όπως με συμβουλεύει προ πολλού ο αρχαίος φίλος Πετρώνιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Επί τινος ημέρας μετά ταύτα ο Χίλων ουδαμού εφάινετο. Ο Βινίκιος, όστις από της στιγμής καθ' ην τα αισθήματα της Λιγείας του έγιναν γνωστά, επεθύμει μανιωδέστερον ακόμη να την επανεύρη, ήρχισε να κάμη ερεύνας προσωπικώς, διότι δεν ήθελεν ούτε ηδύνατο να ζητήσει συνδρομήν από τον Καίσαρα, τον οποίον κατέτρυχεν η κατάσταση της υγείας της μικράς Αυγούστας.

Ούτε αι θωπείαι, ούτε αι προσευχαί, αι ευχαί και η ιατρική επιστήμη, ούτε όλα τα είδη της μαγγανείας, των οποίων έκαμον χρήσιν μέχρι τέλους, ηδυνηθήσαν να αποτρέψουν το δυστύχημα. Μετά οκτώ ημέρας η παιδίσκη απέθανεν.

Η αυλή και η πόλις επένθησαν. Ο Καίσαρ, όστις εις την γέννησιν της παιδίσκης είχε γίνει τρελλός από χαράν, τώρα κατέστη τρελλός από απελπισίαν.

Ο Πετρώνιος ήτο λίαν ανήσυχος. Όλη η πόλις εγνώριζεν ήδη ότι η Ποππέα απέδιδε τον θάνατον εις μαγείας. Οι ιατροί επανελάμβανον τούτο μεριμνώντες να κολάσουν την αποτυχίαν της τέχνης των, και μετ' αυτών οι ιερείς, των οποίων αι θυσίαι απεδείχθησαν ανίσχυροι, και οι μάγοι, οίτινες έτρεμον διά την ζωήν των, και ο λαός. Επί δύο ημέρας ο Καίσαρ δεν έλαβε τροφήν και αν και το Παλάτιον επολιορκείτο από πλήθη συγκλητικών

και πατρικίων, οίτινες υπέβαλλον τα συλλυπητήριά των, εκείνος δεν ήθελε να ίδη κανένα.

Ο Πετρώνιος ήτο ευχαριστημένος, διότι είχε γείνει άφαντος η Λίγεια. Αλλ' επειδή δεν ήθελε να γίνη κακόν εις τους Αούλους, ούτε εις τον εαυτόν του, καθώς και εις τον Βινίκιον, ευθύς ως ήρθη η κυπάρισσος, ήτις είχε τοποθετηθή έμπροσθεν του Παλατινού εις ένδειξιν πένθους, μετέβη εις την υποδοχήν, ήτις θα εγίνετο διά τους συγκλητικούς και τους πατρικίους. Ήθελε, διά να ενεργήση εν γνώσει της υποθέσεως, να μάθη μέχρι τίνος σημείου η ιδέα των μαγειών ήτο εγκεχααραγμένη εις το πνεύμα του Νέρωνος.

Με τα βλέμματα ατενώς προσηλωμένα εις έν σημείον του ορίζοντος, ο Νέρων ως απολιθωμένος ήκουε τους παρηγορητικούς λόγους τους οποίους αφθόνως τω παρείχον οι συγκλητικοί και οι ιππόται. Ήτο προφανές ότι, καίτοι έπασχεν, ανελογίζετο προ πάντων το αποτέλεσμα, το οποίον η οδύνη του επέφερεν επί τους παρεστώτας. Ιδών τον Πετρώνιον εσκίρτησε και με τραγικήν φωνήν:

– Ουαί!.. Και συ είσαι αίτιος του θανάτου! Εξ αιτίας σου εισήλθεν εις τα τείχη ταύτα το κακόν πνεύμα, το οποίον δι' ενός βλέμματος απεμύζησε την ζωήν από την καρδίαν της.. Συμφορά μου! Ήθελα οι οφθαλμοί μου να μη έβλεπον ποτέ το φως του ηλίου!. Δυστυχία μου!. Ουαί! Ουαί!

Υψώσας την φωνήν εξέπεμπε σπαρακτικάς κραυγάς. Αλλ' ο Πετρώνιος αιφνιδίως απεφάσισε να ρίψη τον κύβον και να παίξη την τύχην του διά μιας. Τείνας την χείρα,

απέσπασε ταχέως το μανδήλιον, το οποίον ο Νέρων είχε περί τον λαιμόν του, και το έθεσεν επί του στόματός του.

– Δέσποτα, είπε με βαθείαν κατάνυξιν, βάλε πυρ εις την Ρώμην και εις το σύμπαν, εν τη λύπη σου, αλλά διατήρησον δι' ημάς την φωνήν σου!

Οι παρεστώτες έμειναν εμβρόντητοι. Και ο ίδιος ο Νέρων εξεπλάγη. Μόνος ο Πετρώνιος έμεινεν απαθής. Εγνώριζε καλώς τι έπραπτεν, εγνώριζεν ότι ο Τέρπνος και ο Διόδωρος είχαν ρητήν διαταγήν να κλείσωσι το στόμα του Καίσαρος, μόλις ούτος εκβάλλων άμετρον φωνήν, εξέθετε τον λαιμόν του εις κίνδυνον.

– Καίσαρ, εξηκολούθησε μετά της αυτής θλιβεράς αξιοπρεπείας, υπέστημεν μεγάλην απώλειαν. Ας μας μείνη τουλάχιστον ως παρηγορία ο θησαυρός ούτος της φωνής σου!

Το πρόσωπον του Νέρωνος έτρεμε, και μετά μίαν στιγμήν, άφθονα δάκρυα έρρεον από των οφθαλμών του. Εστηρίχθη με τας δύο χείρας επί των βραχιόνων του Πετρωνίου, έθεσε την κεφαλήν επί του στήθους του και επανέλαβε μετά λυγμών:

– Είσαι ο μόνος, ο μόνος όστις εσκέφθης αυτό. Συ μόνος, Πετρώτριε· συ μόνος!

Ο Τιγελλίνος ωχρίασεν εκ πείσματος. Ο Πετρώνιος εξηκολούθησε:

– Αναχώρησον εις το Άντιον! Εκεί η μακαρίτις είδε το φως, εκεί εγνώρισες την χαράν, εκεί θα σου έλθη η γαλήνη.

Ο αήρ της θαλάσσης θα δροσίση τον λάρυγγά σου τον θείον, οι πνεύμονές σου θα εισπνεύσωσι την άλμην την υγράν. Ημείς, οι πιστοί σου, θα σε ακολουθώμεν παντού και ενώ θα προσπαθώμεν να μετριάζωμεν την λύπην σου διά της φιλίας, συ θα μας παρηγορήσῃς διά του άσματος σου.

– Ναι, είπεν ο Νέρων με περίλυπον φωνήν, θα κάμω ύμνον προς τιμήν της, και θα συνθέσω την μουσικήν.

– Και έπειτα θα υπάγης να ζητήσης τον ήλιον εις τας Βαΐας.

– Και έπειτα θα ζητήσω την λήθην εις την Ελλάδα.

– Εις την χώραν της ποιήσεως και του άσματος!

Όταν απήλθε του Παλατιού ο Πετρώνιος μετέβη εις του Βινικίου και του διηγήθη το συμβάν.

– Όχι μόνον απέτρεψα τον κίνδυνον από τον Πλαύτιον και την Πομπωνίαν, αλλά τον απεσόβησα και από ημάς τους δύο και από την Λίγειαν αυτήν, την οποίαν δεν θα καταδιώξουν· υπέβαλα την ιδέαν εις αυτόν τον ξανθοπώγωνα πίθηκον να αναχωρήση διά το Άντιον και εκείθεν διά την Νεάπολιν και τας Βαΐας. Ονειροπολεί να απέλθη εις την Ελλάδα, όπου επιθυμεί να ψάλη εις όλας τας πόλεις τας οπωσούν σημαντικάς, και ύστερον, με τους στεφάνους τους οποίους θα του προσφέρουν οι «Γραικοί», θα κάμη θριαμβευτικήν είσοδον εις την Ρώμην. Εν τω μεταξύ θα δυνηθώμεν να αναζητήσωμεν την Λίγειαν εν πάση ελευθερία, και να την θέσωμεν εις τόπον ασφαλή. Ό,τι και αν ανακαλύψης να μου το αναγγείλῃς εις το Άντιον,

όπου θα μεταβώ με τον Καίσαρα.

– Καλά!

Ητοιμάζοντο να αποχαιρετίσουν αλλήλους, όταν είς δούλος ανήγγειλεν ότι ο Χίλων Χιλωνίδης ανέμενε εις τον προθάλαμον και εξήτει να εισαχθή πλησίον του οικοδεσπότη.

Ο Βινίκιος διέταξε να τον εισαγάγωσιν αμέσως.

– Χαρά και ευδαιμονία εις τον ευγενή χιλίαρχον και εις σε, δέσποτα, είπεν εισερχόμενος ο Χίλων.

– Χαίρε, νομοθέτα της αρετής και της σοφίας, απήντησεν ο Πετρώνιος.

Ο Βινίκιος ηρώτησε με προσποιητήν αταραξίαν:

– Τι νέα φέρεις;

– Την πρώτην φοράν, αυθέντα, σου έφερα την ελπίδα· τώρα κομίζω την βεβαιότητα, ότι η κόρη θα ανευρεθή.

– Όπερ σημαίνει ότι δεν την ανεύρες μέχρι τούδε;

– Ναι, αυθέντα, αλλ' ανεκάλυψα την έννοιαν του σημείου το οποίον είχε χαράξει έμπροσθέν σου· γνωρίζω τίνες είναι οι άνθρωποι, οίτινες την ήρπασαν και γνωρίζω ποίαν θεότητα λατρεύουσιν.

Ο Βινίκιος ηθέλησε να αναπηδήση από του σκίμποδος, εφ' ου εκάθητο, αλλ' ο Πετρώνιος του έθεσε την χείρα επί του ώμου και είπεν:

– Εξακολούθει.

– Είσαι απολύτως βέβαιος, κύριε, ότι η κόρη εχάραξεν ιχθύν επί της άμμου;

– Μάλιστα.

– Τότε η Λίγεια είναι χριστιανή. Και εκείνοι που την ήρπασαν είναι οι χριστιανοί.

Επηκολούθησε κατάπληξις και σιωπή.

– Άκουσε, Χίλων, είπε τέλος ο Πετρώνιος. Ο ανεψιός μου σου υπεσχέθη γενναίον χρηματικόν ποσόν, εάν ανεύρισκες την κόρην, αλλ' όχι ολιγώτερον ποσόν μαστιγώσεων εάν ζητής να τον απατήσης.

Η κόρη είνε Χριστιανή, αυθέντα, ανέκραξεν ο Έλλην.

– Σκέψου, Χίλων, δεν είσαι ανόητος.

– Ειξεύρομεν ότι κατηγόρησαν την Πομπωνίαν, ότι είναι προσήλυτος των χριστιανικών δεισιδαιμονιών, αλλ' ηξεύρομεν προσέτι, ότι το οικογενειακόν δικαστήριον την απέπλυνεν από της κατηγορίας ταύτης, την οποίαν συ επαναλαμβάνεις τώρα, ως φαίνεται. Μήπως θέλεις να μας πείσης, ότι η Πομπωνία, και μετ' αυτής η Λίγεια ανήκουσιν εις την αίρεσιν των εχθρών του ανθρωπίνου γένους, των φαρμακευτών των κρηνών και φρεάτων, των λατρευόντων μίαν κεφαλήν όνου, των ανθρώπων, οίτινες σφάζουσι τα παιδιά και παραδίδονται εις τα ατιμότερα όργια; Σκέψου, Χίλων· η θέσις αύτη, την οποίαν υποστηρίζεις ενώπιόν μας, μήπως είνε κίνδυνος να αντηχήση ως αντίθεσις επί της ράχεώς σου;

Ο Χίλων εξέτεινε τας χείρας του, θέλων να είπη ότι τούτο δεν ήτο σφάλμα του. Και έπειτα προσέθηκε:

– *Γιέζους Χρίστους, Ντέι Φίλιους, Σαλβάτωρ.* Πρόφερε,

αυθέντα, ελληνιστί την φράσιν αυτήν.

– Καλά!.. *Ιησούς Χριστός, Θεού Υιός, Σωτήρ*. Και έπειτα;

– Τώρα, λάβε το αρχικόν γράμμα εκάστης των λέξεων τούτων και ένωσον τα γράμματα ταύτα διά να σχηματίσουν μίαν νέαν λέξιν.

– ΙΧΘΥΣ! είπε μετ' εκπλήξεως ο Πετρώνιος.

– Ιδού διατί ο ιχθύς έγγεινε το σύμβολον των χριστιανών, απήντησεν

υπερηφάνως ο Χίλων.

Εσιώπησαν. Εις τον συλλογισμόν του Έλληνος ενυπήρχε τι το αναντίρρητον· οι δύο φίλοι δεν ηδύναντο να κρύψωσι την έκπληξίν των.

– Όπερ σημαίνει, είπεν ο Πετρώνιος, ότι η Πομπωνία και η Λίγεια φαρμακώνονν τα φρέατα, σφάζουν τα παιδιά τα αρπαζόμενα από τους δρόμους, και παραδίδονται εις την ακολασίαν, όπως όλοι οι χριστιανοί.

– Είναι βλακεία! Συ, Βινίκιε, διέτριψες επί περισσότερον χρόνον εις την οικίαν των. Εγώ γνωρίζω αρκετά τον Άουλον και την Πομπωνίαν, και την Λίγειαν αυτήν, ώστε να ημπορώ να είπω: Είναι συκοφαντία και μωρία!

Βινίκιε, ηρώτησεν έπειτα ο Πετρώνιος, μήπως απατάσαι; Η Λίγεια πράγματι εχάραξεν ιχθύν;

– Μα όλους τους καταθόνιους θεούς είναι να τρελλαθώ, ανέκραξεν ο

νεανίας με μανίαν· εάν μου εχάρασσε πτηνόν, θα έλεγα ότι ήτο πτηνόν.

– Λοιπόν είναι χριστιανή, επανέλαβεν ο Χίλων.

– Εάν ο ιχθύς είναι το χριστιανικόν σύμβολον, όπερ μου φαίνεται αναντίρρητον, και αν αυτά είναι χριστιαναί, τότε, μα την Περσεφόνην, οι χριστιανοί δεν είναι οποίοι τους φανταζόμεθα.

– Ομιλείς όπως ο Σωκράτης, αυθέντα, απεκρίθη ο Χίλων. Και ποίος ηρώτησεν ένα χριστιανόν; Τις γνωρίζει το δόγμα των; Προ τριών ετών κατά το ταξείδιόν μου από Νεαπόλεως εις Ρώμην (διατί να μη μείνω εκεί!) είχα συνοδοιπόρον ένα ιατρόν, ονόματι Γλαύκον, τον οποίον έλεγαν χριστιανόν, και όστις με όλον τούτο, έχω πεποίθησιν, ότι ήτο ανήρ χρηστός και ενάρετος.

– Μήπως από τον ενάρετον εκείνον άνδρα έμαθες τι σημαίνει ιχθύς;

– Φευ! όχι, αυθέντα! Κατά το ταξείδιόν εκείνο εις έν ξενοδοχείον ο ενάρετος γέρων επληγώθη διά μαχαίρας, η δε σύζυγός του και το τέκνον του απήχθησαν ως δούλοι υπό εμπόρων. Εγώ υποστηρίζων αυτούς έχασα τα δύο δάκτυλά μου, αλλ' επειδή οι χριστιανοί, ως λέγουσιν ευνοούνται από τα θαύματα, ελπίζω ότι τα δάκτυλά μου θα γίνουν.

– Πώς; Έγινες χριστιανός;

– Από χθες, κύριε, από χθες! Αυτός ο ιχθύς είναι η αιτία. Ακούσατέ με, μεγάλοι αυθένται. Η ανακάλυψις την οποίαν έκαμα είναι σπουδαιοτάτη· δεν ευρήκα ακόμη την νεαράν κόρην, αλλά γνωρίζω την οδόν επί της οποίας πρέπει να την ζητήσω. Εστείλατε τους δούλους σας εις

ὄλην την πόλιν. Σας ἔφεραν την ελαχίστην ἔνδειξιν; Ὅχι! Εγὼ μόνος σας ἔδωσα μίαν. Επί πλέον θα εἶπω τα ἐξῆς: Μεταξύ των δούλων σας δυνατόν να υπάρχουν, εν ἀγνοία σας, χριστιανοί, ἐπειδή η θρησκεία αὐτή ἐξηπλώθη ἤδη πανταχοῦ. Εκείνοι ἀντί να σας υπηρετοῦν θα σας προδίδουν. Ἐχετε μικράν υπομονήν. Τας ημέρας αὐτάς δεν ἔπαυσα να εἰσέρχωμαι εἰς τα καπηλεία, ὅπου η γλώσσα των ἀνθρώπων λύεται, οὔτε εἰς τα ἀρτοποιεία. Διέτρεξα ὅλας τας οδοὺς και τα ἀδιέξοδα. Επεσκέφθην τας κρύπτας των φυγάδων δούλων, ἔχασα ἑκατόν περίπου ἀσάρια εἰς αὐτό το διάστημα, εἰσῆλθα εἰς τα πλυντήρια, τα στεγνωτήρια και τα μαγειρεία, εἶδα ἡμιονηλάτας και γλύπτας· εἶδα ἐπίσης ἀνθρώπους οἵτινες θεραπεύουν τας ἀσθενείας της κύστεως και ἐξάγουν τους οδόντας· ὠμίλησα με ἐμπόρους ξηρῶν σύκων, ἐπεσκέφθην τα νεκροταφεία· και ἠξεύρετε διατί; Διά να χαράξω παντού τον ἰχθύν τούτον, να παρατηρήσω τους ἀνθρώπους κατάματα και να ἴδω τι θα ἀπεκρίνοντο εἰς το σημεῖον αὐτό. Επί πολύ δεν παρατήρησα τίποτε, μίαν ἡμέραν ὁμως πλησίον κρήνης, εἶδα ἓνα δούλον, ὅστις ἤντλει ὕδωρ και ἐκλαίεν. Επλησίασα και τον ἠρώτησα διατί κλαίει. Ἐκαθήσαμεν εἰς τας βαθμίδας της κρήνης ἐκείνης και μου ἀπήντησεν, ὅτι εἰς ὄλην του την ζώήν εἶχε συνάξει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τα ἀπαιτούμενα χρήματα διά να ἐξαγοράσῃ τον ἀγαπητόν του υἱόν, ὅστις ἦτο δούλος, ἀλλ' ὅτι ο αὐθέντης του, καλούμενος Πάνσας, του ἀφήρεσε τα χρήματα ταῦτα, κρατήσας πάλιν τον υἱόν του ὡς ὄμηρον. «Και κλαίω οὕτω,

είπεν ο γέρων, διότι ματαιοπονώ, λέγων καθ' εαυτόν: ας γίνη το θέλημα του Θεού! δεν δύναμαι, πτωχός αλιεύς, όπου, είμαι να κρατήσω τα δάκρυά μου». Τότε, καταληφθείς υπό τινος προαισθήματος έβρεξα τον δάχτυλόν μου εις τον κάδον και εχάραξα τον ιχθύν· ο χρηστός γέρων, άμα είδε τούτον, είπε: «Και η ιδική μου ελπίς εις τον Χριστόν». Τον ηρώτησα:

«Με ανεγνώρισες από το σημείον τούτο; Ναι· μοι απεκρίθη, «η ειρήνη μετά σου!» Έρχισα να μανθάνω το μυστικόν και ο αγαθός γέρων μοι διηγήθη τα πάντα. Ο Πάνσας είναι και αυτός απελεύθερος του ενδόξου Πάνσα και μεταφέρει εις την Ρώμην διά του Τιβέρεως τους λίθους τους οποίους δούλοι και εργάται εκφορτώνουν από τας σχεδίας και φέρουν την νύκτα εις τας νεοκατασκευαζομένας οικίας. Μεταξύ αυτών υπάρχουν πολλοί χριστιανοί, εν οϊς και ο υιός του. Επειδή η εργασία αύτη υπερβαίνει τας δυνάμεις του νεανίου, ο πατήρ του ήθελε να τον εξαγοράση. Ο Πάνσας όμως επροτίμησε να κρατήση και τα χρήματα και τον δούλον. Ανέμιξα τα δάκρυά μου με τα ιδικά του, πράγμα εύκολον, λόγω της αγαθότητος της καρδίας μου και των πόνων τους οποίους μοι προυξένει η υπερβολική οδοιπορία. Παρεπονέθην, διότι φθάσας εκ Νεαπόλεως πρό τινων ημερών, δεν εγνώριζα κανένα από τους αδελφούς μας και δεν ήξευρα πού συνήρχοντο διά να προσευχηθούν. Ηπόρησε, διατί οι εν Νεαπόλει χριστιανοί δεν μου είχον δώσει επιστολάς προς

τους εν Ρώμη αδελφούς των, εγώ δε απήντησα, ότι μου τας έκλεψαν καθ' οδόν, Μου είπε τότε να έλθω την νύκτα παρά τον ποταμόν· θα με παρουσίαζεν εις τους αδελφούς, οίτινες θα με ωδήγουν εις τους οίκους της προσευχής και εις τους πρεσβυτέρους τους διευθύνοντας την χριστιανικήν κοινότητα. Εις τους λόγους τούτους εχάρην τόσον πολύ, ώστε του έδωκα τα αναγκαία χρήματα προς απολύτρωσιν του υιού του, ελπίζων ότι ο γενναιόδωρος Βινίκιος θα μου τα αποδώση διπλάσια.

– Χίλων, διέκοψεν ο Πετρώνιος, εις την διήγησίν σου το ψεύδος, καθώς το έλαιον, επιπλέει εις την επιφάνειαν της αληθείας. Είμαι βέβαιος ότι κατά το στάδιον των ερευνών σου έκαμες αποφασιστικόν βήμα, αλλ' είνε περιττόν να περιβάλλης τας ειδήσεις σου με στρώμα δολοπλοκιών. Πώς ονομάζεται ο γέρων, από τον οποίον έμαθες ότι οι χριστιανοί αναγνωρίζονται διά του σημείου του ιχθύος;

– Ευρίκιος, αυθέντα. Ο πτωχός, ο δυστυχής γέρων!

– Πιστεύω ότι πράγματι εγνώρισες αυτόν και ότι θα δυνηθής να επωφεληθής από την συνάντησιν ταύτην, αλλά δεν του έδωκες χρήματα. Δεν του έδωκες ούτε οβολόν, με εννοείς; Δεν του έδωσες τίποτε.

– Αλλά τον εβοήθησα να αντλήση ύδωρ με τους κάδους και ωμίλησα περί του υιού του μετά της μεγαλειτέρας συμπαθείας. Είνε αληθές, κύριε, ότι τίποτε δεν ημπορεί να διαφύγη την οξυδέρκειάν σου. Δεν του έδωσα χρήματα ή μάλλον του έδωσα κατά διάνοιαν και με όλην την ενδόμυχον

καλὴν θέλησιν, και τούτο ἔπρεπε να εἶνε αρκετόν, εἰάν ἦτο αληθῆς φιλόσοφος.

Ο Πετρώνιος εστράφη προς τον Βινίκιον:

– Μέτρησέ του πέντε χιλιάδες σεστέρτια, αλλά κατά διάνοιαν και ενδομύχως.

Ο Βινίκιος εἶπε:

– Θα σου δώσω ἓνα υπηρέτην, ὅστις θα φέρη μαζί του το απαιτούμενον ποσόν συ θα εἴπης εις τον Ευρίκιον, ὅτι εἶναι δούλος σου, και θα εγχειρίσης εις τον γέροντα τα χρήματα επί παρουσία του υπηρέτου. Εν τούτῳ, επειδή μου ἔφερες μίαν εἶδησιν αξιόλογον, θα λάβης ἴσον ποσόν και διά τον εαυτόν σου. Ελθέ να ζητήσης ἀπόψε τον υπηρέτην και τα χρήματα.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΙΒ'

&«Μάρκος Βινίκιος Πετρωνίω χαίρειν»,&

—«Ουδαμού Λίγεια έως τώρα. Η νέα αυτή είναι ανεύρετος. Ηθέλησα να εξακριβώσω αν ο Χίλων με ηπάτα, και την νύκτα, καθ' ην ήλθε να ζητήσει τα χρήματα διά τον Ευρίκιον, ετυλίχθην χλαμύδα στρατιωτικήν και τον ηκολούθησα, εν αγνοία, αυτού και του νέου θεράποντος, τον οποίον του είχα δώσει. Όταν έφθασαν εις το υποδειχθέν μέρος, τους κατεσκόπευσα μακρόθεν και επείσθην ότι ο Ευρίκιος δεν ήτο μύθος.

«Προς τα κάτω, παρά τον ποταμόν, περί τα πεντήκοντα άτομα εξεφόρτωναν λίθους από μίαν μακράν σχεδίαν. Είδα τον Χίλωνα να πλησιάζη εις αυτούς και να αρχίξη συνδιάλεξιν με ένα γέροντα· ούτος ερρίφθη εις να γόνατά του· οι άλλοι τους περιεκύκλωναν, εκπέμποντες κραυγάς εκπλήξεως. Προ των οφθαλμών μου, ο νέος θεράπων μου ενεχείρισε τον σάκκον των χρημάτων εις τον Ευρίκιον, όστις ήρχισε να προσεύχηται ανατείνων εις τον ουρανόν τας χείρας· πλησίον αυτού εγονυπέτησεν εις νέος, ο υιός τον ίσως.

«Ο Χίλων επρόφερεν ακόμη λέξεις τινάς και ηυλόγησε τους δύο γονυπετείς ανθρώπους, ως και τους άλλους, ποιών σημεία σταυρού· όλοι έκλιναν τα γόνατα.

«Εάν ο Χίλων δεν κατώρθωσε να εύρη την Λίγειαν,

ο λόγος είναι ότι υπάρχει ήδη αναρίθμητον πλήθος χριστιανών εν Ρώμη και επομένως δεν γνωρίζουσιν αλλήλους όλοι και δεν δύνανται να ηξεύρουν παν ό,τι γίνεται εις την κοινότητα. Αλλά με βεβαιοί ότι άμα φθάση μέχρι των ιερέων, τους οποίους καλούσι πρεσβυτέρους, θα κατορθώση να αποσπάση απ' αυτών όλα τα μυστικά. Έμαθε προσέτι ότι, δια τας κοινάς προσευχάς των, έχουσι τόπους συνελεύσεων, πολλάκις έξω των πυλών της πόλεως ή εις οικίας ερήμους ή και εις τα στάδια. Εκεί λατρεύουσι τον Χριστόν, ψάλλουσιν ύμνους και κάμνουν συμπόσια.

«Όταν ο Χίλων μάθη έν των μερών τούτων θα υπάγω μαζή του, και αν θελήσωσιν οι θεοί να ίδω την Λίγειαν, σου ομνύω εις τον Δία, ότι την φοράν αυτήν δεν θα διαφύγη των χειρών μου. Λέγεις ότι πρέπει να ηξεύρη τις να αγαπά· και εγώ ήξευρα να ομιλήσω περί έρωτος εις την Λίγειαν, αλλά τώρα αποθνήσκω εκ λύπης. Περιμένω ανυπομόνως τον Χίλωνα και η οικία μου είναι ανυπόφορος. Υγίαινε»._

Ο Χίλων επί πολύν χρόνον δεν εφάνη, ούτως ώστε ο Βινίκιος δεν ήξευρε πλέον τι να υποθέση. Τέλος μίαν ημέραν έφθασε με πρόσωπον τόσον σκυθρωπόν, ώστε ο πτωχός Βινίκιος ωχρίασεν ως τον είδε και έσπευσε προς αυτόν μόλις έχων την δύναμιν να ερωτήσει:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.